

Osnutek Zakona o varstvu okolja (ZVO-2)

(javna obravnava na E-demokraciji od 31. 12. 2020 do 1. 2. 2021, s podaljšanjem do 11. 2. 2021)

Obrazložitev:

Republika Slovenija je z uveljavitvijo Zakona o varstvu okolja leta 1993 vzpostavila sodoben pravni okvir urejanja varstva okolja. Ta se je z vstopom v Evropsko unijo s sprejemom in izvajanjem evropskega pravnega reda na področju varstva okolja še razširil in okrepil, njegov pravni okvir pa je bil prenovljeni Zakon o varstvu okolja iz leta 2004. Evropski pravni red, ki ga na področju varstva okolja sestavlja obsežen korpus direktiv, uredb in odločb in sklepov, je za Republiko Slovenijo kot državo članico postal temeljni vir pravnega urejanja tega področja.

Večkratno spreminjanje zakona, potreba po izboljšavi nekaterih veljavnih rešitev ter potreba po uskladitvi novih vsebin s spremembami predpisov EU in sodb sodišča EU je narekovalo pripravo osnutka novega Zakona o varstvu okolja, ki se ga daje v javno obravnavo. Osnutek novega zakona ostaja sistemsko in konceptualno enak veljavnemu. Ohranjajo se nekatere rešitve, ki so se skozi šestnajstletno izvajanje zakona pokazale kot dobre, hkrati pa uvaja nove rešitve, s katerimi se urejajo najbolj pereči problemi, kot je na primer neodgovorno ravnanje z odpadki. V zvezi z odpadki je na novo celovito urejeno ravnanje z odpadki, vključno z določitvijo temeljnih pravil ravnanja z odpadki, pogojev ter meril za prenehanje statusa odpadka in ureditvijo sistema proizvajalčeve razširjene odgovornosti.

Z novim zakonom se uvajajo tudi rešitve, ki so bile potrebne zaradi opominov in začetih predsodnih postopkov Evropske komisije.

Pomembna je tudi bolj jasna in pregledna ureditev ključnih upravnih postopkov in sicer predhodnega postopka, postopka presoje vplivov na okolje, postopkov izdaje okoljevarstvenih dovoljenj, postopka ugotavljanja neposredne nevarnosti za okoljsko škodo in postopka ugotavljanja okoljske škode. Na podlagi dosedanje prakse je tem okviru urejena tudi pravica javnosti do sodelovanja ter pravno varstvo te pravice.

Zakon varstvu okolja (ZVO-2)

I. TEMELJNE DOLOČBE

1. Splošne določbe

1. člen

(predmet zakona)

(1) Ta zakon ureja varstvo okolja pred obremenjevanjem kot temeljni pogoj za trajnostni razvoj in v tem okviru določa temeljna načela varstva okolja, ukrepe varstva okolja, spremljanje stanja okolja in informacije o okolju, ekonomske in finančne instrumente varstva okolja, javne službe varstva okolja in druga z varstvom okolja povezana vprašanja.

(2) S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije delno prenašajo naslednje direktive Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU):

1. Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja (prenovitev), (UL L št. 334 z dne 17. decembra 2010, stran 17), s premenjena s popravkom (UL L št. 158 z dne 19. junija 2012, stran 22), v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2010/75/EU,
2. Direktiva 2012/18/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi, ki spreminja in nato razveljavlja Direktivo Sveta 96/82/ES (UL L št. 197 z dne 24. julija 2012, str. 1),
3. Direktiva 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje (UL L št. 197 z dne 21. julija 2001, stran 30), ,
4. Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 26 z dne 28. januarja 2012, stran 1), zadnjič spremenjena z Direktivo 2014/52/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o spremembi Direktive 2011/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 124 z dne 25. aprila 2014, stran 1),
5. Direktiva 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o javnem dostopu do informacij o okolju z razveljavitvijo Direktive Sveta 90/313/EGS (UL L št. 41 z dne 14. februarja 2003, stran 26),
6. Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti in dopolnitvi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275 z dne 25. oktobra 2003, stran 32), zadnjič spremenjena z Delegiranim sklepom Komisije (EU) 2020/1071 z dne 18. maja 2020 o spremembi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta glede izključitve dohodnih letov iz Švice iz sistema EU za trgovanje z emisijami (UL L št. 234 z dne 21. julija 2020, stran 16),

7. Direktiva 2004/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o okoljski odgovornosti v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode (UL L št. 143 z dne 30. aprila 2004, str. 56) zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2019/1010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o uskladitvi obveznosti poročanja na področju zakonodaje, povezane z okoljem, ter spremembi uredb (ES) št. 166/2006 in (EU) št. 995/2010 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 2002/49/ES, 2004/35/ES, 2007/2/ES, 2009/147/ES in 2010/63/EU Evropskega parlamenta in Sveta, uredb Sveta (ES) št. 338/97 in (ES) št. 2173/2005 ter Direktive Sveta 86/278/EGS (UL L št. 160, z dne 25. junija 2019, str. 115); v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2004/35/ES,
8. Direktiva 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o kakovosti zunanega zraka in čistejšem zraku za Evropo (UL L št.152 z dne 11. 6. 2008, stran 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Komisije (EU) 2015/1480 z dne 28. avgusta 2015 o spremembi nekaterih prilog k direktivama 2004/107/ES in 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter določitvi pravil glede referenčnih metod, potrjevanja podatkov in umestitve mest vzorčenja za ocenjevanje kakovosti zunanega zraka (UL L št. 226, 29. avgusta 2015, str. 4),
9. Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. novembra 2008, str. 3), zadnjič spremenjena s popravkom (UL L 32 z dne 4. februarja 2019, str. 35),
10. Direktiva 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida in spremembi Direktive Sveta 85/337/EGS, direktiv 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 1013/2006 (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, stran 114), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 328 z dne 21. decembra 2018, str. 1),
11. Direktiva 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih (UL L št. 269 z dne 21. oktobra 2000, str. 34), zadnjič spremenjena z Delegirano direktivo Komisije (EU) 2020/362 z dne 17. decembra 2019 o spremembi Priloge II k Direktivi 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta o izrabljenih vozilih glede izvzetja za šestvalentni krom kot protikorozijsko sredstvo hladilnega sistema iz ogljikovega jekla v absorpcijskih hladilnikih v avtomobilih (UL L št. 67 z dne 5. marca 2020, stran 116),
12. Direktiva 2012/19/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o odpadni električni in elektronski opremi (OEEO) (prenovitev) (UL L št. 197 z dne 24. julija 2012, str. 38), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 93),
13. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 94/62/ES z dne 20. decembra 1994 o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 365 z dne 31. decembra 1994, str. 10), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/852 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive 94/62/ES o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 141),
14. Direktiva 2006/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o ravnanju z odpadki iz rudarskih in drugih ekstraktivnih dejavnosti ter o spremembi Direktive 2004/35/ES (UL L št. 102 z dne 11. aprila 2006, str. 15), zadnjič spremenjena z Uredbo (ES) št. 596/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. junija 2009 o prilagoditvi

nekaterih aktov, za katere se uporablja postopek iz člena 251 Pogodbe ES in Sklep Sveta 1999/468/ES glede regulativnega postopka s pregledom – Prilagoditev regulativnemu postopku s pregledom – četrti del (UL L št. 188 z dne 18. julija 2009, str. 14),

15. Direktiva 2006/66/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih in razveljavitvi Direktive 91/157 (UL L št. 266 z dne 26. septembra 2006, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 93),
16. Direktiva 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje (UL L št. 155 z dne 12. junija 2019, str. 1),
17. Direktiva Sveta z dne 8. decembra 1975 o kakovosti kopalnih voda (76/160/EGS) (UL L št. 31 z dne 5. 2. 1976, str. 1), zadnjič spremenjena z Uredbo (ES) št. 1137/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o prilagoditvi nekaterih aktov, za katere se uporablja postopek, določen v členu 251 Pogodbe, Sklepu Sveta 1999/468/ES, glede regulativnega postopka s pregledom – Prilagoditev regulativnemu postopku s pregledom – Prvi del (UL L št. 311 z dne 21. 11. 2008, str. 1),
18. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2000/60/ES z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL L št. 327 z dne 22. 12. 2000, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2013/64/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv Sveta 91/271/EGS in 1999/74/EC ter direktiv 2000/60/ES, 2006/7/ES, 2006/25/ES in 2011/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi spremembe položaja Mayotta v razmerju do Evropske unije (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 8), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2000/60/ES),
19. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2006/7/ES z dne 15. februarja 2006 o upravljanju kakovosti kopalnih voda in razveljavitvi Direktive 76/160/EGS (UL L št. 64 z dne 4. 3. 2006, str. 37), zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2013/64/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv Sveta 91/271/EGS in 1999/74/EC ter direktiv 2000/60/ES, 2006/7/ES, 2006/25/ES in 2011/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi spremembe položaja Mayotta v razmerju do Evropske unije (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 8), Direktiva 2008/56/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju politike morskega okolja (Okvirna direktiva o morski strategiji) (UL L št. 164 z dne 25. 6. 2008, str. 19) jn
20. Direktiva 2006/118/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o varstvu podzemne vode pred onesnaževanjem in poslabšanjem (UL L št. 372 z dne 27. 12. 2006, str. 19).

2. člen

(namen in cilji zakona)

(1) Namen varstva okolja je spodbujanje in usmerjanje takšnega družbenega razvoja, ki omogoča dolgoročne pogoje za zdravje, počutje in kakovost življenja ljudi ter ohranjanje biotske raznovrstnosti.

(2) Cilji varstva okolja so zlasti:

1. preprečitev in zmanjšanje obremenjevanja okolja,
2. ohranjanje in izboljševanje kakovosti okolja,

3. trajnostna raba naravnih virov,
4. zmanjšanje rabe energije in večja uporaba obnovljivih virov energije,
5. odpravljanje posledic obremenjevanja okolja, izboljšanje porušenega naravnega ravnovesja in ponovno vzpostavljanje njegovih regeneracijskih sposobnosti,
6. povečevanje snovne učinkovitosti proizvodnje in potrošnje ter
7. opuščanje in nadomeščanje uporabe nevarnih snovi.

(3) Za doseganje ciljev iz prejšnjega odstavka se:

1. spodbuja proizvodnjo in potrošnjo, ki prispeva k zmanjšanju obremenjevanja okolja, uresničevanju obnovljive rasti in pospeševanju prehoda na krožno gospodarstvo,
2. spodbuja razvoj in uporabo tehnologij, ki preprečujejo, odpravljajo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja, in
3. plačuje onesnaževanje in raba naravnih virov.

(4) Ta zakon določa ukrepe za varstvo okolja in zdravja ljudi s preprečevanjem ali zmanjševanjem nastajanja odpadkov, škodljivih vplivov nastajanja odpadkov in ravnanja z njimi ter z zmanjševanjem celotnega vpliva uporabe virov in izboljšanjem učinkovitosti takšne uporabe, kar je nujno za prehod na krožno gospodarstvo in za zagotavljanje dolgoročne konkurenčnosti EU.

3. člen

(pojmi)

V tem zakonu uporabljeni izrazi imajo naslednji pomen:

1. Okolje je celota materialnega sveta in sestava z naravnimi zakoni med seboj povezanih ter soodvisnih delov okolja in procesov.

1.1. Naravni pojavi so fizikalno kemični procesi, sevanja, geološki pojavi, podnebne, hidrografske in biološke razmere ter drugi naravni pojavi, ki povzročajo spremembe okolja.

1.2. Deli okolja so tla, sedimenti in kamenine, voda, zrak in živalske ter rastlinske vrste, vključno z njihovim genskim materialom.

1.2.1. Posebni deli okolja so vode in tla ter s predpisi o ohranjanju narave posebej določene mednarodno varovane in zavarovane prosto živeče rastlinske in živalske vrste (v nadaljnjem besedilu: zavarovane vrste), njihovi habitati in habitatni tipi, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju po predpisih o ohranjanju narave.

1.3. Ohranjanje narave je izvajanje ukrepov ohranjanja biotske raznovrstnosti in sistema varstva naravnih vrednot, kot jih opredeljujejo predpisi, ki urejajo ohranjanje narave. Biotska raznovrstnost je biotska raznovrstnost po predpisih o ohranjanju narave.

1.3.1. Ugodno stanje ohranjenosti zavarovanih vrst in habitatnih tipov je stanje, določeno s predpisi o ohranjanju narave.

1.2.3. Funkcija posebnega dela okolja je koristna vloga, ki jo ima posebni del okolja za drug del okolja ali za javnost.

1.2.4. Tla so vrhnja plast zemeljske skorje nad nepreperelo matično podlago (kamenine ali sedimenti). Tla sestavljajo mineralne oziroma organske snovi, voda, zrak in živi organizmi.

1.2.5. Vode so vode po predpisih o vodah in predpisih o varstvu okolja.

1.3. Naravna dobrina je del okolja in je lahko naravno javno dobro, naravni vir ali naravna vrednota.

1.3.1. Naravno javno dobro je del okolja, na katerem je z zakonom vzpostavljen status javnega dobra.

1.3.2. Naravni vir je del okolja, ki je lahko predmet gospodarske rabe.

1.3.3. Naravna vrednota je naravna vrednota po predpisih o ohranjanju narave.

2. Obremenitev okolja je vsak poseg ali posledica posega v okolje, ki je izključno ali hkrati povzročila ali povzroča onesnaževanje okolja, rabo naravne dobrine, tveganje za okolje ali okoljsko škodo.

2.1. Celotna obremenitev okolja so skupni vplivi in učinki posega v okolje in z njim povezanih dejavnosti na okolje, skupna obremenitev okolja pa so skupni vplivi in učinki na okolje, ki so posledica obstoječega stanja ter, posega v okolje in z njim povezanih dejavnosti.

2.2. Čezmerna obremenitev okolja je obremenitev, ki presega mejne vrednosti emisije, mejne vrednosti imisije ali dovoljeno rabo naravne dobrine, vključno z okoljsko škodo in okoljsko nesrečo. Čezmerno obremenitev predstavlja tudi obremenitev, ki je posledica odstopa od pravil ravnanja, predpisanih z namenom varovanja okolja ali rabe naravne dobrine.

2.3. Znatna čezmerna obremenitev okolja je več kot enkrat presežena mejna vrednost, predpisana z namenom varovanja okolja ali nenadzorovano odmetavanje odpadkov v okolju.

3. Poseg v okolje je vsako človekovo ravnanje ali opustitev ravnanja, ki vpliva ali bi lahko vplival na stanje ali funkcije in kvaliteto delov okolja; nanaša se zlasti na onesnaževanje okolja, emisije v okolje, rabo naravnih dobrin, povzročanje tveganja za okolje, med drugim z gradnjo in uporabo objektov, opravljanjem proizvodnih in drugih dejavnosti, dajanje proizvodov na trg in njihovo potrošnjo ter ravnanjem z odpadki. Za posege v okolje, za katere je potrebno omejiti ali preprečiti škodljive vplive na kakovost okolja, zdravje ljudi ali lastnino, je v skladu s tem zakonom potrebno pridobiti upravni akt ali prijaviti izvajanje dejavnosti.

3.1. Onesnaževanje okolja je neposredno ali posredno vnašanje snovi ali energije v zrak, vodo ali tla, nastajanje odpadkov in določena ravnanja z njimi ter je posledica človekovega delovanja ali dejavnosti, ki lahko škoduje okolju ali človekovemu zdravju ali premoženju.

3.2. Mejni stroški onesnaževanja okolja so s predpisom določeni dodatni stroški povzročitelja onesnaževanja okolja, ki so posledica proizvodnje dodatne enote proizvoda ali storitve in niso vštet v lastno ceno proizvoda ali storitve.

3.3. Emisija je neposredno ali posredno izpuščanje ali oddajanje snovi v tekočem, plinastem ali trdnem stanju ali energije (hrup, vibracije, sevanje, toplota in svetloba) ali organizmov ali mikroorganizmov iz posameznega vira v okolje.

3.4. Mejna vrednost emisije je predpisana vrednost emisije, ki je določena kot masa, izražena s posebnimi parametri, koncentracija ali raven emisije in podobno, in v enem ali več časovnih obdobjih ne sme biti presežena.

3.5. Raba naravnih dobrin je splošna raba delov okolja, za katero ni treba pridobiti posebne pravice, ali posebna raba delov okolja, za katero je treba pridobiti posebno pravico rabe v skladu z zakonom.

3.6. Tveganje za okolje je verjetnost, da bo nek poseg v okolje posredno ali neposredno v določenih okoliščinah ali v določenem času škodoval okolju ali življenju ali zdravju ljudi.

3.4.1. Okoljska nesreča je nenadzorovan ali nepredviden dogodek, ki ima takoj ali kasneje za posledico neposredno ali posredno ogrožanje življenja ali zdravja ljudi ali kakovosti okolja.

3.4.2. Večja nesreča je dogodek, kot je večja emisija, požar ali eksplozija, ki je posledica nenadzorovanih dogodkov pri obratovanju obrata in lahko takoj ali z zakasnitvijo znotraj ali

zunaj obrata povzroči hudo nevarnost za zdravje ljudi ali okolje in vključuje eno ali več nevarnih snovi. Nevarnost je lastnost nevarne snovi ali fizično stanje, ki lahko škoduje človekovemu zdravju ali okolju.

3.4.3. Primarni interventni ukrepi so ukrepi, ki jih je potrebno izvesti za omejitev in zaustavitev pogojev, ki sprožijo okoljsko ali večjo nesrečo.

3.4.4. Sekundarni interventni ukrepi so ukrepi, ki jih je potrebno izvesti za preprečitev in omejitev škode na okolju ali njegovih delih, do katere bi lahko prišlo kot posledica izvedbe primarnih interventnih ukrepov ali prehitre prekinitve intervencije brez izvedbe ukrepov, s katerimi bi se preprečilo posledice okoljske ali večje nesreče ali izvedbe primarnih interventnih ukrepov.

3.5. Okoljska škoda je večja škoda, povzročena posebnim delom okolja.

3.5.1. Škoda je merljiva negativna sprememba posebnega dela okolja ali večja merljiva prizadetost njegove funkcije, povzročena neposredno ali posredno.

3.5.2. Neposredna nevarnost škode je dovolj velika verjetnost, da bo okoljska škoda nastala v bližnji prihodnosti in vključuje skladiščenje nevarnih snovi v nasprotju s pravili za varno skladiščenje, puščanje in odmetavanje odpadkov v okolju, izpuščanje odpadnih vod brez njihovega čiščenja, kadar je to potrebno, in druge podobne neposredne nevarnosti, ki lahko škodljivo vplivajo na kakovost vode in tal ter zavarovane vrste in naravne habitate.

4. Kakovost okolja je stanje okolja ali njegovega dela, ki je posledica emisije in drugih človekovih dejanj ter delovanja naravnih pojavov.

4.1. Standard kakovosti okolja je kakovost oziroma obremenitev okolja ali njegovega dela, izražena kot koncentracija snovi, parameter stanja okolja ali raven energije ali z drugim kazalnikom. Določen je lahko kot mejna vrednost imisije, ciljna, opozorilna, alarmna, kritična, načrtovalska ali sprožilna vrednost ali kot stanje okolja.

4.1.2. Mejna vrednost imisije je s predpisom določena raven kakovosti okolja ali njegovega dela, določena z namenom, da se izogne škodljivim učinkom na zdravje ljudi ali okolje kot celoto, jih prepreči ali zmanjša.

4.1.3. Ciljna vrednost je s predpisom določena raven kakovosti okolja, ki jo je treba, kadar je to mogoče, doseči v določenem času.

4.1.4. Opozorilna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja ali njegovega dela, nad katero so škodljivi vplivi na zdravje ljudi za posamezne skupine ljudi verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti, in pri kateri je potrebno sprotno obveščanje javnosti.

4.1.5. Alarmna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja, nad katero so škodljivi vplivi na zdravje ljudi za vse prebivalce verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti ter pri kateri so potrebni takojšnji ukrepi in sprotno obveščanje javnosti

4.1.6. Kritična vrednost je s predpisom določena raven kakovosti oziroma obremenitve okolja ali njegovega dela, katere preseganje ima lahko neposredne škodljive vplive na nekatere sprejemnike, na primer na drevesa, druge rastline in naravne ekosisteme, vendar ne na človeka.

4.1.7. Sprožilna vrednost je s predpisom določena raven obremenitve ali kakovosti okolja, ob doseganju katere je treba z dodatnimi raziskavami ugotoviti, ali je zaradi potencialnih škodljivih vplivov na zdravje človeka ali okolje treba izvesti ukrepe, da se ti škodljivi vplivi v zadovoljivi meri zmanjšajo, preprečijo ali odstranijo.

4.1.8. Načrtovalska vrednost je s predpisom določena ocenjena ali izmerjena raven obremenitve ali kakovosti okolja, ki je pomembna za proces prostorskega načrtovanja.

4.1.9. Stanje voda je stanje voda po predpisih, ki urejajo vode.

5. Povzročiteljica ali povzročitelj obremenitve okolja (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj obremenitve) je pravna ali fizična oseba, ki neposredno ali posredno, izključno ali hkrati onesnažuje okolje, rabi naravne dobrine, povzroča tveganje za okolje, povzroči okoljsko nesrečo ali povzroči okoljsko škodo ali nevarnost nastanka okoljske škode ali drugače s svojim ravnanjem ali opustitvijo ravnanja vpliva na stanje okolja (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj obremenitve). Povzročitelj obremenitve je v skladu s tem zakonom tudi povzročitelj ali imetnik odpadkov, proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost in druga oseba, za katero je to določeno s tem zakonom ali predpisi, sprejetim na njegovi podlagi.

5.1. Upravljavka ali upravljavec (v nadaljnjem besedilu: upravljavec) je povzročitelj obremenitve okolja, ki ima napravo ali obrat v lasti, ali je njen posestnik ali posestnica (v nadaljnjem besedilu: posestnik) in na podlagi prenesenih stvarnih ali obligacijskih upravičenj lahko odloča o delovanju in spremembah naprave ali obrata, ali izvaja določeno dejavnost. Upravljavec, ki izvaja dejavnost ravnanja z odpadki, je povzročitelj obremenitve, ki ima v lasti zemljišče, napravo ali obrat.

5.2. Sprememba upravjavca ali izvajalca dejavnosti pomeni spremembo v posesti naprave ali dela naprave z zamenjavo pravne ali fizične osebe, ki ima okoljevarstveno dovoljenje ali je vpisana v evidenco v skladu s tem zakonom, z drugo pravno ali fizično osebo, ali njeno pripojitev k novemu upravljavcu, ali spremembo imena ali organizacijske oblike ali sedeža upravjavca.

5.3. Operator zrakoplova je pravna ali fizična oseba, ki upravlja zrakoplov med izvajanjem določene vrste letalske dejavnosti, ali lastnik zrakoplova, kadar ta ne pozna osebe, ki upravlja zrakoplov, ali je ne navede.

5.3.1. Operator komercialnega zračnega prometa je operator zrakoplova, ki javnosti za plačilo zagotavlja redne ali izredne storitve zračnega prometa za prevoz potnikov, tovora ali poštnih pošilk.

5.3.2. Država članica upravjavka je država članica, ki je operatorju zrakoplova odobrila operativno licenco v skladu s predpisom EU, ki določa skupna pravila za opravljanje zračnih prevozov oziroma država članica z največjimi ocenjenimi pripisanimi emisijami iz letalstva, kot jih je določil pristojni organ EU.

6. Odpadek je snov ali predmet, ki ga imetnik zavrže, namerava zavreči ali mora zavreči. Smetenje je odmetavanje manjših kosov odpadkov na zunanje javne površine.

6.1. Nevarni odpadek je odpadek, ki ima eno ali več lastnosti, zaradi katerih so odpadki nevarni (v nadaljnjem besedilu: nevarne lastnosti). Vsi drugi odpadki so nenevarni odpadki.

6.2. Radioaktivni odpadek je odpadek, ki je zaradi določenih radioaktivnih lastnosti po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji uvrščen med radioaktivne odpadke.

6.3. Komunalni odpadki so mešani odpadki in ločeno zbrani odpadki iz gospodinjstev, ki vključujejo papir in karton, steklo, kovine, plastiko, biološke odpadke, les, tekstil, embalažo, odpadno električno in elektronsko opremo, odpadne baterije ter akumulatorje in kosovne odpadke, vključno z vzmetnicami in pohištvom, ter mešani odpadki in ločeno zbrani odpadki iz drugih virov, kadar so po naravi in sestavi podobni odpadkom iz gospodinjstev. Komunalni odpadki niso odpadki iz proizvodnje, kmetijstva, gozdarstva, ribištva, greznic, kanalizacije in čiščenja odplak, vključno z blatom iz čistilnih naprav, izrabljena vozila ter gradbeni odpadki in odpadki iz rušenja objektov. Ta opredelitev ne posega v razdelitev pristojnosti za ravnanje z odpadki med izvajalci javnih služb in drugimi osebami, ki ravnajo z odpadki.

6.4. Biološki odpadki so biološko razgradljivi odpadki z vrtov ali iz parkov, odpadna hrana in kuhinjski odpadki iz gospodinjstev, pisarn, restavracij, trgovin na debelo, menz, gostinskih dejavnosti in trgovin na drobno ter primerljivi odpadki iz obratov za predelavo hrane.

6.5. Preprečevanje odpadkov so ukrepi, sprejeti, preden snov, material ali proizvod postane odpadek, ki zmanjšajo:

1. količino odpadkov, vključno s ponovno uporabo proizvodov ali podaljšanjem življenjske dobe proizvodov,
2. škodljive vplive nastalih odpadkov na okolje in zdravje ljudi ali
3. vsebnost nevarnih snovi v materialih in proizvodih.

6.6. Ponovna uporaba proizvodov je vsak postopek, pri katerem se proizvodi ali njihovi sestavni deli, ki niso odpadki, ponovno uporabijo za namene, za katere so bili prvotno izdelani.

6.7. Povzročitelj odpadkov je povzročitelj obremenitve, ki je pravna ali fizična oseba, katere delovanje povzroča nastajanje odpadkov (izvirni povzročitelj odpadkov), ali pravna ali fizična oseba, ki izvaja predobdelavo, mešanje ali druge postopke obdelave odpadkov, s katerimi se spreminjajo lastnosti ali sestava teh odpadkov.

6.8. Imetnik odpadkov je povzročitelj odpadkov ali pravna ali fizična oseba, ki ima odpadke v posesti.

6.9. Trгоvec z odpadki je vsaka gospodarska družba ali podjetnik iz zakona, ki ureja gospodarske družbe, ki je odgovorno za nakup in naknadno prodajo odpadkov, vključno s tistimi trgovci, ki odpadkov fizično nimajo v posesti.

6.10. Posrednik z odpadki je vsaka gospodarska družba ali podjetnik iz zakona, ki ureja gospodarske družbe, ki ureja predelavo ali odstranjevanje odpadkov v imenu drugih, vključno s tistimi posredniki, ki odpadkov fizično nimajo v posesti.

6.11. Ravnanje z odpadki je zbiranje, prevoz, predelava (vključno s sortiranjem) in odstranjevanje odpadkov, skupaj z nadzorom takšnih postopkov in dejavnostmi po zaprtju naprave za odstranjevanje odpadkov, ter dejavnost trgovca z odpadki in posrednika odpadkov.

6.12. Zbiranje odpadkov je prevzemanje odpadkov, vključno z njihovim predhodnim sortiranjem in predhodnim skladiščenjem za namene prevoza do naprave za obdelavo odpadkov.

6.13. Ločeno zbiranje odpadkov je ločeno zbiranje odpadkov, pri katerem so tokovi odpadkov ločeni glede na vrsto in naravo odpadkov z namenom olajšati določeno obdelavo odpadkov.

6.14. Obdelava odpadkov so postopki predelave ali odstranjevanja odpadkov, vključno s postopki priprave odpadkov za predelavo ali odstranjevanje.

6.15. Priprava odpadkov za ponovno uporabo so postopki predelave odpadkov, pri katerih se s preverjanjem, čiščenjem ali popravitvijo, proizvodi ali sestavni deli proizvodov, ki so postali odpadki, pripravijo za ponovno uporabo brez kateregakoli drugega postopka priprave odpadkov za predelavo ali odstranjevanje..

6.16. Predelava odpadkov je vsak postopek, katerega glavni rezultat je, da se odpadki koristno uporabijo v okviru dejavnosti posamezne osebe ali v gospodarstvu kot celoti, tako da nadomestijo druge materiale, ki bi se sicer uporabili za izpolnitev določene funkcije, ali tako da so odpadki pripravljeni za izpolnitev te določene funkcije.

6.17. Snovna predelava odpadkov je vsak postopek predelave odpadkov, vključno s tistimi, v katerih se iz odpadkov proizvajajo materiali za gradbeno inženirske objekte po predpisih, ki urejajo graditev. Med drugim vključuje tudi pripravo odpadkov za ponovno uporabo, recikliranje odpadkov in zasipanje z odpadki. Snovna predelava odpadkov ne vključuje energetske predelave odpadkov in predelave odpadkov v materiale, ki se bodo uporabili kot gorivo ali druga sredstva za pridobivanje energije..

6.15. Recikliranje odpadkov je vsak postopek predelave odpadkov, v katerem se iz odpadnih materialov, vključno z organskim materialom, proizvajajo proizvodi, materiali ali snovi za uporabo za prvotni ali druge namene. Recikliranje odpadkov ne vključuje energetske

predelave odpadkov in tistih postopkov predelave odpadkov, v katerih se proizvajajo materiali, ki se bodo uporabili kot gorivo ali za zasipanje..

6.16. Zasipanje z odpadki pomeni vsak postopek predelave odpadkov, v katerem se primerni nenevarni odpadki uporabijo za namene pridobivanja zemljišč na območjih izkopavanja ali za inženirske namene pri urejanju krajine. Odpadki, uporabljeni za zasipanje, morajo nadomestiti neopadne materiale, biti primerni za prej omenjene namene in omejeni na količino, ki je nujno potrebna za uresničitev teh namenov.

6.17. Odstranjevanje odpadkov je vsak postopek ravnanja z odpadki, ki ni predelava odpadkov, tudi če je sekundarna posledica postopka pridobivanja snovi ali energije.

6.18. Odlagališče odpadkov (v nadaljnjem besedilu: odlagališče) je odlagališče, ki je bilo zgrajeno ali je obratovalo na dan 5. februarja 2000, ali odlagališče, za katero je bilo pred tem datumom pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje. Po pridobitvi odločbe o prenehanju obratovanja naprave to odlagališče postane nekdanje odlagališče odpadkov (v nadaljnjem besedilu: nekdanje odlagališče).

6.19. Opuščeno odlagališče odpadkov (v nadaljnjem besedilu: opuščeno odlagališče) obsega zemljišča, na katerih so se organizirano odlagali odpadki na podlagi dovoljenja pristojnega organa občine ali države ali brez njega in nima upravljavca in ni odlagališče iz prejšnje točke 6.18..

7. Komunalna odpadna voda je odpadna voda iz gospodinjstev in njej po naravi ali sestavi podobna voda iz proizvodnje ali storitvene ali druge dejavnosti v skladu s predpisi, ki urejajo emisije snovi in toplote pri odvajanju odpadnih voda v vode in javno kanalizacijo.

8. Proizvajalec proizvodov je povzročitelj obremenitve, ki pri svoji dejavnosti razvija, izdeluje, dodeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža določene vrste proizvodov.

8.1. Sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti (v nadaljnjem besedilu: sistem PRO) je sklop predpisanih ukrepov, ki zagotavljajo, da proizvajalci določenih proizvodov nosijo finančno ali finančno in organizacijsko odgovornost za ravnanje v fazi odpadkov, ki nastanejo iz proizvoda.

8.2. Dati na trg pomeni omogočiti, da je proizvod prvič dostopen na trgu EU, razen v primeru predelane snovi ali predmeta, proizvedenih v postopku predelave odpadkov, kjer dajanje na trg pomeni prodajo ali predajo predelane snovi ali predmeta tretji osebi na trgu EU.

8.3. Dostopnost na trgu pomeni vsako odplačno ali neodplačno dobavo proizvoda na trgu EU v okviru dejavnosti, bodisi za distribucijo, potrošnjo ali uporabo.

8.4. Dati na trg v Republiki Sloveniji pomeni omogočiti, da je proizvod prvič dostopen na trgu Republike Slovenije.

8.5. Dostopnost na trgu Republike Slovenije pomeni vsako odplačno ali neodplačno dobavo proizvoda na trgu Republike Slovenije v okviru dejavnosti, bodisi za distribucijo, potrošnjo ali uporabo.

9. Naprava je nepremična tehnična enota, za katero je določeno, da lahko povzroča obremenitev okolja, ker v njej poteka ena ali več določenih dejavnosti in na istem območju druge, z njo neposredno tehnično povezane dejavnosti, brez katerih ne more obratovati in ki lahko povzročajo obremenitev okolja. Naprave in dejavnosti iz 110. člena tega zakona so podrobno opredeljene v predpisu iz drugega odstavka 110. člena tega zakona, naprave in dejavnosti iz 126. člena tega zakona pa v predpisih iz 18., 21. 24. in 25. člena tega zakona. Naprava je lahko tudi premična tehnična enota in z njo tehnično povezane dejavnosti, če je opredeljena s predpisi iz 18., 21. 24. in 25. člena tega zakona. Naprava za proizvodnjo električne energije je naprava, v kateri se od 1. januarja 2005 proizvaja električna energija za prodajo tretjim osebam in v kateri se ne opravlja nobena dejavnost, določena v predpisu iz četrtega odstavka 184. člena tega zakona razen zgorevanja goriv.

9.1. Za začetek obratovanja naprave ali obrata se v primeru gradnje šteje datum dokončnosti uporabnega dovoljenja ali, kadar je bilo odrejeno poskusno obratovanje, datum odločbe o odreditvi poskusnega obratovanju. Kadar ne gre za gradnjo ali gradnja ne potrebuje odločbe po predpisih o graditvi objektov, se za začetek obratovanja šteje datum pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

9.2. Sprememba v obratovanju naprave je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki bi lahko vplivala na okolje in odstopa od pogojev, pod katerimi je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

9.2.1. Večja sprememba v obratovanju naprave, ki povzroča industrijske emisije, je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki ima lahko znatne škodljive vplive na zdravje ljudi ali okolje. Za večjo spremembo v obratovanju naprave se šteje vsaka sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, zaradi katere se proizvodna zmogljivost naprave poveča za prag, kadar je ta predpisan, v primerih, ko prag ni predpisan, pa pomeni povečanje zmogljivosti naprave za več kakor 25 %.

9.2.2. Večja sprememba v obratovanju druge naprave je sprememba naprave ali njena razširitev, ki bistveno spremeni njene glavne tehnične značilnosti ali poveča njeno proizvodno zmogljivost in tako poveča emisije ali spremeni vrste emisije v okolje ali pomembno vpliva na vrsto ali količino odpadkov ter ima lahko znatne škodljive vplive na okolje; podrobneje je predpisana v predpisih iz 18., 21., 24. in 25. člena tega zakona.

9.3. Proizvodna zmogljivost posega v okolje ali naprave je nazivna zmogljivost posega ali naprave v 24 urah na dan, če sta poseg ali naprava zmožna obratovati na takšen način. Lahko je opredeljena neposredno kot količina vhodnih ali izhodnih snovi kot so surovine, proizvodi, polproizvodi ali odpadki, ali posredno, in sicer s parametri, kot so prostornina, površina ali dimenzije naprave ali njenih delov, uporabljena moč ali energija, zmogljivost skladiščenja, število mest ali osebkov v objektih za rejo živali in podobno.

9.4. Opuščeno industrijsko območje obsega zemljišča, na katerih je v okviru dejavnosti potekalo ravnanje z nevarnimi snovmi ali odpadki, razen odlaganja odpadkov na odlagališčih.

10. Obrat je celotno območje, ki ga upravlja isti upravljavec in na katerem je ena ali več naprav, vključno s pripadajočo ali z njimi povezano infrastrukturo in tehnološkimi procesi, v katerih se proizvajajo, skladiščijo ali kakorkoli drugače uporabljajo nevarne snovi, in izpolnjuje predpisane pogoje za razvrstitev v obrate manjšega ali obrate večjega tveganja za okolje v skladu s predpisom iz 19. člena tega zakona.

10.1. Večja sprememba obrata je znatna sprememba količine prisotnih nevarnih snovi ali njihovih kemijskih ali fizikalnih lastnosti ali sprememba tehnološkega procesa, v katerem se uporablja nevarna snov, ali katerakoli druga sprememba v obratu, ki vpliva na možnost nastanka in poteka večje nesreče ter na ukrepe za njeno preprečitev in zmanjšanje njenih posledic in zaradi katere se spremeni razvrstitev obrata iz obrata manjšega tveganja za okolje v obrat večjega tveganja za okolje.

11. Snov je kateri koli kemijski element in njegove spojine v naravnem stanju ali pridobljene s kakršnim koli proizvodnim postopkom, skupaj z vsemi dodatki, potrebnimi za ohranitev njene obstojnosti, ne vključuje pa topil, ki se lahko izločijo, ne da bi to vplivalo na obstojnost snovi ali spremenilo njeno sestavo, razen radioaktivnih snovi po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji in gensko spremenjenih organizmov po predpisih o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi.

11.1. Nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza kriterijem za fizikalne nevarnosti, nevarnosti za zdravje ljudi ali okolje, opredeljenih v predpisu EU, ki ureja razvrščanje, označevanje in pakiranje snovi ter zmesi; v nadaljnjem besedilu: Uredba 1272/2008/ES.

11.2. Zmes je sestavljena iz dveh ali več snovi in se lahko nahaja v plinastem ali trdnem stanju ali v tekočem stanju v obliki raztopine ali taline.

11.3. Onesnaževalo je snov ali energija, ki lahko onesnažuje okolje.

11.4. Izhodiščno poročilo je dokument, ki vsebuje podatke o stanju onesnaženosti tal in podzemne vode z zadevnimi nevarnimi snovmi, potrebne za količinsko primerjavo s stanjem tal in podzemne vode po prenehanju obratovanja naprave.

11.5. Zadevna nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza kriterijem nevarnosti za zdravje ali okolje v skladu z Uredbo 1272/2008/ES, in zaradi svoje nevarnosti, mobilnosti, obstojnosti ali biorazgradljivosti lahko povzroči onesnaženje tal ali podzemne vode na območju naprave ter se uporablja kot surovina ali pomožni material ali proizvaja v napravi kot izdelek ali stranski proizvod oziroma jo ta izpušča.

11.6. Raziskava območja naprave je zbir podatkov, ki opredeljujejo okoljske danosti lokacije naprave v povezavi z možnostmi poti prenosa in pretoka zadevnih nevarnih snovi ob morebitnem izlitju ali puščanju v napravi dele okolja in prejemnike, ki bi bili zaradi izlitja ali puščanja zadevnih nevarnih snovi iz naprave lahko ogroženi, in je podlaga za izdelavo posnetka ničelnega stanja tal in podzemnih vod na lokaciji naprave po predpisih, ki urejajo obratovalni monitoring stanja podzemne vode in stanja tal.

12. Najboljša tehnika je tista tehnika, ki je pri doseganju visoke splošne ravni varstva okolja kot celote najučinkovitejša.

12.1. Nastajajoča tehnika je nova tehnika za industrijsko dejavnost, ki bi, če bi bila tržno razvita, lahko zagotovila večjo ali vsaj enako stopnjo varstva okolja in večje prihranke pri stroških, kakor obstoječe najboljše razpoložljive tehnike.

12.2. Razpoložljiva tehnika je tista, katere stopnja razvoja ob upoštevanju stroškov in prednosti omogoča njeno uporabo v posamezni industrijski panogi pod ekonomsko in tehnično izvedljivimi pogoji ne glede na to, ali se uporablja ali razvija v posamezni državi članici EU ali v drugi državi, če je le upravljavcu naprave primerno dostopna.

12.3. Najboljša razpoložljiva tehnika je najbolj učinkovita in napredna razvojna stopnja dejavnosti in njenega načina obratovanja, ki kaže praktično primernost posamezne tehnike, da se na njeni podlagi določajo mejne vrednosti emisije za preprečevanje, in če to ni izvedljivo, za zmanjševanje emisij na splošno in njihovega vpliva na okolje kot celoto

12.4. Ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, so razpon ravni emisij, nastalih pri običajnih pogojih obratovanja naprave ob uporabi najboljše razpoložljive tehnike ali kombinaciji najboljših razpoložljivih tehnik, kot so opisane v zaključkih o BAT; te ravni so izražene kot povprečje v določenem časovnem obdobju pod posebnimi referenčnimi pogoji in se uporabljajo neposredno.

12.5. Referenčni dokument BAT je dokument, ki ga sprejme in na svoji spletni strani objavi Evropska komisija, izdelan pa je za določene dejavnosti; opisuje predvsem uporabljene tehnologije, zdajšnje vrednosti emisij, porabe snovi in energije, tehnike, ki se uporabljajo za opredelitev najboljših razpoložljivih tehnik, ter zaključke o BAT in vse nastajajoče tehnike.

12.6. Zaključki o BAT so dokument o najboljših razpoložljivih tehnikah za posamezno napravo in dejavnost iz 110. člena tega zakona, ki ga sprejme Evropska komisija in je objavljen v Uradnem listu EU, vsebuje pa dele referenčnega dokumenta BAT, zaključke o najboljših razpoložljivih tehnikah, njihov opis, informacije za oceno njihove ustreznosti, ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, z njimi povezan monitoring, vrednosti porabe snovi in energije, lahko pa tudi ukrepe za sanacijo območja, na katerem je naprava. Zaključki o BAT se uporabljajo neposredno, razen če je s predpisi iz 18., 21., 24. in 110. člena tega zakona določeno drugače. Do objave zaključkov o BAT, ki niso povezani z ravnimi emisij, se za ugotavljanje skladnosti naprave in dejavnosti z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami uporabljajo najboljše razpoložljive tehnike iz referenčnega dokumenta BAT.

13. Dodeljene letne emisije pomenijo v skladu s predpisom EU, ki ureja zavezujoče letno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za države članice največje dopustne emisije toplogrednih plinov za posamezno leto.

13.1. Tok ogljikovega dioksida je pretežno sestavljen iz ogljikovega dioksida in se mu ne smejo dodajati odpadki ali druge snovi, namenjene odstranjevanju odpadkov. Tok ogljikovega dioksida lahko vsebuje naključne snovi iz vira, zajema ali postopka vbrizgavanja ogljikovega dioksida ter dodane sledljive snovi, ki so v pomoč pri spremljanju in preverjanju migracije ogljikovega dioksida. Koncentracije vseh naključnih in dodanih snovi v tokove ogljikovega dioksida morajo biti pod ravni, ki bi škodljivo vplivala na neoporečnost območja shranjevanja ogljikovega dioksida ali infrastrukturo, namenjeno njegovemu prevozu, ali pomenila znatno tveganje za okolje.

14. Monitoring okolja je spremljanje in nadzorovanje okolja s sistematičnimi meritvami ali drugimi metodami in z njimi povezanimi postopki.

15. Okoljski podatek je katera koli informacija v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali drugi materialni obliki, ki se nanaša na okolje.

16. Javnost pomeni eno ali več fizičnih ali pravnih oseb in njihova združenja, organizacije ali skupine.

17. Zainteresirana javnost so:

1. nevladne organizacije v javnem interesu v skladu z določbami tega zakona,
2. fizične osebe in pravne osebe, ki so zainteresirane za okoljske odločitve zaradi varstva pravice do zdravega življenjskega okolja.

18. Izvajalec dejavnosti je pravna ali fizična oseba, ki izvaja poslovno dejavnost.

19. Izvajalec javne službe varstva okolja je pravna ali fizična oseba, ki izvaja gospodarsko javno službo varstva okolja, določeno s tem zakonom.

20. Kulturna dediščina je kulturna dediščina po predpisih o varstvu kulturne dediščine.

21. Ministrstvo je ministrstvo, pristojno za okolje.

4. člen

(izključitev uporabe zakona)

Določbe tega zakona se ne uporabljajo:

1. pri izvajanju nujnih ukrepov in del zaščite, reševanja in pomoči v primeru naravne ali druge nesreče v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami,
2. pri izvajanju izrednih ukrepov v času povečane stopnje ogroženosti v zvezi z intervencijo v primeru naravne nesreče zaradi škodljivega delovanja voda v skladu s predpisi, ki urejajo vode, ki so nujna dela pri izvajanju zaščite, reševanja in pomoči v času povečane stopnje ogroženosti zaradi škodljivega delovanja voda in
3. pri izvajanju nujnih ukrepov obrambe države v skladu s predpisi o obrambi.

(2) Izjema iz prve in druge alineje prejšnjega odstavka velja od trenutka nastanka naravne ali druge nesreče do dneva, ko pristojni organ v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, odloči, da so zagotovljeni pogoji za prenehanje intervencije, izjema iz tretje alineje prejšnjega odstavka pa v času povečane nevarnosti napada na državo, neposredne vojne nevarnosti ter razglašene ali vojne stanja do dneva preklica teh stanj v skladu s predpisi o obrambi.

(3) Pri izvajanju nujnih del in izrednih ukrepov iz prvega odstavka tega člena je treba v čim večji meri upoštevati cilje varovanja okolja ter izvesti in evidentirati vse ukrepe za zmanjšanje vplivov na okolje.

(4) Po prenehanju intervencije se za poseg, ki po prenehanju okoliščin iz prvega odstavka tega člena ostane kot trajen in lahko vpliva na okolje, ob smiselni uporabi določb iz oddelka 1 iz IV poglavja tega zakona izvede predhodni postopek iz 90. člena tega zakona oziroma presoja vplivov na okolje iz 89. člena tega zakona.

2. Temeljna načela

5. člen

(načelo trajnostnega razvoja)

(1) Država in samoupravna lokalna skupnost (v nadaljnjem besedilu: občina) pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti spodbujata takšen gospodarski in socialni razvoj družbe, ki pri zadovoljevanju potreb sedanje generacije upošteva enake možnosti zadovoljevanja potreb prihodnjih in omogoča dolgoročno ohranjanje okolja.

(2) Zaradi spodbujanja trajnostnega razvoja morajo biti zahteve varstva okolja vključene v pripravo in izvajanje politik ter dejavnosti na vseh področjih gospodarskega in socialnega razvoja.

6. člen

(načela krožnega gospodarstva)

(1) Država in občina za zagotavljanje trajnostnega razvoja pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov spodbujata in na področju svojega delovanja upoštevata načela krožnega gospodarstva, ki stremijo k preprečevanju odpadkov, zmanjšanju onesnaževanja okolja in ohranjanju narave z zmanjšanjem uporabe snovi in materialov ter ukrepi za čim bolj dolgotrajen življenjski krog proizvodov, materialov in snovi.

(2) Vsakdo si je dolžan prizadevati za in pri svojem delovanju upoštevati namen in principe krožnega gospodarstva, pri čemer so s posebno skrbnostjo dolžne ravnati osebe, ki sodelujejo pri oblikovanju zasnove proizvodov in poslovnih modelov.

7. člen

(načelo celovitosti)

(1) Država in občina morata pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti upoštevati njihove vplive na okolje tako, da prispevajo k doseganju ciljev varstva okolja.

(2) Pri sprejemanju aktov iz prejšnjega odstavka, ki se nanašajo na varstvo okolja, se kot merilo upoštevajo človekovo zdravje, počutje in kakovost življenja ljudi ter preživetje, varstvo pred okoljskimi nesrečami in zdravje ter počutje drugih živih organizmov.

8. člen

(načelo sodelovanja)

(1) Država in občina pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov, ki se nanašajo na varstvo okolja, omogočata sodelovanje povzročiteljev obremenitve, izvajalk ali izvajalcev javnih služb varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: izvajalcev javni služb) in drugih oseb, ki opravljajo dejavnosti varstva okolja, in javnosti.

(2) Država zagotavlja sodelovanje in solidarnost pri reševanju globalnih in meddržavnih vprašanj varstva okolja, zlasti s sklepanjem meddržavnih pogodb, sodelovanjem z drugimi državami v zvezi s plani, programi in posegi v okolje s čezmejnimi vplivom, z obveščanjem drugih držav o okoljskih nesrečah in mednarodno izmenjavo okoljskih podatkov.

(3) Občine so med seboj solidarne in sodelujejo pri izvajanju nalog varstva okolja iz svoje pristojnosti, da se zagotovijo okoljsko bolj sprejemljivi, primernejši in ekonomsko učinkovitejši ukrepi varstva okolja.

9. člen

(načelo preventive)

(1) Mejne vrednosti emisije, standardi kakovosti okolja, pravila ravnanja in drugi ukrepi varstva okolja morajo biti zasnovani, vsak poseg v okolje pa načrtovan in izveden tako, da povzroči čim manjše obremenjevanje okolja.

(2) Za uresničevanje določb prejšnjega odstavka se uporabljajo najboljše razpoložljive tehnike, dostopne na trgu.

(3) Za preprečevanje škodljivih učinkov na okolje in zdravje ljudi se posegi v okolje usmerjajo tudi z dolgoročno naravnanimi priporočili.

10. člen

(načelo previdnosti)

(1) Uvajanje novih tehnologij, proizvodnih postopkov in proizvodov ali izvedba drugih posegov v okolje je dopustno le, če ob upoštevanju stanja znanosti in tehnike ter možnih varstvenih ukrepov ni pričakovati nepredvidljivih škodljivih učinkov na okolje ali zdravje ljudi.

(2) Če obstaja možnost nepopravljivega uničenja okolja ali če so ogrožene njegove regeneracijske sposobnosti, pomanjkanje znanstvene zanesljivosti ne sme biti razlog za odložitev izvedbe ukrepov.

11. člen

(načelo odgovornosti povzročitelja)

(1) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za odpravo vira čezmernega obremenjevanja okolja in njegovih posledic v skladu s tem zakonom.

(2) Povzročitelj obremenitve je v skladu s tem zakonom odgovoren za preprečevanje in sanacijo okoljske škode in za izvedbo ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi na območju naprave ob prenehanju njenega obratovanja.

(3) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za obremenjevanje okolja tudi v primeru stečaja ali likvidacije v skladu s tem zakonom.

(4) Odgovornost iz prejšnjih odstavkov v skladu s tem zakonom nosi tudi pravni naslednik povzročitelja, upravljavec ali lastnik naprave ali nepremičnine na območju naprave oziroma lastnik nepremičnine, kjer je prišlo do posega v okolje.

(5) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov je v skladu s tem zakonom odgovoren za ureditev ravnanja z odpadki, ki jih ima v posesti, razen v primerih, ko je za ureditev ravnanja z odpadki, ki izvirajo iz proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, v celoti odgovoren njihov proizvajalec, ali v primerih, ko je delno odgovoren njihov proizvajalec in delno distributerji takšnih proizvodov.

(6) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, je v skladu s tem zakonom odgovoren za proizvod v njegovem celotnem življenjskem krogu

12. člen

(načelo plačila za obremenjevanje)

(1) Povzročitelj obremenitve krije vse stroške predpisanih ukrepov za preprečevanje in zmanjševanje onesnaževanja ter tveganja za okolje, rabo okolja ter odpravo posledic obremenjevanja okolja, vključno s stroški izvedbe preprečevalnih in sanacijskih ukrepov v primeru okoljske škode.

(2) Z namenom zmanjševanja obremenjevanja okolja se lahko predpiše okoljsko dajatev zaradi onesnaževanja ali zaradi vsebnosti okolju škodljivih snovi v surovini, polproizvodu ali proizvodu.

(3) Povzročitelju obremenitve se lahko predpiše obveznost jamčenja s finančnimi jamstvi zaradi izvajanja predpisanih obveznosti ali poplačila stroškov obremenjevanja okolja pri opravljanju njegove dejavnosti, po njenem prenehanju ali prenehanju obratovanja naprave ali obrata ali prenehanju povzročitelja obremenitve.

(4) Izvirni povzročitelj odpadkov ali trenutni ali predhodni imetniki odpadkov krijejo stroške ravnanja z odpadki, vključno s stroški za potrebno infrastrukturo in njeno delovanje.

(5) Ne glede na proizvajalčevo razširjeno odgovornost lahko stroške ravnanja z odpadki v celoti krije proizvajalec proizvodov, od katerih odpadki izvirajo, ali jih delno krije njihov proizvajalec in delno distributerji takšnih proizvodov.

13. člen

(načelo subsidiarnega ukrepanja)

(1) Država skrbi za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja in krije stroške odprave teh posledic, če jih ni mogoče naprtiti določenim ali določljivim povzročiteljem ali ni pravne podlage za naložitev obveznosti povzročitelju obremenitve ali posledic ni mogoče drugače odpraviti.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka občina skrbi za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja zaradi ravnanja s komunalnimi odpadki in krije stroške odprave teh posledic, če jih ni mogoče naprtiti določenim ali določljivim povzročiteljem ali ni pravne podlage za naložitev obveznosti povzročitelju obremenitve ali posledic ni mogoče drugače odpraviti.

(3) Če se v primeru iz prejšnjih odstavkov povzročitelj ugotovi kasneje, imata država ali občina pravico in dolžnost izterjati vračilo stroškov iz prejšnjih odstavkov.

(4) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena država ali občina subsidiarno ukrepa in ima pravico izterjati povračilo stroškov tudi od znanega povzročitelja obremenitve, namesto katerega je izvedla ukrepe za preprečitev čezmernega obremenjevanja okolja, ker je bilo to potrebno zaradi varstva okolja ali izvršitve sodbe Sodišča EU.

(5) Načelo subsidiarnega ukrepanja velja za državo tudi, ko je vir obremenjevanja okolja zunaj njenih meja, vprašanja o posledicah čezmerne obremenitve na območju Republike Slovenije pa s tujo državo, v kateri je vir, niso urejena.

(6) Stroški subsidiarnega ukrepanja države ali občine ne pokrivajo stroškov odškodninskih zahtevkov oškodovancev zaradi posledic čezmerne obremenitve okolja.

14. člen

(načelo spodbujanja)

(1) Država in občina v skladu s svojimi pristojnostmi spodbujata javne službe varstva okolja, ki preprečujejo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja, in tiste dejavnosti in posege v okolje, ki zmanjšujejo porabo snovi in energije ter manj obremenjujejo okolje ali ga omejujejo pod stopnjo dopustnih meja.

(2) Pri določanju spodbud so okolju primernejše naprave, tehnologija, oprema, proizvodi in storitve ter dejavnosti deležni večjih ugodnosti od okolju manj primernih.

(3) Država in občina spodbujata ozaveščanje, informiranje in izobraževanje o varstvu okolja.

15. člen

(načelo javnosti)

(1) Okoljski podatki so javni.

(2) Vsakdo ima pravico dostopa do okoljskih podatkov v skladu z zakonom.

(3) Javnost ima pravico sodelovati v postopkih sprejemanja predpisov, politik, strategij, programov, planov in načrtov, ki se nanašajo na varstvo okolja, v skladu s tem zakonom.

(4) Javnost t ima pravico sodelovati v postopkih, ki se nanašajo na plane, programe in posege v okolje v drugih državah, ki bi lahko vplivali na okolje v Republiki Sloveniji, v skladu s tem zakonom.

(5) Zainteresirana javnost ima pravico sodelovati v postopkih izdajanja konkretnih pravnih aktov, ki se nanašajo na posege v okolje, v skladu s tem zakonom.

16. člen

(načelo dopustnosti posegov v okolje)

(1) Poseg v okolje je dopusten le, če ne povzroča čezmerne obremenitve.

(2) Ta zakon določa primere, ko je za poseg v okolje treba pridobiti okoljevarstveno soglasje, sklep v predhodnem postopku ali okoljevarstveno dovoljenje.

(3) Za posebno rabo naravnih dobrin je treba pridobiti pravico v skladu z določbami zakonov, ki urejajo njihovo rabo.

17. člen

(načelo ekološke funkcije lastnine)

(1) Pri uživanju lastninske pravice ali pravice splošne ali posebne rabe naravnih dobrin je treba zaradi upoštevanja ekološke funkcije lastnine zagotoviti ohranjanje in izboljševanje kakovosti okolja, ohranjanje naravnih vrednot in biotske raznovrstnosti.

(2) Naravno javno dobro se lahko rabi le tako, da ni ogroženo okolje ali njegov del, ki ima status naravnega javnega dobra, in ni izključena njegova naravna vloga.

(3) Zaradi ohranjanja narave in izboljšanja kakovosti človekovega življenja se za naravne dobrine, ki so v skladu z zakonom določene kot ekološko pomembna območja ali naravne vrednote, lahko določi poseben režim uživanja lastnine, drugih pravic rabe ali opravljanja dejavnosti.

(4) Ukrepi za zagotavljanje ekološke funkcije lastnine iz prejšnjih odstavkov so določeni s tem zakonom in z zakoni, ki urejajo varstvo ali rabo naravnih dobrin.

II. UKREPI VARSTVA OKOLJA

1. Splošna obvezna ravnanja

18. člen

(emisije)

(1) Povzročitelj onesnaževanja mora izvesti ukrepe, potrebne za preprečevanje in zmanjšanje onesnaževanja, tako da njegove emisije v okolje ne presegajo predpisanih mejnih vrednosti emisij.

(2) Vlada Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: vlada) določi mejne vrednosti emisije, ki pri običajnih pogojih obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti ne smejo biti presežene, stopnje zmanjševanja onesnaževanja okolja in s tem povezane enakovredne parametre ter tehnične ukrepe, pa tudi možne učinke celotne in skupne obremenitve okolja, zavezanca za zagotavljanje izvajanja obratovalnega monitoringa iz 150. člena tega zakona in njegov obseg ter podrobnejšo določitev večje spremembe naprave. Vlada za naprave iz 110. člena tega zakona lahko določi podrobnejša pravila za uporabo zaključkov o BAT, pri čemer se dosežena raven varstva okolja ne sme poslabšati, mejne vrednosti emisij in druge zahteve pa so lahko določene tudi strožje, kot jih določajo zaključki o BAT.

(3) Vlada v predpisih iz prejšnjega odstavka določi naprave, katerih upravljavci morajo pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, rok, do katerega mora upravljavec naprave vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, ter rok, do katerega mora upravljavec obstoječe naprave njeno obratovanje uskladiti z zahtevami, predpisanimi na podlagi prejšnjega odstavka.

(4) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi tudi obveznost upravljavca naprave, da ministrstvu napravo prijavi, pri čemer upravljavcu ni treba pridobiti okoljevarstvenega dovoljenja, ministrstvo pa jo vpiše v evidence iz 154. člena tega zakona. Vlada predpiše tudi podrobnejše podatke o napravi, ki se vodijo v evidenci iz 154. člena tega zakona.

(5) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi naprave, za katere proizvajalec ali upravljavec zagotavlja skladnost s predpisanimi mejnimi vrednostmi ali se ta

ugotavlja v skladu s predpisi, ki urejajo ugotavljanje skladnosti proizvodov, in za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno.

(6) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi tudi druge naprave, za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno, njihova skladnost s predpisi, ki urejajo emisije, pa se ugotavlja na podlagi strokovne ocene, ki jo zagotovi upravljavec naprave.

(7) Strokovna ocena iz prejšnjega odstavka je sestavni del projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja, kadar je gradbeno dovoljenje zahtevano v skladu z zakonom, ki ureja graditev objektov. Če za napravo, ki odvaja odpadno vodo, gradbeno dovoljenje ni zahtevano, je strokovna ocena sestavni del vloge za pridobitev vodnega soglasja v skladu z zakonom, ki ureja vode.

19. člen

(preprečevanje večjih nesreč in zmanjševanje njihovih posledic)

(1) Upravljavec mora pri upravljanju obrata izvesti vse ukrepe, potrebne za preprečevanje večje nesreče in za zmanjševanje njenih posledic za ljudi in okolje.

(2) Upravljavec mora za obrat iz prejšnjega odstavka imeti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

(3) Vlada določi:

1. vrste in količine nevarnih snovi in vrste njihovih nevarnih lastnosti,
2. merila za razvrstitev obratov v obrate večjega ali manjšega tveganja za okolje,
3. vsebino zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in varnostnega poročila,
4. obveznost, roke in vsebino prijave obrata,
5. obveznost poročanja o večji nesreči in
6. druge ukrepe za preprečevanje večje nesreče in zmanjševanje njenih posledic.

(4) Vlada določi tudi merila za določitev najmanjše razdalje med obratom in območji, na katerih se lahko stalno ali začasno zadržuje večje število ljudi, pomembnejšo infrastrukturo državnega ali lokalnega pomena in varovanimi ter zavarovanimi območji po predpisih o ohranjanju narave, tehnične ukrepe in druge omejitve rabe prostora, vključno z zahtevami za prilagoditev obstoječih objektov, za primer spremembe okoljevarstvenega dovoljenja pa tudi, kaj se šteje za znaten vpliv na preprečevanje večjih nesreč in zmanjševanje njihovih posledic.

(5) Vlada določi tudi način obveščanja javnosti o nevarnosti večje nesreče in način obveščanja drugih držav članic EU (v nadaljnjem besedilu: država članica) ter drugih držav o obratih in možnih večjih nesrečah, ki bi lahko vplivale na okolje na njihovem ozemlju.

20. člen

(izključitev nevarne snovi)

(1) Vlada lahko pisno predlaga Evropski komisiji, da se iz seznama nevarnih snovi, določenih v predpisu iz tretjega odstavka prejšnjega člena, posamezna nevarna snov izključi, ker ne more povzročiti sproščanja snovi ali energije, zaradi česar bi v razumno predvidljivih

običajnih ali izrednih razmerah lahko prišlo do večje nesreče, in zaradi tega ne pomeni zdravstvene, fizikalne in okoljske nevarnosti.

(2) Vlada v predlogu iz prejšnjega odstavka svoj predlog utemelji in predloži naslednje informacije:

1. podroben seznam lastnosti, potrebnih za oceno potenciala nevarnih snovi glede na fizikalno, zdravstveno ali okoljsko škodljivost;
2. fizikalne in kemijske lastnosti (na primer molekulsko maso, nasičen parni tlak, toksičnost, vrelišče, reaktivnost, viskoznost, topnost in druge relevantne lastnosti);
3. lastnosti glede zdravstvene in fizikalne nevarnosti (na primer reaktivnost, vnetljivost, toksičnost in dodatne dejavnike, kot so način izpostavljenosti, razmerje med poškodbami in smrtnostjo ter dolgoročni učinki, pa tudi druge relevantne lastnosti);
4. lastnosti glede okoljske nevarnosti (na primer strupenost za okolje, obstojnost, kopičenje v organizmih, potencial za daljnosežen prenos v okolju in druge relevantne lastnosti);
5. o razvrščenosti snovi ali zmesi v EU, če je to mogoče, in
6. o pogojih obratovanja, značilnih za posamezno snov (temperatura, pritisk in drugi ustrezni pogoji), pri katerih se nevarna snov skladišči, uporablja oziroma je navzoča v primeru predvidljivega izrednega delovanja ali v primeru nesreče, na primer požara.

21. člen **(pravila ravnanja)**

(1) Povzročitelj obremenitve mora upoštevati prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji, ki so potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(2) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, mora upoštevati prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri razvoju, izdelavi, dodelavi, obdelavi, prodaji ali uvozu takšnih proizvodov v Republiko Slovenijo, ki so potrebna zaradi povečanja možnosti ponovne uporabe proizvodov ali njihovih sestavnih delov in za preprečevanje odpadkov, njihovo recikliranje in drugo predelavo.

(3) Prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji iz prvega in drugega odstavka tega člena predpiše vlada, nanašajo pa se zlasti na:

1. zmanjševanje porabe snovi in energije,
2. okoljsko primerno zasnovano in razvoj proizvodov,
3. omejevanje vsebnosti nevarnih in škodljivih snovi v materialih, surovinah in proizvodih,
4. trajnostna merila za pripravo materialov, surovin in proizvodov,
5. dajanje storitev ali proizvodov na trg,
6. označevanje materialov, surovin in proizvodov in spremno dokumentacijo za proizvod,
7. vračanje in prevzemanje rabljenih proizvodov,
8. ponovno uporabo proizvodov ali sestavnih delov ali podaljšanje njihove življenjske dobe,
9. nadomeščanje snovi, materialov, surovin in proizvodov z okolju primernejšimi,
10. prijavo ravnanja ali dejavnosti in način prijave,
11. proizvodnjo, prevoz in skladiščenje,

12. usposobljenost oseb za opravljanje dejavnosti,
 13. obveščanje in ozaveščanje potrošnikov,
 14. zagotavljanje informacij o materialih in proizvodih zaradi preprečevanja in zmanjševanja obremenjevanja okolja v njihovem celotnem življenjskem krogu,
 15. specifikacije za proizvode, storitve ali postopke in ugotavljanje skladnosti z njimi,
 16. zahteve, povezane z nadzorom nad okoljsko ustreznostjo proizvodov ali tehnologij pri uvozu,
 17. vodenje evidenc o storitvah in proizvodih, danih na trg, ter o materialih, uporabljenih v proizvodnem procesu,
 18. poročanje ministrstvu, pristojnemu za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo), in
 19. druga ravnanja, potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.
- (4) Vlada v predpisu iz tretjega odstavka tega člena podrobneje določi tudi vrste povzročiteljev obremenitve iz prvega odstavka tega člena in proizvajalcev proizvodov iz tretjega odstavka, za katere veljajo obveznosti iz prvega in drugega odstavka tega člena.
- (5) Kadar vlada proizvajalcem proizvodov predpiše obveznost iz 7. točke tretjega odstavka tega člena, se za njihovo izpolnjevanje smiselno uporabljajo določbe 34. do 54. člena, pododdelka 2.2. tega zakona.
- (6) Proizvajalec, ki daje na trg proizvode, ki jih urejajo predpisi, sprejeti na podlagi tretjega odstavka tega člena, zagotovi, da proizvod izpolnjuje tudi zahteve, ki jih ureja ta zakon in predpisi, sprejeti na podlagi tretjega odstavka tega člena.
- (7) Vlada v predpisu iz tretjega odstavka tega člena določi tudi vrste dejavnosti ali druga ravnanja, ki lahko škodljivo vplivajo na okolje, in za katere mora njihov izvajalec pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.
- (8) Ministrstvo o prijavi ravnanja ali dejavnosti iz 10. točke tretjega odstavka tega člena izda potrdilo in izvajalca vpiše v evidenco iz 3. točke prvega odstavka 154. člena tega zakona.

2. Ukrepi na področju odpadkov

2. 1. Ravnanje z odpadki

22. člen **(splošne določbe o odpadkih)**

- (1) Z odpadki je treba ravnati tako, da ni ogroženo zdravje ljudi in se ne škodi okolju ter da ravnanje zlasti:
1. ne predstavlja tveganja za vode, zrak, tla, rastline in živali,
 2. ne povzroča čezmernega obremenjevanja s hrupom in neprijetnimi vonjavami,
 3. ne povzroča škodljivih vplivov na območja, na katerih je predpisan poseben režim v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, ali predpisi, ki urejajo varovanje virov pitne vode, in
 4. ne povzroča škodljivih vplivov na krajino ali območja, na katerih je predpisan poseben režim v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo kulturne dediščine.

(2) Členi 22 do 54 tega zakona se ne uporabljajo za:

1. snovi, ki se izpuščajo z odpadnimi plini v zrak,
2. tla (in situ), vključno z neizkopanim onesnaženim delom tal, in stavbe, trajno povezane s tlemi,
3. neonesnažen del tal in drug naravno prisoten material, ki sta izkopana med gradbenimi deli, če se v svojem prvotnem stanju in brez obdelave uporabita za gradnjo na kraju, kjer sta bila izkopana,
4. radioaktivne odpadke,
5. deaktivirane eksplozive in
6. fekalne snovi, ki niso živalski stranski proizvodi iz 2. točki tretjega odstavka tega člena, slamo in druge naravne nenevarne materiale, ki nastajajo pri kmetovanju ali gozdarjenju in se uporabljajo pri kmetovanju, gozdarjenju ali za pridobivanje energije iz tako nastale biomase s postopki ali metodami, ki ne škodujejo okolju in ne ogrožajo človekovega zdravja.

(3) Členi 22 do 54 tega zakona se ne uporabljajo za:

1. odpadne vode, v obsegu iz predpisov, ki urejajo emisijo snovi in toplote v vode,
2. živalske stranske proizvode, vključno s predelanimi proizvodi, v obsegu v katerem so urejeni v uredbi EU, ki ureja določitev zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, razen za tiste proizvode, ki so določeni za sežig, odlaganje na odlagališčih ali predelavo v bioplinarni ali kompostarni,
3. trupla živali, ki so poginile drugače kakor z zakolom, vključno s trupli živali, ki so bile pokončane zaradi izkoreninjenja kužnih živalskih bolezni, in ki se jih odstranjuje v skladu z uredbo EU iz prejšnje točke, v obsegu iz predpisov, ki urejajo veterinarstvo, veterinarska merila skladnosti, zaščito živali, ribištvo, divjad, lovstvo, kmetijstvo, ribogojstvo in lov,
4. odpadke, ki nastajajo pri raziskovanju, pridobivanju, bogatenju in skladiščenju mineralnih surovin in obratovanju kamnolomov, v obsegu iz predpisov, ki urejajo ravnanje z odpadki iz rudarskih in drugih dejavnosti izkoriščanja mineralnih surovin, in
5. snovmi, ki so namenjene za uporabo kot posamična krmila, kot so opredeljena v točki g drugega odstavka 3. člena uredbe EU, ki ureja dajanje krme v promet in njeno uporabo, in niso proizvedene iz živalskih stranskih proizvodov ali jih ne vsebujejo, v obsegu iz predpisov, ki urejajo krmila in krmo.

(4) Členi 22 do 54 tega zakona se ne uporabljajo za naplavine, ki se zaradi upravljanja voda in vodnih poti, preprečevanja poplav ali blažitve posledic poplav in suše ali izsuševanja tal premeščajo znotraj površinskih voda, če naplavine niso nevaren odpadki, razen če je tako določeno s predpisi, ki urejajo vode.

23. člen

(hierarhija ravnanja z odpadki)

(1) Pri sprejemanju politik, strategij, načrtov, programov in splošnih pravnih aktov, ki urejajo preprečevanje nastajanja odpadkov in ravnanje z njimi, se kot prednostni vrstni red upošteva naslednja hierarhija ravnanja z odpadki:

1. preprečevanje odpadkov,
2. priprava odpadkov za ponovno uporabo,
3. recikliranje odpadkov,

4. drugi postopki predelave odpadkov (npr. energetska predelava odpadkov) in
5. odstranjevanje odpadkov.

(2) V skladu s prejšnjim odstavkom se proizvodnja, distribucija, potrošnja ali uporaba proizvodov načrtujejo tako, da pripomorejo k preprečevanju nastajanja odpadkov ter povečanju možnosti za pripravo odpadkov, ki nastanejo iz teh proizvodov, za ponovno uporabo, in za njihovo recikliranje.

(3) Država z ekonomskimi in finančnimi instrumenti ter drugimi ukrepi iz tega zakona in njegovi podlagi izdanimi podzakonskimi predpisi, predpisi, ki ureja javno naročanje, s predpisi, ki urejajo davke, predpisi, ki urejajo raziskave in inovacije in s predpisi, ki urejajo elektronsko poslovanje organov javne uprave spodbuja uporabo hierarhije ravnanja z odpadki.

(4) Vlada za posamezne tokove odpadkov predpiše odstopanje od hierarhije ravnanja z odpadki, kadar to ob upoštevanju celotnega življenjskega kroga snovi in materialov ter ob upoštevanju celostnih vplivov nastajanja takšnih odpadkov in ravnanja z njimi predstavlja manjše obremenjevanje okolja.

24. člen

(pravila ravnanja z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora upoštevati pravila ravnanja za preprečevanje odpadkov in preprečevanje ali zmanjševanje škodljivih vplivov nastajanja odpadkov in ravnanja z njimi ter za zmanjševanje celotnega vpliva uporabe naravnih virov in izboljšanje učinkovitosti uporabe naravnih virov.

(2) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora z odpadki ravnati tako, da je omogočeno nadaljnje ravnanje z njimi v skladu s hierarhijo ravnanja z odpadki in z zahtevami iz prvega odstavka 23. člena tega zakona.

(3) Odpadke je treba predelati. Predelava odpadkov mora biti izvedena v skladu s hierarhijo ravnanja z odpadki in z zahtevami iz prvega odstavka 23. člena tega zakona.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek, se odpadki lahko odstranijo in ne predelajo, če:

1. stanje tehnike njihove predelave ne omogoča,
2. ni možnosti za nadaljnjo uporabo predelanih odpadkov ali njihovih sestavin,
3. predelava odpadkov bolj obremenjuje okolje ali zdravje ljudi kot njihovo odstranjevanje,
4. so stroški predelave odpadkov nesorazmerno višji od stroškov njihovega odstranjevanja, razen v primeru odstranjevanja odpadkov z odlaganjem.

(5) Odpadke, ki niso predelani v skladu s tretjim odstavkom tega člena, je treba varno odstraniti s postopki, skladnimi z zahtevami iz prvega odstavka 23. člena tega zakona. Drugi postopki odstranjevanja odpadkov imajo prednost pred njihovim odstranjevanjem z odlaganjem.

(6) Vlada ob upoštevanju prvega odstavka 23. člena tega zakona predpiše pravila ravnanja z odpadki, naloge in ukrepe, nanašajo pa se zlasti na:

1. preprečevanje odpadkov, ter spremljanje in oceno teh pravil, nalog in ukrepov,
2. preprečevanje in zmanjševanje smetenja,
3. okoljske cilje preprečevanja odpadkov in ravnanja z njimi,
4. doseganje predpisanih okoljskih ciljev iz 3. točke tega odstavka ter nadzor njihovega doseganja,

5. pravila ali kriterije za vrednotenje pripisa nevarne lastnosti in pogoje za osebo, ki lahko vrednoti nevarne lastnosti odpadka,
6. izvirnega povzročitelja odpadkov ali drugega imetnika odpadkov,
7. osebe, ki ravnaajo z odpadki, ter načine in postopke ravnanja z odpadki,
8. zahteve, prepovedi in omejitve pri ravnanju z odpadki,
9. ukrepe in naloge, povezane z varstvom pred požari pri ravnanju z odpadki,
10. zahteve za načrtovanje, projektiranje, gradnjo in obratovanje naprav za ravnanje z odpadki,
11. usposobljenost oseb za ravnanje z odpadki,
12. ukrepe, povezane s prenehanjem ravnanja z odpadki, vključno z zaprtjem naprav za ravnanje z odpadki,
13. vodenje evidenc o odpadkih in ravnanju z njimi ter poročanje ministrstvu ter poročanje ministrstva komisiji in
14. druga ravnanja za preprečevanje ali zmanjšanje obremenjevanja okolja z odpadki.

(7) Vlada lahko zaradi doseganja ciljev varstva okolja ali zagotavljanja samozadostnosti za določene odpadke predpiše, da mora pravna ali fizična oseba, ki obdeluje te odpadke, prednostno zagotavljati obdelavo odpadkov, nastalih na območju Republike Slovenije.

(8) Če cilji iz 3. točke šestega odstavka tega člena in se v okviru nadzora iz enajstega odstavka 247. člena tega zakona niso ugotovljene nepravilnosti, mora vlada v predpisu iz 3. točke sedmega odstavka tega člena določiti nove ali strožje ukrepe za doseganje okoljskih ciljev.

25. člen

(okoljevarstveno dovoljenje in potrdilo)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki zbira odpadke ali predeluje ali odstranjuje odpadke mora za to imeti potrdilo o vpisu v register iz 154. člena tega zakona (v nadaljevanju: potrdilo), ali okoljevarstveno dovoljenje. Pravna ali fizična oseba iz prejšnjega stavka mora imeti v lasti zemljišče in napravo, če je ta potrebna za opravljanje dejavnosti, razen če za izvajanje obvezne občinske gospodarske javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki.

(2) Dejavnost zbiranja odpadkov lahko pravna ali fizična oseba iz prejšnjega odstavka izvaja na podlagi potrdila, ki ga ministrstvo izda v upravnem postopku vpisa v register iz 154. člena tega zakona, če je pravna ali fizična oseba registrirana za izvajanje dejavnosti zbiranja nevarnih ali nenevarnih odpadkov in če ima v lasti zemljišče, na katerem izvaja dejavnost zbiranja, vključno s predhodnim sortiranjem in predhodnim skladiščenjem odpadkov, razen če gre za izvajanje obvezne občinske gospodarske javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki in ne gre za primer, za katerega veljajo določbe iz petega odstavka tega člena..

(3) Dejavnost obdelave odpadkov lahko pravna ali fizična oseba izvaja na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja. Oseba, ki izvaja obdelavo odpadkov v objektu, za katerega je treba pred začetkom obratovanja pridobiti uporabno dovoljenje, lahko začne opravljati dejavnost obdelave odpadkov na podlagi dokončnega uporabnega dovoljenja.

(4) Pravne ali fizične osebe iz prejšnjih odstavkov lahko ravnaajo z odpadki, za katere je vzpostavljen sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti, če so vključene v ta sistem.

(5) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena pravna ali fizična oseba, ki upravlja s predhodnim skladiščem z zmogljivostjo več kot 50 ton nevarnih odpadkov in te odpadke oddaja v obdelavo v lastno ali tujo napravo iz 110. člena tega zakona, namesto potrdila potrebuje okoljevarstveno dovoljenje iz tretjega odstavka tega člena. Pravna ali fizična oseba z okoljevarstvenim dovoljenjem iz prejšnjega stavka dokazuje vpis v register zbiralcev odpadkov iz 154. člena tega zakona.

(6) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena lahko vlada določi tudi primere, ko zaradi vrste ali količine odpadkov pravna ali fizična oseba za predelavo odpadkov ne potrebuje okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer za posamezno vrsto postopka predelave določi vrste in količine odpadkov, za katere velja takšna ureditev, in metodo predelave odpadkov, ki se lahko uporablja. Vlada v predpisu iz prejšnjega stavka za predelavo nevarnih odpadkov določi dopustne vsebnosti nevarnih snovi v odpadkih.

(7) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena lahko vlada ob upoštevanju najboljših razpoložljivih tehnik določi tudi primere, ko zaradi vrste ali količine odpadkov pravna ali fizična oseba iz prvega odstavka tega člena za odstranjevanje lastnih nenevarnih odpadkov na kraju nastanka ne potrebuje okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer za posamezno dejavnost določi vrste in količine odpadkov, za katere velja takšna ureditev, in metodo odstranjevanja odpadkov, ki se lahko uporablja.

(8) Ministrstvo izda potrdilo pravni ali fizični osebi iz šestega ali sedmega odstavka tega člena, če je registrirana za izvajanje dejavnosti predelave ali odstranjevanja nevarnih ali nenevarnih odpadkov in če ima v lasti zemljišče in napravo, če je ta potrebna za opravljanje dejavnosti.

(9) Pravna ali fizična oseba, ki opravlja dejavnost prevoznika odpadkov ali trgovca z odpadki ali posrednika odpadkov, mora za opravljanje te dejavnosti imeti potrdilo iz prvega odstavka tega člena, ministrstvo pa ji potrdilo izda, če je registrirana za izvajanje dejavnosti prevažanja odpadkov, trgovanja z odpadki ali posredništva odpadkov.

(10) Ministrstvo izda okoljevarstveno dovoljenje iz tretjega odstavka tega člena, pri čemer določi pogoje in ukrepe, s katerimi bodo izpolnjene tudi zahteve iz predpisov iz 18., 21. 24. in 25. člena tega zakona.

(11) Za postopke izdaje, spremembe ali odvzema okoljevarstvenega dovoljenja iz tretjega odstavka tega člena, se smiselno uporabljajo določbe od 110. do 125. člena ali 126. do 130. člena tega zakona.

(12) Ministrstvo razveljavi ali odvzame potrdilo pravni ali fizični osebi iz drugega ali osmega odstavka tega člena, ki:

1. preneha obstajati,
2. prijavi namero, da ne želi več opravljati te dejavnosti ali
3. ji je s pravnomočno odločbo pristojnega inšpektorja prepovedano opravljati to dejavnost.

(13) Vlada predpiše:

1. vsebino vloge in pogoje za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena ter vsebino tega dovoljenja in
2. vsebino vloge in pogoje za pridobitev potrdila iz osmega ali devetega odstavka tega člena ter vsebino tega potrdila.

(14) Vlada lahko v predpisu iz prejšnjega odstavka določi časovno ali vsebinsko omejeno veljavnost okoljevarstvenega dovoljenja za obdelavo odpadkov, ki se nanaša na določeno količino odpadkov.

(15) Na podlagi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, ki se izda za obratovanje odlagališča, se na podlagi obvestila ministrstva po uradni dolžnosti zaznamuje javnopravna omejitev: zaznamba telesa odlagališča.

26. člen
(prepovedi)

(1) Odmetavanje odpadkov in njihovo puščanje v okolju, vključno s smetenjem, ter nenadzorovano ravnanje z odpadki, vključno z njihovim kurjenjem, je prepovedano.

(2) Ukrepe za preprečevanje smetenja in kurjenja odpadkov ter odpravo posledic smetenja na območju občine kot svojo izvorno pristojnost predpiše občina, pri čemer so ti ukrepi predpisani poleg ukrepov iz 2. točke šestega odstavka 24. člena, 4. točke prvega odstavka 35. člena in tretjega ter devetega odstavka 36. člena tega zakona. Ukrepi občine za preprečevanje smetenja ne smejo imeti omejevalnih učinkov na trgovanje v EU.

(3) Ukrepi občine za preprečevanje smetenja in odpravo posledic smetenja iz prejšnjega odstavka se nanašajo na javne površine, lahko pa tudi na površine v zasebni lasti, na katerih je z zakonom ali predpisom, sprejetim na podlagi zakona, omogočen prost dostop ali gibanje prebivalstva.

27. člen
(stranski proizvod)

(1) Snov ali predmet, ki nastane pri proizvodnem procesu, katerega glavni namen ni proizvodnja te snovi ali predmeta, je stranski proizvod in ne odpadek, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

1. nadaljnja uporaba te snovi ali predmeta je zagotovljena in ne zgolj mogoča,
2. ta snov ali predmet se lahko neposredno uporabi brez kakršnekoli nadaljnje obdelave, razen običajnih industrijskih postopkov,
3. ta snov ali predmet se proizvaja kot sestavni del proizvodnega procesa in
4. ta snov ali predmet izpolnjuje zahteve, določene za njegovo uporabo s predpisi, ki urejajo proizvode, kemikalije, varstvo okolja in varovanje človekovega zdravja, nadaljnja uporaba te snovi ali predmeta pa ne bo škodljivo vplivala na okolje in zdravje ljudi.

(2) Če so za določeno snov ali predmet, ki nastane pri proizvodnem procesu, katerega glavni namen ni proizvodnja te snovi ali predmeta, predpisana merila za določitev, kdaj je ta snov ali predmet stranski proizvod, so pogoji iz prejšnjega odstavka lahko izpolnjeni le, če so izpolnjena ta merila.

(3) Če merila iz prejšnjega odstavka niso določena s predpisom EU, jih lahko, ob upoštevanju zagotavljanja visoke ravni varstva okolja in zdravja ljudi ter skrbnega in preudarnega izkoriščanja naravnih virov, določi vlada.

(4) Za tiste snovi ali predmete, ki nastanejo pri proizvodnih procesih, katerih glavni namen ni proizvodnja teh snovi ali predmetov, za katere ni predpisanih meril iz drugega ali tretjega odstavka tega člena, vlada predpiše način izpolnjevanja pogojev iz prvega odstavka tega člena in dokazila, s katerimi proizvajalci teh snovi ali predmetov izkazujejo izpolnjevanje teh pogojev.

(5) Vlada lahko v predpisu iz tretjega odstavka določi tudi postopek preverjanja izpolnjevanja predpisanih meril, način vodenja dokumentacije o izpolnjevanju predpisanih meril ter način in čas vodenja evidence o namenu in načinu uporabe stranskega proizvoda.

28. člen

(pogoji za prenehanje statusa odpadka)

(1) Odpadki prenehajo biti odpadki, ko so reciklirani ali drugače predelani, in če so izpolnjeni ti pogoji:

1. predelano snov ali predmet je treba uporabiti za specifične namene,
2. za predelano snov ali predmet obstaja trg ali povpraševanje, razen v primeru, ko predelovalec odpadkov predelano snov ali predmet uporabi sam,
3. predelana snov ali predmet izpolnjuje tehnične zahteve za specifične namene ter zadosti predpisom in standardom, ki se uporabljajo za proizvode, in
4. uporaba predelane snovi ali predmeta ne bo škodljivo vplivala na zdravje ljudi in okolje.

(2) Pogoji iz prvega odstavka so izpolnjeni, ko je zaključena:

1. priprava odpadkov za ponovno uporabo,
2. postopek snovne predelave odpadkov na industrijski ravni, tako, da predelana snov ali predmet nadomesti naravne vire ali druge surovine in pomožne materiale, ali
3. katerikoli drug postopek predelave odpadkov, če so za določene, v tem postopku pridobljene snovi ali predmete izpolnjena merila za določitev, kdaj določene predelane snovi ali predmeti prenehajo biti odpadki (v nadaljnjem besedilu: merila za prenehanje statusa odpadka), ki jih predpiše vlada.

29. člen

(merila za prenehanje statusa odpadka)

(1) Vlada predpiše merila za prenehanje statusa odpadka, na podlagi pogojev iz prvega odstavka tega člena, ob upoštevanju možnih škodljivih vplivov teh snovi ali predmetov na zdravje ljudi ali okolje, ki vsebujejo:

1. dopustne vhodne odpadke za postopek recikliranja ali drugačne predelave odpadkov,
2. dovoljene postopke in tehnike obdelave,
3. merila kakovosti za predelane snovi ali predmete, oblikovana na podlagi standardov, ki se uporabljajo za proizvode,
4. dopustne vsebnosti onesnaževal v izlužkih predelane snovi ali predmeta, ki bodo uporabljeni v zunanjem okolju in izpostavljeni atmosferskim vplivom in imajo lastnost izluževanja in za katere veljajo harmonizirane ali neharmonizirane tehnične specifikacije v skladu s predpisi, ki urejajo proizvode,
5. zahteve za sisteme upravljanja, da se dokaže skladnost z merili za prenehanje statusa odpadka, vključno z, kadar je to potrebno, nadzorom kakovosti in notranjim spremljanjem ter akreditacijo in zahtevami glede izjave o skladnosti, in
6. dovoljene načine uporabe predelanih snovi ali predmetov.

(2) Vlagatelj vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za naprave iz 110. ali 126. člena tega zakona dokazuje obstoj trga in povpraševanja iz 2. točke prvega odstavka tega člena s pogodbo, pismom o nameri, naročilom, računom ali drugim dokazilom o uporabi predelane snovi ali predmeta, razen, če namerava predelano snov ali predmet uporabiti sam.

30. člen

(določitev meril za prenehanje statusa odpadka v vsakem primeru posebej)

(1) Kadar merila za prenehanje statusa odpadka niso določena s posebnim predpisom iz prvega odstavka prejšnjega člena, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju za naprave iz 110. ali 126. člena tega zakona, poleg vsebine iz 116. ali 128. člena tega zakona, za vsak primer predelave odpadkov iz 3. točke drugega odstavka 28. člena tega zakona in za vsako predelano snov ali predmet določi merila za prenehanje statusa odpadka v skladu s prvim

odstavkom prejšnjega člena, ki morajo biti izpolnjena, da predelana snov ali predmet preneha biti odpadek.

(2) Ministrstvo v primeru iz prejšnjega odstavka določi merila iz 1., 2., 3., 5. in 6. točke prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi mnenja z opredelitvami meril iz 1., 2., 3., 5. in 6. točke prvega odstavka prejšnjega člena ministrstva, pristojnega za posamezno vrsto proizvodov, v skladu s predpisi o delovnem področju ministrstev (v nadaljevanju: ministrstvo, pristojno za posamezno vrsto proizvodov) ali organizacije, ki je na podlagi predpisov, ki urejajo proizvode, za to pristojna (v nadaljevanju: pristojna organizacija).

(3) Ministrstvo, pristojno za posamezno vrsto proizvodov ali pristojna organizacija v mnenju opredeli merila iz 1., 2., 3., 5. in 6. točke prvega odstavka prejšnjega člena na zahtevo vlagatelja vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona, v skladu s predpisi, ki urejajo posamezno vrsto proizvoda.

(4) V primeru, da za posamezno vrsto predelane snovi ali predmeta ni predpisov, ki bi urejali posamezno vrsto proizvoda, ministrstvo opredeli merila iz 1., 2., 3., 5. in 6. točke prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi predloga opredelitve meril, ki jih pripravi vlagatelj vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona določi nabor onesnaževal in dopustne vsebnosti teh onesnaževal v izlučkih predelane snovi ali predmeta iz 4. točke prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi analize izlučkov.

(6) Način priprave analize izlučkov, obveznosti vlagatelja vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona v zvezi s spremljanjem izlučkov onesnaževal za čas njihovega nameščanja ali vgradnje v zunanje okolje ter pogoje, pod katerimi lahko predelovalec odpadkov proda ali preda predelano snov ali predmet iz 4. točke prvega odstavka prejšnjega člena novemu lastniku predpiše vlada.

(7) Če gre za primer iz prvega odstavka tega člena, pa predelana snov ali predmet ne bo uporabljena v zunanjem okolju in izpostavljena atmosferskim vplivom in imela lastnosti izluževanja, ministrstvo na način, določen v drugem ali četrtem odstavku tega člena, določi merila iz 1., 2., 3., 5. in 6. točke prvega odstavka prejšnjega člena.

31. člen

(izguba statusa odpadka)

1) Predelana snov ali predmet izgubi status odpadka:

1. ko je zaključen postopek snovne predelave odpadkov na industrijski ravni iz 2. točke drugega odstavka 28. člena tega zakona,
2. ko so izpolnjena merila, ki jih določi ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju na podlagi posebnega predpisa iz prvega odstavka 29. člena tega zakona, ali
3. ko so izpolnjena merila, ki jih določi ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju v vsakem primeru posebej na podlagi 30. člena tega zakona.

(2) Če za predelano snov ali predmet niso izpolnjena merila iz prejšnjega odstavka, predelana snov ali predmet ne izgubi statusa odpadka.

(3) Predelovalec, ki:

1. prvič uporablja predelano snov ali predmet, ki je prenehal biti odpadki in ni bil dan na trg, ali

2. prvič da predelano snov ali predmet na trg po tem, ko je ta prenehal biti odpadke, zagotovi, da predelana snov ali predmet izpolnjuje zahteve iz predpisov, ki urejajo kemikalije, in predpisov, ki urejajo proizvode.

32. člen

(odgovornost za ravnanje z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora zagotoviti njihovo obdelavo, tako da jih obdela sam ali da jih odda pravni ali fizični osebi, ki v skladu s tem zakonom zbira ali predeluje ali odstranjuje odpadke ali da zanj obdelavo odpadkov uredi trgovec z odpadki.

(2) Odgovornost izvirnega povzročitelja odpadkov ali drugega imetnika odpadkov za izvedbo obdelave odpadkov preneha, ko odpadke odda pravni ali fizični osebi, ki v skladu s tem zakonom odpadke zbira ali jih predeluje ali odstranjuje. Če izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov sam obdeluje odpadke ali zanj obdelavo odpadkov uredi trgovec z odpadki, pa ta odgovornost preneha, ko je obdelava odpadkov izvedena v celoti.

(3) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov lahko odpadke pošlje v obdelavo v drugo državo v skladu s predpisi, ki urejajo pošiljke odpadkov preko meja.

(4) Pošiljanje odpadkov v odstranjevanje in pošiljanje mešanih komunalnih odpadkov v predelavo ali v odstranjevanje v drugo državo ni dovoljeno, če jih je mogoče ustrezno obdelati na območju Republike Slovenije.

33. člen

(stroški ravnanja z odpadki)

(1) Vse stroške ravnanja z odpadki, vključno s stroški za potrebno infrastrukturo in njeno delovanje, krije izvirni povzročitelj odpadkov ali trenutni ali predhodni imetniki odpadkov.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko vlada tudi v primeru, ko za te proizvode ne velja PRO iz 34 do 54. člena tega zakona, predpiše, da stroške ravnanja z odpadki delno ali v celoti krijejo proizvajalci proizvodov od katerih odpadki izvirajo ali da jih krijejo proizvajalci proizvodov skupaj z distributerji takšnih proizvodov.

(3) S plačilom, ki ga upravljavec odlagališča zaračuna za storitve odlaganja odpadkov, morajo biti kriti vsi stroški, povezani z gradnjo in obratovanjem odlagališča, finančnim jamstvom, predvideni stroški zapiranja odlagališča ter stroški za izvedbo vseh ukrepov varstva okolja po zaprtju za obdobje najmanj 30 let. Sredstva iz prejšnjega stavka, zbrana za zapiranje odlagališča, se lahko v skladu z okoljevarstvenim dovoljenjem namenijo samo za zapiranje odlagališča.

2. 2. Sistem PRO

34. člen

(proizvajalčeva razširjena odgovornost)

(1) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec), mora upoštevati vse prepovedi, zahteve in druga pravila

ravnanja, da se zagotovi predpisano ravnanje z odpadki, ki nastanejo po uporabi takšnih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: odpadki iz proizvodov).

(2) Proizvajalec mora zagotoviti tudi možnost vračanja in prevzemanja rabljenih proizvodov, za katere velja PRO), kadar je to predpisano s predpisom iz 21. člena tega zakona.

(3) Odgovornost proizvajalca ne izključuje odgovornosti povzročitelja odpadkov ali njihovega imetnika kot povzročitelja obremenitve za ravnanje z odpadki iz proizvodov.

(4) Proizvajalec, s sedežem v drugi državi, ki v Republiki Sloveniji na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno potrošnikom ali drugim končnim uporabnikom mora imenovati pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca.

(5) Če proizvajalec iz prejšnjega odstavka ne imenuje pooblaščenega zastopnika, mora končni uporabnik s sedežem v Republiki Sloveniji, ki je na daljavo kupil proizvode, za katere velja PRO, na svoje stroške zagotoviti predpisano ravnanje z odpadki iz teh proizvodov. Ta odstavek se ne uporablja za končnega uporabnika, ki je potrošnik.

(6) Proizvajalec, s sedežem v drugi državi članici EU ali državi Evropskega gospodarskega prostora (v nadaljevanju EGP), katerega proizvodi, za katere velja PRO, se tržijo na ozemlju Republike Slovenije, lahko prevzame obveznosti proizvajalca s sedežem v Republiki Sloveniji, tako da imenuje pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca na ozemlju Republike Slovenije. V primeru iz prejšnjega stavka obveznosti proizvajalca s sedežem v Republiki Sloveniji prenehajo v obsegu, v katerem jih je prevzel pooblaščen zastopnik.

(7) Pooblaščen zastopnik iz četrtega ali šestega odstavka tega člena je gospodarska družba ali samostojni podjetnik posameznik s sedežem v Republiki Sloveniji. Proizvajalec, s sedežem v drugi državi, lahko z overjenim pisnim pooblastilom, ki je del pogodbe o prevzemu obveznosti, hkrati pooblasti samo enega pooblaščenega zastopnika. Za pooblaščenega zastopnika se smiselno uporabljajo določbe tega pododdelka, ki veljajo za proizvajalca, razen četrtega odstavka 35. člena, 43. in 44. člena tega zakona.

(8) Vlada za proizvajalca s sedežem v Republiki Sloveniji, ki na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno potrošnikom ali drugim končnim uporabnikom v drugi državi članici EU ali državi EGP, v kateri nima sedeža, predpiše obveznost imenovanja pooblaščenega zastopnika v tej državi, kadar je to zahtevano s predpisom EU, ki ureja PRO za takšen proizvod.

(9) Vlada predpiše, za katere vrste proizvodov velja PRO in proizvajalce takšnih proizvodov, pri čemer se upoštevajo tehnična izvedljivost in ekonomska upravičenost sistema PRO, vplivi na okolje, družbo in na zdravje ljudi ter delovanje notranjega trga EU.

(10) Vlada predpiše način zagotovitve ravnanja z odpadki iz proizvodov za končnega uporabnika iz petega odstavka tega člena.

35. člen

(obveznosti proizvajalca)

(1) Proizvajalec zagotavlja:

1. zbiranje odpadkov iz proizvodov na območju celotne Republike Slovenije, razen zbiranja od izvornih povzročiteljev odpadkov, kadar se to izvaja kot obvezna občinska gospodarska javna služba zbiranja komunalnih odpadkov,

2. obdelavo vseh zbranih odpadkov iz proizvodov,

3. doseganje okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov,

4. obveščanje javnosti in imetnikov odpadkov o načinu in pomenu preprečevanja odpadkov iz proizvodov, ponovne uporabe in vračanja rabljenih proizvodov, za katere velja PRO, ločenega zbiranja odpadkov iz proizvodov in preprečevanja smetenja z njimi ter o okoljsko učinkovitem ravnanju z odpadki iz proizvodov,

5. informacije osebam, ki izvajajo obdelavo odpadkov, o proizvodih, za katere velja PRO, ter načinih obdelave odpadkov iz teh proizvodov, kadar je to predpisano, in

6. evidenco o proizvodih, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji, in evidenco o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov ter posredovanje podatkov iz evidenc agenciji iz 46. člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu: agencija).

(2) Vsi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, skupaj zagotavljajo, da je za vse odpadke iz teh proizvodov, ki v določenem obdobju nastanejo na območju Republike Slovenije, zagotovljeno ravnanje iz 1. do 3. točke prejšnjega odstavka.

(3) Proizvajalec izpolnjuje obveznosti iz prvega odstavka tega člena skupaj z drugimi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, tako da se pridruži skupnemu izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti v zvezi z odpadki iz takšnih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: skupno izpolnjevanje obveznosti), pri čemer je delež obveznosti posameznega proizvajalca v zvezi z odpadki iz proizvodov enak količniku med maso proizvodov, za katere velja PRO, ki jih je ta v določenem obdobju dal na trg v Republiki Sloveniji, in maso takšnih proizvodov, danih na trg v Republiki Sloveniji, zmanjšano za maso proizvodov, ki so jih dali na trg v Republiki Sloveniji proizvajalci iz četrtega odstavka tega člena.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek lahko vlada za proizvajalca iz prvega odstavka tega člena, ki daje na trg v Republiki Sloveniji proizvode, za katere velja PRO in niso namenjeni za uporabo v gospodinjstvih, predpiše pogoje, aktivnosti in ukrepe za samostojno izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena za odpadke iz tistih proizvodov, ki jih je dal na trg v Republiki Sloveniji (v nadaljnjem besedilu: samostojno izpolnjevanje obveznosti)

(5) Proizvajalec lahko spremeni način izpolnjevanja obveznosti iz prejšnjih dveh odstavkov samo za posamezno koledarsko leto.

(6) Vlada lahko določi proizvajalcem, ki so mikro ali mala podjetja in dajejo na trg v Republiki Sloveniji manjše količine proizvodov, za katere velja PRO, manjši obseg administrativnih bremen, povezanih z izpolnjevanjem njihovih obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(7) Vlada predpiše:

1. okoljske cilje pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov,

2. način in obseg izpolnjevanja obveznosti, povezanih z ravnanjem z odpadki iz proizvodov, vključno z obveznostmi prevzema odpadkov iz proizvodov od izvajalcev občinskih javnih služb varstva okolja,

3. organizacijske in tehnične ukrepe, povezane z zbiranjem in obdelavo odpadkov iz proizvodov,

4. način, obseg in vsebino obveščanja javnosti, imetnikov odpadkov in oseb, ki izvajajo obdelavo odpadkov iz proizvodov,

5. evidence, podatke o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, podatke o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov in način poročanja teh podatkov ministrstvu ter

6. druge ukrepe, zahteve in pravila ravnanja za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(8) Vlada lahko predpiše različen način in obseg izpolnjevanja obveznosti iz prvega odstavka tega člena za različne skupine proizvodov znotraj istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO.

36. člen **(stroški proizvajalca)**

(1) Proizvajalec zagotavlja financiranje obveznosti iz prvega odstavka prejšnjega člena tako, da so pokriti stroški:

1. zbiranja odpadkov iz proizvodov,
2. prevoza in obdelave odpadkov iz proizvodov,
3. izpolnjevanja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov v skladu s predpisi,
4. informiranja javnosti in obveščanja imetnikov odpadkov ter, kadar je predpisano dajanje informacij osebam, ki izvajajo obdelavo odpadkov, ter
5. zbiranja in posredovanja predpisanih podatkov agenciji.

(2) Proizvajalec zagotavlja financiranje zbiranja odpadkov iz proizvodov od izvornih povzročiteljev odpadkov, tudi ko je zbiranje teh odpadkov določeno kot obvezna občinska gospodarska javna služba zbiranja komunalnih odpadkov.

(3) Proizvajalec določene vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, poleg stroškov iz prvega in drugega odstavka tega člena zagotavlja tudi financiranje določenih stroškov čiščenja okolja zaradi smetenja z odpadki iz te vrste ali skupine proizvodov, če je to določeno s predpisom vlade.

(4) Vsi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, skupaj so finančno odgovorni, da se zberejo in obdelajo vsi odpadki iz proizvodov, ki so v določenem obdobju nastali na območju Republike Slovenije.

(5) V primeru skupnega izpolnjevanja obveznosti mora posamezen proizvajalec zagotoviti financiranje predpisanih obveznosti v deležu, ki je enak količniku med maso proizvodov, za katere velja PRO, ki jih je ta v določenem obdobju dal na trg v Republiki Sloveniji, in maso takšnih proizvodov, danih na trg v Republiki Sloveniji, zmanjšano za maso proizvodov, ki so jih dali na trg v Republiki Sloveniji proizvajalci, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti.

(6) Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora zagotoviti financiranje predpisanih obveznosti za odpadke iz tistih proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji.

(7) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena, lahko vlada določi, da proizvajalec ne krije vseh stroškov, kadar to za določeno vrsto proizvodov, za katere velja PRO, določajo predpisi EU. V primeru iz prejšnjega stavka vlada predpiše katere stroške krije proizvajalec.

(8) Ne glede na prvi, drugi in četrti odstavek tega člena, lahko vlada določi, da proizvajalec, ki daje na trg manjše količine določene vrste ali skupine proizvodov, ne krije stroškov iz prvega in drugega odstavka tega člena, kadar to za določeno vrsto ali skupino proizvodov, za katere velja PRO, določajo predpisi EU.

(9) Vlada predpiše vrste in skupine proizvodov, za katere velja tretji odstavek tega člena, kadar to določajo predpisi EU. V primeru iz prejšnjega stavka vlada predpiše tudi aktivnosti čiščenja okolja, potrebno infrastrukturo in površine, katerih čiščenje financira proizvajalec ter s tem povezane stroške.

(10) Vlada lahko predpiše, da mora proizvajalec zaradi izpolnjevanja obveznosti iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona zagotoviti finančno jamstvo v skladu s 175. členom tega zakona.

37. člen

(skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Skupno izpolnjevanje obveznosti za proizvajalce istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, izvaja organizacija za skupno izpolnjevanje PRO za odpadke iz takšnih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: organizacija).

(2) Proizvajalec se pridruži skupnemu izpolnjevanju obveznosti na način, da z organizacijo sklene pogodbo v pisni obliki, s katero jo pooblasti za izpolnjevanje svojih obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona. Proizvajalec mora z organizacijo skleniti pogodbo najmanj za posamezno koledarsko leto, pri čemer lahko za izpolnjevanje svojih obveznosti za odpadke iz istovrstnih proizvodov sklene pogodbo samo z eno organizacijo.

(3) Proizvajalec mora imeti najkasneje v petih delovnih dneh od vpisa v register iz 49. člena tega člena sklenjeno pogodbo iz drugega odstavka tega člena .

(4) Proizvajalec, ki je z organizacijo sklenil pogodbo iz drugega odstavka tega člena (v nadaljnjem besedilu: pridružen proizvajalec), je za delež iz tretjega odstavka 35. člena subsidiarno finančno odgovoren, če organizacija ne izpolni njegovih obveznosti iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona.

(5) Obveznosti pridruženega proizvajalca do organizacije so:

1. plačevanje stroškov iz prejšnjega člena tega zakona,

2. zagotavljanje točnih, pravih in popolnih podatkov o količini proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji, in drugih podatkov, pomembnih za izpolnjevanje njegovih obveznosti,

3. zagotavljanje informacij o spremembah vrste, sestave ali lastnosti proizvodov, za katere velja PRO, ki lahko vplivajo na skupno izpolnjevanje obveznosti,

4. na njeno zahtevo omogočiti vpogled v dokumentacijo, potrebno za ugotavljanje točnosti, pravilnosti in popolnosti podatkov ter informacij iz 2. in 3. točke tega odstavka.

(6) Pridružen proizvajalec ima pravico do vpogleda v vso dokumentacijo organizacije, ki se nanaša na izpolnjevanje njegovih obveznosti, pri čemer organizacija vežejo pravila o varovanju poslovnih skrivnosti pridruženih proizvajalcev.

(7) Način izvrševanja pravic in obveznosti pridruženega proizvajalca iz prejšnjih dveh odstavkov se uredi v pogodbi iz drugega odstavka tega člena.

(8) Vlada lahko proizvajalcem, ki so mikro ali mala podjetja in dajejo na trg v Republiki Sloveniji manjšo količino proizvodov, za katere velja PRO, predpiše pogoje, ko proizvajalec za posamezno vrsto proizvodov, za katere velja PRO, namesto podatkov iz 2. točke šestega odstavka tega člena sporoči ocenjeno količino teh proizvodov, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji.

38. člen

(organizacija)

(1) Organizacija je pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji, ustanovljena z namenom, da za proizvajalce proizvodov, za katere velja PRO, izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti kot nepridobitno dejavnost.

(2) Če organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti iz prejšnjega odstavka tega člena za odpadke iz več vrst proizvodov, za katere velja PRO, mora zagotoviti, da se za vsako vrsto proizvodov, za katere velja PRO, ločeno vodijo poslovne in knjigovodske evidence.

(3) Vlada lahko zaradi tehničnih ali ekonomskih razlogov pri zbiranju ali obdelavi odpadkov iz proizvodov s predpisom določi, da lahko organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti samo za odpadke iz ene vrste proizvodov, ali samo za odpadke iz določene skupine istovrstnih proizvodov.

(4) Organizacija ne sme opravljati nobene dejavnosti, ki ni povezana z namenom iz prvega odstavka tega člena.

(5) Organizacijo ustanovijo in imajo v lasti poslovne deleže le proizvajalci določenih istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO.

(6) Organizacija in lastnik poslovnega deleža organizacije ne smeta biti oseba, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji.

(7) Organizacija ne sme zagotavljati zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov, za katere zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena:

1. z osebo, ki je neposredno ali posredno kapitalsko povezana z organizacijo,
2. z osebo, ki je kapitalsko ali sorodstveno povezana z osebo, ki ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja organizacije ali organu nadzora organizacije ali zastopa organizacijo.

(8) Za sorodstveno povezavo iz 2. točke prejšnjega odstavka se šteje krvno sorodstvo v ravni vrsti ali v stranski vrsti do vštetega četrtega kolena, zakonska zveza ali zunajzakonska skupnost ter svaštvo do vštetega drugega kolena, četudi je zakonska ali zunajzakonska skupnost prenehala ali če je lastnik poslovnega deleža skrbnik ali v razmerju rejništva z osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz 1. točke prejšnjega odstavka.

(9) Nadzor glasovalnih pravic iz 4. točke šestega odstavka tega člena pomeni pravice, pogodbe ali druga sredstva, ki vsako zase ali skupaj ob upoštevanju ustreznih dejanskih ali pravnih okoliščin lastniku poslovnega deleža omogočajo izvajanje odločilnega vpliva na osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz 1. do 3. točke šestega odstavka tega člena.

(10) Omejitve iz petega in šestega odstavka tega člena veljajo tudi za člana poslovnega organa organizacije, njenega nadzornega organa ali zastopnika.

39. člen **(obveznosti organizacije)**

(1) Organizacija za pridružene proizvajalce zagotavlja izpolnjevanje njihovih obveznosti iz prvega in tretjega odstavka 35. člena tega zakona na stroškovno učinkovit način. Organizacija obveznosti iz prejšnjega stavka zagotavlja v svojem imenu in za račun pridruženih proizvajalcev.

(2) Organizacija zagotavlja izpolnjevanje obveznosti iz prejšnjega odstavka za ravnanje z odpadki iz proizvodov, ki nastanejo na celotnem območju Republike Slovenije, v deležu, enakem vsoti deležev obveznosti iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona pridruženih proizvajalcev (v nadaljnjem besedilu: delež izpolnjevanja obveznosti organizacije). Organizacija zagotavlja, da se zbiranje in obdelava odpadkov iz proizvodov izvajata neprekinjeno skozi celo leto.

- (3) Organizacija vodi in sproti posodablja seznam pridruženih proizvajalcev.
- (4) Organizacija ima načrt za skupno izpolnjevanje obveznosti (v nadaljnjem besedilu: skupni načrt), v katerem opredeli aktivnosti in ukrepe za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena.
- (5) Organizacija mora imeti finančni načrt, iz katerega je razvidno, da ima na voljo zadostna finančna sredstva za kritje stroškov izvajanja skupnega načrta.
- (6) Organizacija spremeni skupni načrt, če se spremeni:
1. način ali obseg zbiranja odpadkov iz proizvodov ali zbiralna mesta,
 2. način ali obseg obdelave zbranih odpadkov iz proizvodov ali
 3. osebe, ki za organizacijo zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov.
- (7) Organizacija zagotavlja sledljivost sprememb skupnega načrta. Vsako spremembo skupnega načrta predloži agenciji iz 46. člena tega zakona.
- (8) Če agencija ugotovi, da s predloženo spremembo skupnega načrta ne bo zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti v skladu s tem zakonom ali da vsebina spremenjenega skupnega načrta ni skladna s predpisanimi zahtevami, organizacijo o tem pisno obvesti in jo pozove, naj odpravi ugotovljene neskladnosti ter informacije o tem v določenem roku pošlje agenciji .
- (9) Organizacija zagotavlja izvajanje aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena v skladu s skupnim načrtom iz četrtega odstavka tega člena. Agencija vsaj enkrat letno preveri skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov organizacije s skupnim načrtom.
- (10) Vlada predpiše vsebino skupnega načrta.

40. člen

(delovanje organizacije)

- (1) Organizacija mora na nediskriminatoren način in pod enakimi pogoji skleniti pogodbo iz drugega odstavka 37. člena tega zakona z vsakim proizvajalcem, ki se želi pridružiti skupnemu izpolnjevanju obveznosti.
- (2) Kadar je za proizvajalce v skladu z desetim odstavkom 36. člena tega zakona predpisano finančno jamstvo, ga mora za pridružene proizvajalce zagotoviti organizacija in ga predložiti ministrstvu. Prvič ga mora ministrstvu predložiti v treh mesecih od dneva izdaje dovoljenja iz 41. člena tega zakona.
- (3) Organizacija pridruženim proizvajalcem zaračunava stroške iz prvega do tretjega odstavka 36. člena tega zakona, tako da:
1. upošteva dejanske stroške zagotavljanja izpolnjevanja njihovih obveznosti,
 2. upošteva prihodke iz ponovne uporabe proizvodov, za katere velja PRO, ali iz prodaje odpadnih materialov za sekundarne surovine in
 3. pri zaračunavanju stroškov za vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, kolikor je mogoče upošteva trajnost, popravljivost, ponovno uporabljivost in reciklabilnost teh proizvodov ter vsebnost nevarnih snovi v njih.
- (4) Organizacija ima zaradi preglednosti notranji akt o načinu zaračunavanja stroškov iz prejšnjega odstavka, ki mora biti dostopen vsem pridruženim proizvajalcem.

(5) Organizacija lahko premoženje, presežke prihodkov nad odhodki in dobiček uporabi le za izvajanje aktivnosti in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti.

(6) Organizacija mora izbrati osebe, ki zanjo izvajajo zbiranje in postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, na podlagi javnega poziva, ki ga objavi na svoji spletni strani. Pri izboru oseb, ki zanjo izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, mora zagotoviti, da se ti prednostno izvedejo v Republiki Sloveniji.

(8) Organizacija mora imeti vzpostavljen nadzor nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov v skladu s 45. členom tega zakona.

(9) Organizacija mora na svoji spletni strani javno objavljati informacije o:

1. lastnikih poslovnega deleža organizacije,

2. seznamu pridruženih proizvajalcev,

3. finančnem prispevku na prodajno enoto ali tono proizvoda, za katerega velja PRO, danega na trg v Republiki Sloveniji, ki ga mora plačati pridruženi proizvajalec,

4. pogojih za sklenitev pogodbe iz prvega odstavka tega člena,

5. postopkih izbora oseb, ki za organizacijo izvajajo zbiranje in obdelavo odpadkov iz proizvodov, ter

6. doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov.

(10) Organizacija mora:

1. redno preverjati točnost, pravilnost in popolnost podatkov iz 6. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona, ki ji jih posreduje pridruženi proizvajalec,

2. obveščati pridružene proizvajalce vsaj enkrat letno o izvajanju aktivnosti in ukrepov ter obsegu izpolnitve njihovih obveznosti v preteklem letu,

3. pridružene proizvajalce nemudoma obvestiti o inšpekcijskih ukrepih, izrečenih organizaciji, in o začetku postopka odvzema dovoljenja,

4. agenciji in inšpekciji iz prvega odstavka 243. člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu: pristojni inšpekciji) na zahtevo omogočiti vpogled v seznam pridruženih proizvajalcev in v dokumentacijo, iz katere je razvidna verodostojnost podatkov o pridruženih proizvajalcih in proizvodih, za katere velja PRO, ki jih dajejo ti proizvajalci na trg v Republiki Sloveniji, ter o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov.

(11) Organizacija mora letno pregledati dokumentacijo, s katero pridruženi proizvajalec izkazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov iz 2. in 3. točke šestega odstavka 37. člena tega zakona pri najmanj 10% pridruženih proizvajalcev.

(12) Organizacija mora zagotavljati sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave. V ta namen lahko od osebe, ki zanjo v skladu s skupnim načrtom zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov, ter doseganje predpisanih okoljskih ciljev. Oseba, ki za organizacijo zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, pa ji mora omogočiti ta vpogled.

(13) Organizacija mora agenciji enkrat letno poslati poročilo o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka prejšnjega člena za preteklo koledarsko leto (v nadaljnjem besedilu: letno poročilo organizacije). Letnemu poročilu organizacije mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 45. člena tega zakona, skupaj z revidiranimi računovodskimi izkazi.

(14) Organizacija mora trajno hraniti:

1. pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje in

2. dovoljenja ali druge akte oseb iz drugih držav, na podlagi katerih te osebe izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje.

(15) Vlada lahko predpiše podrobnejša merila za zaračunavanje stroškov za posamezne proizvode ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, glede na njihovo trajnost, popravljivost, ponovno uporabljivost in reciklabilnost ter vsebnost nevarnih snovi v njem.

(16) Vlada predpiše vsebino letnega poročila organizacije in način njenega poročanja.

41. člen

(dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Organizacija mora za izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti imeti dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti.

(2) Vlagatelj mora v vlogi za dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti navesti podatke o organizaciji, vrsti in skupini proizvodov, za katere velja PRO, odpadkih iz proizvodov, za katere bo zagotavljala skupno izpolnjevanje obveznosti, in finančnem jamstvu, kadar je to predpisano. Vlogi mora predložiti naslednje priloge:

1. ustanovni akt organizacije in druga dokazila, da so izpolnjeni pogoji iz 38. člena tega zakona,

2. seznam pridruženih proizvajalcev,

3. skupni načrt,

4. pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, pri čemer te osebe ne smejo biti osebe iz petega odstavka 38. člena tega zakona,

5. dovoljenja ali druge akte oseb iz drugih držav, na podlagi katerih te osebe izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje,

6. oceno predvidenih letnih stroškov izvajanja skupnega načrta in finančni načrt, iz katerega je razvidno, da bo imela organizacija na voljo zadostna finančna sredstva za kritje teh stroškov, in

(3) Agencija izda organizaciji dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti, če ugotovi, da:

1. so izpolnjeni pogoji iz 38. člena tega zakona,

2. bo organizacija zagotavljala skupno izpolnjevanje obveznosti za pridružene proizvajalce, ki dajo skupaj na trg v Republiki Sloveniji najmanj 25 odstotkov celotne količine proizvodov, za katere velja PRO,

3. je skupni načrt izdelan v skladu s predpisom iz devetega odstavka 39. člena tega zakona in iz njega izhaja, da bo zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti v skladu s tem zakonom,

4. imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje ali drugi akt te države,

5. je iz finančnega načrta razvidno, da ima organizacija na voljo zadostna finančna sredstva za kritje stroškov izvajanja skupnega načrta, in

(4) Dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti se izda za obdobje petih let od njegove dokončnosti. Z dovoljenjem se vlagatelja opredeli za organizacijo in se mu dovoli izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti. V dovoljenju se določijo tudi:

1. vrste in skupine proizvodov, za katere velja PRO, ki jih pridruženi proizvajalci dajejo na trg v Republiki Sloveniji, in

2. odpadki iz proizvodov, za katere organizacija zagotavlja izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti.

(5) Agencija pošlje pristojni inšpekciji dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti, skupaj s skupnim načrtom, na podlagi katerega je bilo izdano.

(6) Veljavnost dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti se lahko podaljša, če organizacija ob izteku njegove veljavnosti izpolnjuje pogoje, pod katerimi se dovoljenje podeljuje.

(7) Organizacija mora zahtevati podaljšanje veljavnosti dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti najpozneje tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti, vloga za podaljšanje pa mora imeti sestavine iz drugega odstavka tega člena.

(8) Če organizacija zahteva podaljšanje dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je dovoljenje, za katerega poteka postopek podaljšanja, veljavno, dokler odločba o podaljšanju ne postane pravnomočna.

(9) Vlada predpiše način dokazovanja izpolnjevanja pogoja iz 2. točke tretjega odstavka tega člena.

42. člen

(sprememba in odvzem dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Agencija spremeni dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti po uradni dolžnosti, če to zahtevajo spremembe predpisov s področja varstva okolja.

(2) Organizacija mora zaradi spremembe firme ali sedeža vložiti vlogo za spremembo dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti. Vloga mora vsebovati stare in spremenjene podatke o organizaciji, agencija pa v 20 dneh od vložitve vloge odloči o spremembi dovoljenja.

(3) Agencija po uradni dolžnosti odvzame dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti, če ugotovi, da organizacija ne izpolnjuje pogojev iz, tretjega, četrtega ali petega odstavka 38. člena tega zakona ali agenciji ne predloži finančnega jamstva v skladu z drugim odstavkom 40. člena tega zakona.

(4) Agencija po uradni dolžnosti odvzame dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti, če:

1. organizacija nima na voljo zadostnih finančnih sredstev za izvajanje skupnega načrta in jih ne zagotovi v roku, ki ga določi agencija,

3. organizacija na podlagi izvršljive inšpekcijske odločbe ni izpolnila obveznosti iz 39. člena tega zakona ali ni uskladila svojega delovanja z zahtevami iz prvega ter tretjega do štirinajstega odstavka 40. člena tega zakona,

4. organizacija ni posredovala informacij iz osmega odstavka 39. člena tega zakona v roku, ki ga določi agencija,

5. za lastnika poslovnega deleža ali osebe iz osmega odstavka 38. člena tega zakona niso upoštevane omejitve iz četrtega in petega odstavka 38. člena tega zakona in tudi v roku, ki ga določi agencija ni izkazano njihovo upoštevanje.

(5) Agencija o izdani odločbi o odvzemu dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti obvesti organizaciji pridružene proizvajalce. Odvzem dovoljenja učinkuje od dneva dokončnosti odločbe.

(6) Agencija ob odvzemu dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti zaradi neizpolnjevanja obveznosti iz prvega odstavka 39. člena tega zakona ugotovi neizpolnjene obveznosti organizacije v zvezi z zagotavljanjem izpolnjevanja obveznosti pridruženih proizvajalcev iz 1. in 2. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona.

(7) Agencija pošlje odločbo o odvzemu dovoljenja tudi pristojni inšpekciji.

43. člen

(samostojno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora imeti načrt za samostojno izpolnjevanje obveznosti (v nadaljnjem besedilu: načrt), v katerem opredeli aktivnosti in ukrepe za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona.

(2) Za pripravo načrta se smiselno uporabljajo določbe četrtega odstavka 39. člena tega zakona, za njegovo spremembo pa določbe petega do osmega odstavka 39. člena tega zakona.

(3) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora zaradi izpolnjevanja svojih obveznosti glede zagotavljanja zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov zagotoviti finančno jamstvo, kadar je to predpisano v skladu z desetim odstavkom 36 člena tega zakona. Prvič ga mora agenciji predložiti v treh mesecih od dneva izdaje dovoljenja iz 44. člena tega zakona.

(4) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora imeti vzpostavljen nadzor nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov v skladu z 45. členom tega zakona.

(5) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora zagotavljati sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave. V ta namen lahko od osebe, ki zanjo v skladu z načrtom zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov ter doseganju predpisanih okoljskih ciljev. Oseba, ki za proizvajalca zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, pa mu mora omogočiti ta vpogled.

(6) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora agenciji na zahtevo omogočiti vpogled v dokumente, ki dokazujejo točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, ter o količinah zbranih in obdelanih odpadkov iz proizvodov.

(7) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora na svojih spletnih straneh javno objavljati informacije o doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov.

(8) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora agenciji enkrat letno poslati poročilo o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona za preteklo koledarsko leto (v nadaljnjem besedilu: letno poročilo proizvajalca). Letnemu poročilu proizvajalca mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 45. člena tega zakona, skupaj z revidiranimi računovodskimi izkazi.

(9) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena zagotavlja izvajanje aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 35. člena v skladu z načrtom iz prvega odstavka tega člena. Pristojni inšpektor najmanj enkrat letno preveri skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov z načrtom.

(10) Vlada predpiše vsebino načrta, vsebino letnega poročila proizvajalca ter način njegovega poročanja.

44. člen

(dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Proizvajalec mora za samostojno izpolnjevanje obveznosti imeti dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti.

(2) Proizvajalec mora v vlogi za dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti navesti podatke o proizvajalcu, vrsti in skupini proizvodov, za katere velja PRO, odpadkih iz proizvodov, za katere bo samostojno izpolnjeval obveznosti, in finančnem jamstvu, kadar je to predpisano. Vlogi mora priložiti naslednje priloge:

1. načrt,

2. pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje,

3. dovoljenja ali druge akte oseb iz drugih držav, na podlagi katerih te osebe izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, in

4. oceno predvidenih letnih stroškov izvajanja načrta in finančni načrt, iz katerega je razvidno, da bo imel proizvajalec na voljo zadostna finančna sredstva za kritje teh stroškov.

(3) Proizvajalec mora vlogo iz prejšnjega odstavka vložiti v treh dneh od vpisa v register iz 49. člena tega zakona.

(4) Če proizvajalec ne vloži vloge iz drugega odstavka tega člena v roku iz prejšnjega odstavka, ministrstvo po uradni dolžnosti začne postopek izdaje dovoljenja za samostojno izpolnjevanje obveznosti.

(5) Agencija izda proizvajalcu dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti, če ugotovi, da:

1. je načrt izdelan v skladu s predpisom iz desetega odstavka 43. člena tega zakona in iz njega izhaja, da bo zagotovljeno samostojno izpolnjevanje obveznosti v skladu s tem zakonom,

2. imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje ali drugi akt te države,

3. je iz finančnega načrta razvidno, da ima proizvajalec na voljo zadostna finančna sredstva za kritje stroškov izvajanja načrta.

(6) Dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti se izda za obdobje petih let od njegove dokončnosti. Z dovoljenjem se proizvajalcu dovoli samostojno izpolnjevanje obveznosti. V dovoljenju se določijo tudi:

1. vrste in skupine proizvodov, za katere velja PRO, ki jih proizvajalec daje na trg v Republiki Sloveniji, in

2. odpadki iz proizvodov, za katere proizvajalec zagotavlja izvajanje samostojnega izpolnjevanja obveznosti..

(7) Agencija pošlje pristojni inšpekciji dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti, skupaj z načrtom, na podlagi katerega je bilo izdano.

(8) Veljavnost dovoljenja za samostojno izpolnjevanje obveznosti se lahko podaljša, če proizvajalec ob izteku njegove veljavnosti izpolnjuje pogoje, pod katerimi se dovoljenje podeljuje, razen če je agencija začela postopek za odvzem dovoljenja ob smiselni uporabi tretjega ali četrtega odstavka 42. člena tega zakona.

(9) Proizvajalec mora zahtevati podaljšanje veljavnosti dovoljenja za samostojno izpolnjevanje obveznosti najpozneje tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti, vloga za podaljšanje pa mora imeti sestavine iz drugega odstavka tega člena.

(10) Če proizvajalec zahteva podaljšanje veljavnosti dovoljenja za samostojno izpolnjevanje obveznosti v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je dovoljenje, za katerega poteka postopek podaljšanja, veljavno, dokler odločba o podaljšanju ne postane pravnomočna.

(11) Za spremembo in odvzem dovoljenja za samostojno izpolnjevanje obveznosti se smiselno uporabljajo določbe 42. člena tega zakona.

45. člen

(nadzor nad finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov)

(1) Organizacija in proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, morata zagotoviti ločeno računovodsko evidentiranje prihodkov, stroškov in odhodkov, povezanih z zahtevami iz 36. člena tega zakona, ter organizirati učinkovit sistem notranjih kontrol, ki bo zagotavljal pravilnost in popolnost računovodskega evidentiranja.

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka mora zagotoviti, da njene računovodske izkaze revidira revizijska družba v skladu z zakonom, ki ureja revidiranje.

(3) Revidiranje iz prejšnjega odstavka mora upoštevati revizijske postopke, ki zagotavljajo zadostne in ustrezne revizijske dokaze, da:

1. ima oseba iz prvega odstavka tega člena vzpostavljen ustrezen sistem ločenega računovodskega evidentiranja iz prvega odstavka tega člena,

2. je evidentiranje prihodkov, stroškov in odhodkov iz prvega odstavka tega člena pravilno.

(4) Revizorjevo poročilo mora vsebovati tudi mnenje, ali so prihodki, stroški in odhodki iz 2. točke prejšnjega odstavka evidentirani pravilno in popolno, revizorjevo poročilo za organizacijo pa tudi mnenje, ali so plačila proizvajalcev proizvodov, za katere velja PRO, ki so vključeni v organizacijo, zadostna za skupno izpolnjevanje obveznosti v tej organizaciji.

(5) Organizacija mora imeti vzpostavljen nadzor nad kakovostjo podatkov iz 6. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona, ki ji jih posreduje pridruženi proizvajalec. Nadzor izvaja na podlagi notranjih aktov, v katerih določi zahteve za zagotavljanje kakovosti teh podatkov v povezavi z izvajanjem nalog iz 1. točke desetega odstavka ter enajstega in dvanajstega odstavka 40. člena tega zakona.

(6) Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora imeti vzpostavljen nadzor nad kakovostjo podatkov iz 6. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona. Nadzor izvaja na podlagi notranjih aktov, v katerih določi zahteve za zagotavljanje kakovosti teh podatkov v povezavi z izvajanjem nalog iz petega odstavka 43. člena tega zakona.

46. člen

(javna agencija za trg, varnost prometa in potrošnikov)

(1) Regulativne naloge in pristojnosti na področju PRO opravlja Agencija za trg, varnost prometa in potrošnike (v nadaljevanju: agencija).

(2) Agencija pri svojem delovanju v zvezi s PRO zasleduje te temeljne cilje:

1. spodbujanje zanesljivega in okoljsko trajnostnega sistema PRO,
2. razvoj pravilno delujočih sistemov PRO,
3. spodbujanje, nediskriminativnih in trajnostno usmerjenih sistemov PRO, v skladu s cilji okoljske politike,
4. zagotavljanje okolja, v katerem bo mogoče v največji meri spoštovati predpisano hierarhijo ravnanja z odpadki in v katerem bo mogoče doseči ali preseči predpisane okoljske cilje,
5. zagotavljanje okolja, v katerem bodo odpadki v sistemu PRO zbrani tako, da jih bo v največji možni meri mogoče ponovno uporabiti ali reciklirati,
6. zagotavljanje izpolnjevanja obveznosti proizvajalcev preko učinkovitega delovanja PRO.

(3) Agencija izvaja naloge, ki so določene s tem zakonom in drugimi zakoni s področja njenega delovanja ter na njihovi podlagi sprejetimi podzakonskimi akti. S tem zasleduje razvojne cilje, ki izhajajo iz strateških dokumentov Republike Slovenije s področja njenega delovanja.

(4) Agencija mora naloge iz svoje pristojnosti izvajati nepristransko, pregledno in pravočasno v okviru zakonsko določenih rokov.

(5) Agencija izdaja splošne akte o vprašanih s področja svojih pristojnosti.

(6) Agencija lahko s splošnim aktom podrobneje uredi vprašanja, ki se pojavijo pri izvrševanju posameznih določb zakonov, s področij v njeni pristojnosti.

(7) Agencija v okviru svojih regulativnih pristojnosti izdaja priporočila, s katerimi naslovnikom nezavezujoče priporoča določena ravnanja.

(8) Agencija odloča o posamičnih zadevah s področja svojih pristojnosti z odločbo ali sklepom.

(9) Statut in splošni akti agencije za izvajanje javnih pooblastil se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije, priporočila pa na spletni strani agencije.

47. člen

(naloge agencije)

(1) Agencija usklajuje izpolnjevanje obveznosti organizacij, za katere velja PRO

(2) Naloge agencije so:

1. za organizacije določa in na spletni strani redno javno objavlja deleže izpolnjevanja obveznosti iz drugega odstavka 39. člena tega zakona,
2. usklajuje izvajanje aktivnosti organizacij za izpolnjevanje njihove obveznosti zagotavljanja zbiranja odpadkov iz proizvodov na območju celotne Republike Slovenije ob doseganju deležev iz prejšnje točke ter usklajuje skupno in samostojno izvajanje obveznosti PRO,
3. za namen iz prejšnje točke komunicira z osebami, ki izvajajo občinske gospodarske javne službe varstva okolja iz 233. člena tega zakona ter z osebami, ki izvajajo dejavnost zbiranja odpadkov pri končnih uporabnikih in pri osebah, ki samostojno izvajajo obveznosti PRO,

4. skupaj z organizacijami in pristojno inšpekcijo sodeluje pri identifikaciji proizvajalcev, ki niso vpisani v register proizvajalcev iz 49. člena tega zakona,
 5. prispeva k mirnemu reševanju sporov glede izpolnjevanja finančnih obveznosti in obveznosti zagotavljanja ravnanja z odpadki iz proizvodov med organizacijami ali organizacijami in občinami,
 6. sodeluje z ministrstvom in pristojno inšpekcijo glede izpolnjevanja obveznosti organizacij,
 7. ministrstvu sporoča podatke o deležih iz drugega odstavka 39 člena tega zakona in
 8. na zahtevo ministrstva pošlje in omogoči vpogled v podatke o usklajevanju obveznosti, ki so potrebni za spremljanje in nadzor nad izvajanjem sistema PRO,
 9. izvaja analize zbranih odpadkov, ki nastanejo iz proizvodov, za katere velja PRO.
- (3) Agencija je pri izvajanju nalog iz prejšnjega odstavka samostojna in neodvisna. Pri tem mora skrbeti za doseganje skupnega interesa, neodvisno od interesov posamezne organizacije, in zagotavljati enakopravno obravnavo vseh organizacij.
- (4) Agencija za izvajanje nalog iz prvega odstavka tega člena uporablja podatke iz informacijskega sistema iz 50 člena tega zakona.
- (5) Agencija lahko po dogovoru z vsemi organizacijami, ki obstajajo v trenutku njegove ustanovitve, prevzame tudi naloge iz 4. točke prvega odstavka 35 člena, ki jih v skladu s prvim odstavkom 39 člena za pridruženega proizvajalca izvaja organizacija.
- (6) Vsaka organizacija lahko pri agenciji sproži postopek ponovnega preizkusa deležev. Deleži, določeni za posamezno obdobje, so nespremenljivi, morebitna odstopanja, ki so bila ugotovljena v postopku ponovnega preizkusa deležev, pa se upoštevajo v naslednjem obdobju.
- (7) Vlada predpiše podrobnejši način določanja deležev iz drugega odstavka 39 člena tega zakona po vrsti oziroma skupinah proizvodov.

48. člen **(pristojnosti agencije)**

Agencija ima v zvezi s PRO, naslednje pristojnosti:

1. regulira cene ravnanja z odpadki izvajalcev javnih služb, izvajalcev obdelave in organizacij na način, da stroški ne presegajo stroškov, ki so potrebni za zagotavljanje storitev ravnanja z odpadki na stroškovno učinkovit način,
2. nadzoruje, da finančni prispevki, ki jih proizvajalci plačujejo organizacijam za ravnanje z odpadki, pokrijejo naslednje stroške:
 - a) stroške ločenega zbiranja odpadkov in poznejšega prevoza in obdelave,
 - b) stroške zagotavljanja ustreznih informacij,
 - c) stroške zbiranja in sporočanja podatkov o proizvodih, danih na trg in o zbiranju in predelavi odpadkov,
3. nadzoruje finančno poslovanje organizacij,
4. opravlja nadzor nad proizvajalci o poročanih količinah odpadkov, ki jih dajo na trg,
5. opravlja nadzor nad organizacijami v zvezi z njihovimi obveznostmi, ki jih imajo v skladu s tem zakonom in podzakonskimi predpisi,
6. vodi register proizvajalcev iz 49. člena tega zakona,

7. predpisuje mejne vrednosti primesi, ki so v zbranih odpadkih, za katere velja PRO, še dopustne, če se te zbirajo pri izvajalcih javnih služb.

49. člen **(register proizvajalcev)**

(1) Register proizvajalcev je sestavni del informacijskega sistema o PRO iz 50. člena tega zakona.

(2) Proizvajalec iz prvega odstavka člena ali pooblaščen zastopnik iz četrtega in šestega odstavka 34. člena tega zakona mora biti vpisan v register proizvajalcev. Za namene vodenja registra proizvajalcev je dopustno voditi in obdelovati osebno ime, matično številko in naslov proizvajalca in pooblaščenega zastopnika ter osebno ime in elektronski naslov njunih kontaktnih oseb.

(3) Proizvajalec ali pooblaščen zastopnik iz prejšnjega odstavka se vpiše v register proizvajalcev tako, da od ministrstva pridobi uporabniško pravico do dostopa v ta register in vpiše svoje podatke, podatke o proizvodih, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Slovenije, in podatek o tem, ali bo obveznosti PRO izpolnjeval samostojno ali skupno.

(4) Proizvajalec ali pooblaščen zastopnik mora v register vpisati tudi vsako spremembo podatkov iz prejšnjega odstavka.

(5) Agencija izbriše proizvajalca ali pooblaščenega zastopnika iz registra proizvajalcev in mu ukine uporabniško pravico do dostopa v register, če:

1. sporoči agenciji, da ne daje več na trg v Republiki Sloveniji proizvodov, za katere velja PRO,
2. preneha obstajati,
3. mu je bilo s pravnomočno odločbo pristojnega organa prepovedano dajanje proizvodov, za katere velja PRO, na trg v Republiki Sloveniji.

(6) Za namen vnosa podatkov o tem, kateri so njeni pridruženi proizvajalci v informacijski sistem o PRO, ima organizacija dostop do podatkov o proizvajalcih iz registra proizvajalcev.

(7) Podatki iz registra proizvajalcev so javni.

(8) Vlada podrobneje predpiše vrsto podatkov, ki jih proizvajalec ali pooblaščen zastopnik vpiše v register, in način vpisa v register proizvajalcev ter način dostopa in podatke, do katerih dostopa organizacija.

50. člen **(informacijski sistem o PRO)**

(1) Za izvajanje sistema PRO in spremljanje ter nadzor nad izvajanjem sistema PRO agencija zagotavlja informacijski sistem o PRO.

(2) Informacijski sistem iz prejšnjega odstavka zagotavlja:

1. organizacijam in proizvajalcem, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti, elektronsko podporo pri poročanju o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, ter o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov v skladu s tem zakonom;

(3) Informacijski sistem o PRO vsebuje:

1. podatke iz registra proizvajalcev,
2. podatke o organizacijah iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona in o tem, kateri so njihovi pridruženi proizvajalci,
3. podatke o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji,
4. podatke o količinah odpadkov iz proizvodov, za katere sta bila zagotovljena zbiranje in obdelava ter
5. poročila iz trinajstega odstavka 40. člena in osmega odstavka 43. člena tega zakona.

(4) Podatke o organizacijah iz 2. točke prejšnjega odstavka vnaša v informacijski sistem agencija na podlagi dovoljenj iz 41. člena tega zakona, podatek o tem, kateri so njeni pridruženi proizvajalci, pa vnaša posamezna organizacija.

(5) Podatke iz 3. točke tretjega odstavka tega člena vnašata v informacijski sistem o PRO organizacija in proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, pri čemer organizacija pošilja podatke tudi za vsakega posameznega pridruženega proizvajalca.

(6) Podatke iz 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena vnašata v informacijski sistem o PRO organizacija in proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti.

(7) Dostop do podatkov informacijskega sistema o PRO ima:

1. proizvajalec, do podatkov, ki se nanašajo nanj,
2. pooblaščen zastopnik iz četrtega in šestega odstavka 34 člena tega zakona, do podatkov, ki se nanašajo nanj,
3. proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, do podatkov, ki se nanašajo nanj,
4. organizacija, do podatkov, ki se nanašajo nanjo, in podatkov o pridruženih proizvajalcih,
6. agencija in pristojni inšpektor.

(8) Agencija dodeli proizvajalcu iz prvega odstavka 34. člena tega zakona in pooblaščenemu zastopniku iz četrtega in šestega odstavka 34. člena tega zakona uporabniško pravico za dostop do podatkov iz informacijskega sistema o PRO, ki se nanašajo nanj, ob vpisu v register proizvajalcev.

(9) Agencija dodeli organizaciji uporabniško pravico za vnos podatkov iz 3., 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena ter za dostop do vseh podatkov iz informacijskega sistema o PRO, ki se nanašajo nanjo in na njej pridružene proizvajalce ob dokončnosti dovoljenja iz 41. člena tega zakona.

(10) Agencija dodeli proizvajalcu, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, uporabniško pravico za vnos podatkov iz 3., 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena ob dokončnosti dovoljenja iz 44. člena tega zakona.

(12) Podatki iz 1. do 5. točke tretjega odstavka tega člena so javni, razen podatkov o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, za posameznega proizvajalca.

(13) Vlada podrobneje predpiše vrsto podatkov iz 2. do 4. točke tretjega odstavka tega člena, način in pogostost vnosa podatkov iz 3. in 4. točke tretjega odstavka tega člena v informacijski sistem o PRO ter obdobje, na katero se ti podatki nanašajo.

51. člen

(drugi deležniki sistema PRO)

(1) Vlada lahko tudi drugim osebam, ki sodelujejo v distribucijski verigi proizvodov, za katere velja PRO, predpiše določene obveznosti glede ravnanja s proizvodi, za katere velja PRO, ali obveznosti ravnanja z odpadki iz proizvodov. Obveznosti iz prejšnjega stavka so zlasti:

1. prevzemanje rabljenih proizvodov, za katere velja PRO,
2. prevzemanje odpadkov iz proizvodov, in
3. prepoved ponujanja brezplačnih proizvodov, za katere velja PRO, potrošnikom.

(2) Vlada predpiše pravila ravnanja z odpadki iz proizvodov v okviru občinske gospodarske javne službe varstva okolja iz 233. člena tega zakona in s tem povezane obveznosti izvajalca te javne službe.

(3) Akcija zbiranja odpadkov iz proizvodov se lahko organizira samo v sodelovanju z organizacijo. Za osebo, ki organizira akcijo zbiranja odpadkov iz proizvodov, se ne uporabljajo določbe 24. in 25. člena tega zakona, ki urejajo obveznosti osebe, ki zbira odpadke.

52. člen

(cena storitve gospodarske javne službe ravnanja z odpadki)

(1) Stroški občinske gospodarske javne službe varstva okolja se v delu, ki se nanaša na odpadke iz proizvodov, zaračunajo organizaciji. Teh stroškov ni dopustno naložiti uporabniku javnih dobrin iz zakona, ki ureja gospodarske javne službe.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se organizaciji ne zaračunajo stroški občinske gospodarske javne službe obdelave komunalnih odpadkov glede izločanja odpadkov iz proizvodov pri obdelavi mešanih komunalnih odpadkov.

(3) Kadar v skladu s sedmim odstavkom 36. člena določenih stroškov ne nosi proizvajalec, se ne glede na prvi odstavek tega člena organizaciji zaračunajo samo tisti stroški občinske gospodarske javne službe varstva okolja, ki jih nosi proizvajalec.

(4) Cene izvajanja storitev občinske gospodarske javne službe varstva okolja v delu, ki se nanaša na odpadke iz proizvodov, ki se zaračunajo organizaciji, določi agencija z upravno odločbo vsakemu izvajalcu storitev občinske gospodarske službe. Cena, ki jo določi agencija, temelji na strokovnih podlagah in odraža dejanske stroške izvajalcev občinske gospodarske javne službe obdelave komunalnih odpadkov. V postopku določitve cene lahko agencija imenuje izvedenca ekonomske stroke.

(5) V primeru iz prejšnjega odstavka mora agencija zagotoviti sodelovanje organizacij in občin, tako da jim pošlje osnutek akta o ceni, skupaj s strokovnimi podlagami, na katerih ta temelji, ter jim zagotovi 30-dnevni rok za mnenja in pripombe. Skupaj z aktom o ceni mora agencija objaviti tudi stališče do pripomb organizacij in občin ter navesti razloge za njihovo upoštevanje oziroma neupoštevanje.

(6) V primeru iz tretjega odstavka tega člena vlada predpiše, katere stroške krije organizacija.

53. člen

(spremljanje in nadzor)

(1) Agencija obdeluje in uporablja podatke iz informacijskega sistema PRO in informacijskega sistema okolja za:

1. spremljanje in ugotavljanje izpolnjevanja obveznosti proizvajalcev, zlasti z vidika doseganja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov,
2. za namene nadzora nad izvajanjem izpolnjevanja obveznosti PRO in
3. poročanje ministstvu.

(2) Organi, pristojni za nadzor, uporabljajo podatke iz prejšnjega odstavka za nadzor nad izvajanjem sistema PRO.

(3) Agencija zaradi ugotavljanja učinkovitosti izvajanja sistema PRO analizira podatke iz prvega odstavka tega člena in enkrat letno objavi poročilo o izvajanju sistema PRO, ki vsebuje zlasti ugotovitve glede doseganja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov, ugotovitve glede izpolnjevanja drugih obveznosti proizvajalcev in priporočila za odpravo pomanjkljivosti in izboljšanje.

(4) Agencija na svoji spletni strani enkrat letno objavi podatke o skupni količini istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, in skupni količini zbranih ter obdelanih odpadkov iz proizvodov ter doseženih okoljskih ciljih.

54. člen

(dialog med zadevnimi deležniki)

Agencija za izmenjavo mnenj o sistemu PRO zagotavlja redni dialog med proizvajalci, distributerji in njihovimi interesnimi združenji, osebami, ki zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, izvajalci občinskih gospodarskih javnih služb varstva okolja iz 233. člena tega zakona, izvajalci ponovne uporabe in popravil proizvodov, za katere velja PRO, občinami ter njihovimi interesnimi združenji, nevladnimi organizacijami iz 237. člena tega zakona ter nevladnimi organizacijami za varstvo potrošnikov.

3. Uporaba standardov

55. člen

(uporaba standardov)

(1) V predpisih iz 18., 19., 21. 24. in 25. člena tega zakona se v zvezi z določenim ravnanjem ali dejavnostjo lahko določi sklicevanje na standard po predpisih o standardizaciji ali določi njegovo obvezno uporabo ali določi, da je določeno ravnanje ali dejavnost skladna z zahtevami predpisa, če ustreza zahtevam standarda.

(2) V predpisih iz prejšnjega odstavka se lahko določi tudi organ za ugotavljanje skladnosti, pogoje, ki ji mora ta organ izpolnjevati, in zahteva, da se njegova usposobljenost dokazuje z akreditacijskimi listinami po predpisih, ki urejajo akreditacijo.

4. Standardi kakovosti okolja

56. člen

(standardi kakovosti okolja)

(1) Vlada lahko določi standard kakovosti okolja za posamezen del okolja, in sicer tako da določi mejne vrednosti imisije, ciljne, opozorilne, načrtovalske, alarmne, kritične ali sprožilne vrednosti ali predpiše ciljno ali zahtevano stanje okolja, pri čemer upošteva tudi možne učinke celotne in skupne obremenitve okolja.

(2) Vlada lahko v predpisih iz prejšnjega odstavka določi tudi ukrepe, katerih namen je v največji možni meri zmanjšati ali odstraniti obremenitev okolja ter organe in organizacije in njihove naloge v zvezi z izvajanjem teh ukrepov. Ukrepi iz prejšnjega stavka so lahko določeni kot prepovedi, omejitve, pravila ravnanja ali priporočila.

(3) Vlada lahko za določeno obdobje določi raven dopustnega preseganja mejne vrednosti imisij, če je to potrebno zaradi obstoječe obremenjenosti okolja in zahtevnosti doseganja predpisane kakovosti okolja.

(4) Vlada določi način obveščanja javnosti o prekoračitvi opozorilnih in alarmnih vrednosti iz prvega odstavka tega člena in s tem povezana opozorila, priporočila ter napotila za ravnanje prebivalstva.

(5) Vlada lahko za določen čas na celotnem območju države ali njenem delu omeji ali prepove dejavnost ali delovanje, ki povzroča prekoračitve mejnih, ciljnih, alarmnih, kritičnih vrednosti ali opozorilnih vrednosti iz prvega odstavka tega člena, če prekoračitve ni mogoče odpraviti z drugimi ukrepi.

57. člen

(razredi in stopnje)

(1) Vlada lahko za posamezne dele okolja določi tudi merila občutljivosti, ranljivosti ali obremenjenosti okolja, na podlagi katerih se deli okolja ali posamezna območja uvrščajo v razrede ali stopnje. Vlada v predpisu iz prejšnjega stavka določi tudi državni organ, pristojen za uvrstitev dela okolja ali pa določi, da je za uvrstitev pristojna občina. Ne glede na prejšnji stavek, občina na svojem območju razvrsti dele območja zaradi varovanja pred prekomernimi emisijami hrupa in zdravju škodljivimi obremenitvami tal.

(2) Vlada določi obveznost in kriterije za izdelavo ocene tveganja, ki ga lahko obremenjenost okolja predstavlja za zdravje ljudi ali okolje in je podlaga razvrstitvi tal v razrede ali stopnje.

(3) Če s tem zakonom ali s predpisom vlade iz prvega odstavka tega člena ni določena pristojnost občine, razvrsti dele okolja ali posamezna območja v razrede ali stopnje, minister.

(4) Občina pri razvrsti delov okolja ali območij iz prvega odstavka tega člena upošteva merila in kriterije, ki jih v predpisu iz prvega in drugega odstavka tega člena predpiše vlada.

(5) Občina je na delih okolja ali območjih, ki jih je razvrstila v razrede ali stopnje, pristojna sprejemati ustrezne prepovedi, omejitve, pravila ravnanja ali priporočila, s katerimi se ohranja ali izboljšuje stanje okolja. Ukrepi občine ne smejo biti v nasprotju z ukrepi, ki jih zaradi varstva okolja v skladu s tem zakonom sprejme vlada.

(6) Občina lahko na svojem območju sprejema tudi ukrepe, s katerimi se izboljšuje stanje kakovosti zunanega zraka, pri čemer ti ukrepi ne smejo biti v nasprotju z ukrepi, ki jih zaradi kakovosti zunanega zraka sprejema vlada v skladu s tem zakonom. Ukrepi iz prejšnjega odstavka obsegajo zlasti zagotavljanje ogrevanja in urejanje prometa iz pristojnosti občine ter druge prepovedi in omejitve.

(7) Vlada oziroma občina lahko, vsaka na področju svoje pristojnosti, za namene doseganja zelene kakovosti okolja ali njegovega dela določi tudi stopnje zmanjševanja obremenitve okolja.

5. Območja okoljskih omejitev

58. člen

(območje okoljskih omejitev)

(1) Da se zagotovi spoštovanje ciljev varstva okolja pri načrtovanju in izvajanju posegov v okolje, vlada predpiše merila za določitev območij okoljskih omejitev in pravila, ki na teh območjih omejujejo posege v okolje ter zagotavljajo spremljanje stanja okolja.

(2) Kriteriji in pravila za območja okoljskih omejitev iz prejšnjega odstavka se določijo, če je treba zaradi že izvedenih posegov v okolje omejiti načrtovanje in izvajanje novih posegov v okolje z namenom, da ti ne bi vodili do nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi ali nedopustnega poslabšanje kakovosti okolja. Določijo se zlasti za:

1. območja odlagališč,
2. območja nekdanjih odlagališč,
3. območja tveganj večjih nesreč zaradi delovanja obrata,
4. območja opuščeni odlagališč,
5. opuščena industrijska območja in
6. območja, na katerih so bili izvedeni sanacijski ukrepi v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo okolja ali rabo naravnih dobrin.

(3) Na območju okoljskih omejitev se lahko:

1. prepovejo ali določijo posebni pogoji za določene vrste posegov v prostor,
2. prepove ali omeji izvajanje posameznih dejavnosti ali predpiše način njihovega izvajanja,
3. predpiše obveznosti spremljanja stanja ali raziskav in
4. določijo druga obvezna aktivna ravnanja lastnikov ali posestnikov zemljišča za zavarovanje okolja.

(4) Na območju okoljskih omejitev se lahko zaradi različne stopnje varovanja znotraj posameznega območja določijo različne stopnje omejitev in obveznih ravnanj.

(5) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena predpiše tudi vrste območij okoljskih omejitev ali posege, za katere je treba pred posegom v okolje izvesti predhodne analize in raziskave ter pridobiti soglasje ministrstva. Za izdajo soglasja iz prejšnjega stavka se smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za druge naprave in dejavnosti.

(6) Meja območja okoljskih omejitev in morebitnih notranjih območij območja okoljskih omejitev se ob upoštevanju upravnih odločb in meril predpisa vlade določi tako, da jih je možno grafično prikazati v prostorskih pregledovalnikih podatkov.

(7) Ministrstvo vodi in vzdržuje zbirko podatkov o območjih okoljskih omejitev ter zagotovi, da se ta območja vključijo v zbirko podatkov o pravnih režimih, kot jo ureja zakon o urejanju prostora.

(8) Območje okoljskih omejitev se prikaže v okoljskem informacijskem sistemu, če ima posledice za urejanje prostora in graditev, pa tudi v prostorskem informacijskem sistemu v skladu s predpisi, ki urejajo urejanje prostora.

(9) Za upoštevanje območij okoljskih omejitev pri urejanju prostora skrbi ministrstvo kot nosilec urejanja prostora v skladu s predpisi, ki urejajo urejanje prostora. Območja okoljskih omejitev se upoštevajo tudi pri pripravi drugih načrtov upravljanja z okoljem oziroma njegovimi deli.

(10) Ne glede na predpise, ki urejajo urejanje prostora in graditev, se lahko lastninska pravica odvzame ali omeji tudi na nepremičnini v območju okoljskih omejitev, če omejitve iz tretjega odstavka tega člena nesorazmerno obremenjujejo lastnika nepremičnine, ki ni povzročitelj obremenitve ali njegov pravni naslednik.

6. Sanacija okolja, onesnaženega zaradi razpršenih virov onesnaževanja

59. člen **(degradirano okolje)**

(1) Vlada lahko del okolja ali posamezno območje s predpisom določi kot degradirano okolje, če je na podlagi meril iz prvega odstavka 57. člena razvrščeno v razred ali stopnjo največje obremenjenosti ali kadar obstaja tveganje, da bo raven onesnaževal presegla eno ali več alarmnih vrednosti, predpisanih na podlagi prvega odstavka 56. člena tega zakona, in v sodelovanju z občino, na območju katere je degradirano območje, določi program ukrepov za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovih delov na tem območju. V primeru, da degradirano okolje obsega območje več občin, lahko pri določitvi programa sodelujejo tudi njihove zveze ali združenja.

(2) Program ukrepov iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opredelitev območja degradiranega okolja,
2. navedbo delov okolja, ki so razvrščeni v razred ali stopnjo največje obremenjenosti okolja in razred ali stopnjo obremenjenosti,
3. vire onesnaževanja in analizo stanja,
4. predvideno kakovost okolja ali njegovega dela po izvedenih ukrepih,
5. ukrepe za izboljšanje kakovosti degradiranega okolja, ob upoštevanju celotne in skupne obremenitve okolja,
6. naloge države in občine,
7. obveznosti povzročiteljev obremenitve,
8. obveznosti izvajalcev javnih služb varstva okolja ali oseb, ki izvajajo dejavnosti varstva okolja,
9. roke za izvedbo posameznih ukrepov in
10. načrt monitoringa učinkov izvedenih ukrepov.

(3) Sodelovanje občine pri določitvi programa iz prejšnjega odstavka obsega zlasti:

1. izmenjavo podatkov, ki se nanašajo na degradirano okolje,
2. dajanje pobud za določitev ustreznih ukrepov in
3. opredelitev nalog občine, vključno z deležem sredstev za njihovo izvedbo.

(4) Za sodelovanje občine je pristojna županja ali župan, ki po predhodni odobritvi občinskega sveta predlaga določitev nalog občine, vključenih v program iz drugega odstavka tega člena.

(5) Občina lahko s predpisi iz tega člena na svojem območju za določen čas predpiše način zagotavljanja ogrevanja in urejanje prometa iz pristojnosti občine, omeji ali prepove rabo pirotehničnih proizvodov ali rabo sredstev za preprečevanje zmrzali na utrjenih površinah ter sprejme druge prepovedi in omejitve nenujnih snovi, proizvodov ali delovanj.

(6) Vlada pri določitvi predvidene kakovosti okolja ali njegovega dela v programu ukrepov iz drugega odstavka tega člena upošteva tehnično izvedljivost potrebnih ukrepov ob razumno visokih stroških.

(7) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena prepove nove posege v okolje, zaradi katerih bi se lahko povečala stopnja obremenjenosti okolja ali delov okolja na območju degradiranega okolja.

(8) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena glede na stopnjo degradiranosti okolja in zahtevnost njegovega izboljšanja povzročiteljem obremenitve določi obveznosti, ki so strožje od mejnih vrednosti emisije iz 18. člena tega zakona ali pravil ravnanja iz 21. ali 24. člena tega zakona, če izboljšanja ni mogoče doseči z drugimi ukrepi. Vlada lahko v tem predpisu določi tudi obveznost upravljavca naprave, da prekine obratovanje naprave, če ne more zagotoviti skladnosti s predpisanimi mejnimi vrednostmi emisij iz 18. člena tega zakona, do vzpostavitve skladnosti.

(9) Če ima povzročitelj obremenitve iz prejšnjega odstavka okoljevarstveno dovoljenje, izdano po določbah tega zakona, mu ministrstvo naloži njegove obveznosti iz prejšnjega odstavka in določi rok za njihovo izpolnitev z odločbo, s katero se delno ali v celoti spremeni ali dopolni izdano okoljevarstveno dovoljenje.

(10) Ministrstvo lahko rok iz prejšnjega odstavka na zahtevo povzročitelja obremenitve za enkrat podaljša, če ta predloži dokazila, da je to potrebno zaradi zahtevnosti tehnoloških rešitev, njegovih slabih poslovnih rezultatov ali dolgotrajnosti postopkov pridobivanja predpisanih soglasij ali dovoljenj iz razlogov, ki niso na strani povzročitelja.

(11) Ko vlada na podlagi monitoringa iz 10. točke drugega odstavka tega člena ugotovi, da del okolja ali območje iz prvega odstavka tega člena ni več degradirano, odloči o prenehanju predpisa iz prvega odstavka tega člena.

60. člen

(čezmejno sodelovanje)

(1) Če onesnaženost okolja sega preko meja Republike Slovenije na območje druge države in so preseženi standardi kakovosti okolja, določeni s predpisom iz 56. člena tega zakona, mora ministrstvo v sodelovanju s pristojnim organom druge države zaradi odprave takšne onesnaženosti pripraviti skupne ali usklajene načrte za kakovost okolja.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka ministrstvo skupaj s pristojnim organom druge države pripravi in izvede kratkoročne akcijske načrte, ki zajemajo onesnažena območja v Republiki Sloveniji in v drugi državi, pri čemer ministrstvo zagotovi, da druga država dobi vse podatke, ki so potrebni za pripravo načrtov.

(3) Če onesnaženost okolja na območjih blizu državne meje presega opozorilne ali alarmne vrednosti, določene s predpisom iz 56. člena tega zakona, ministrstvo pristojnemu organu druge države čim prej zagotovi podatke, ki se nanašajo na onesnaženost. Ti podatki so dostopni tudi javnosti.

7. Subsidiarno ukrepanje države in občine

61. člen

(subsidiarno ukrepanje države in občine)

(1) Če je za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja subsidiarno odgovorna država, vlada naloži ministrstvu, da v sodelovanju z ministrstvi, pristojnimi za rabo posamezne naravne dobrine in občinami, na območju katerih je čezmerna obremenitev okolja, pripravi program ukrepov za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela.

(2) Pri odločitvi iz prejšnjega odstavka vlada upošteva tehnično izvedljivost potrebnih ukrepov ob razumno visokih stroških ter njihovo upravičenost glede na predvideno izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela.

(3) Program ukrepov iz prvega odstavka tega člena vsebuje zlasti:

1. opredelitev čezmerne obremenitve okolja ali njegovega dela,
2. opis posledic čezmerne obremenitve okolja, ki jih je treba odpraviti,
3. ukrepe za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela in z njimi povezane naloge države in občine,
4. opis izbranih tehnoloških in drugih rešitev ter predvidenih ukrepov,
5. oceno predvidenih dolgoročnih učinkov izbranih ukrepov z vidika vplivov na okolje,
6. pristojne organe in izvajalce državnih gospodarskih javnih služb,
7. predvideno kakovost okolja ali njegovega dela po izvedenih ukrepih,
8. okvirne roke za izvedbo ukrepov,
9. oceno potrebnih finančnih sredstev,
10. načrt monitoringa učinkov izvedenih ukrepov in
11. poljudni povzetek programa, ki je razumljiv javnosti.

(4) Program ukrepov iz prejšnjega odstavka sprejme vlada, njegovo izvedbo pa v skladu s prejšnjim odstavkom zagotovita ministrstvo in občina, ki lahko del obveznosti z njihovim soglasjem preneseta tudi na tretje osebe.

(5) Določbe prejšnjih odstavkov se smiselno uporabljajo tudi, kadar je za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja subsidiarno odgovorna občina.

62. člen

(sodelovanje javnosti)

(1) Ministrstvo mora v postopku priprave programa ukrepov iz prvega odstavka prejšnjega člena omogočiti javnosti vpogled v osnutek programa in zagotoviti njegovo javno predstavitev.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom osrednjem spletnem mestu državne uprave in v enem od dnevnih časopisov, ki pokriva celotno območje države, določi kraj in čas za vpogled in javno predstavitev iz prejšnjega odstavka ter določi način dajanja mnenj in pripomb javnosti.

(3) Ministrstvo zagotovi vpogled in možnost dajanja mnenj in pripomb javnosti na osnutek programa v trajanju najmanj 30 dni.

(4) V predlogu programa ukrepov iz prvega odstavka tega člena, ki ga ministrstvo predloži vladi v sprejem, mora biti navedena tudi opredelitev do mnenj in pripomb javnosti iz prejšnjega odstavka.

(5) Določbe prejšnjih odstavkov se smiselno uporabljajo tudi v primeru, kadar program priprave sprejme pristojni organ občine, javno naznanilo pa mora biti poleg objave na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavljeno tudi v enem od časopisov, ki pokrivajo območje občine.

8. Ukrepi v primeru okoljske nesreče

63. člen

(ukrepi v primeru okoljske nesreče)

(1) Povzročitelj okoljske nesreče mora o nesreči nemudoma obvestiti organ, pristojen za obveščanje, določen s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami in nemudoma izvesti nujne ukrepe, s katerimi se zmanjša škodljive posledice za zdravje ljudi in okolje.

(2) Način ravnanja in primarne interventne ukrepe v primeru okoljske nesreče na delih okolja v skladu z zakonom, ki ureja varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, odredi poveljnik civilne zaščite ali vodja intervencije, ki odločitev glede pogojev za prenehanje sekundarne intervencije sprejme v soglasju z ministrstvom, pristojnim za okolje, naravo in za vode.

(3) Interventne ukrepe za preprečitev ali omilitev škodljivih posledic za okolje v skladu s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami in načrtom zaščite in reševanja izvajajo pristojne sile za zaščito, reševanje in pomoč. V primeru okoljske nesreče na površinskih vodah ali če zaradi okoljske nesreče pride do onesnaženja voda, interventne ukrepe v skladu s predpisi o vodah izvaja pristojni izvajalec državne gospodarske javne službe varstva voda.

(4) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda in so potrebni sanacijski ukrepi, se za njihovo pripravo, izvedbo in kritje stroškov uporabljajo določbe tega zakona, ki se nanašajo na sanacijske ukrepe v primeru odgovornosti za preprečevanje in sanacijo okoljske škode.

(5) Stroške ukrepov iz prvega in tretjega in četrtega odstavka tega člena plača povzročitelj okoljske nesreče, če njegovo premoženje za pokritje stroškov ne zadošča, pa krije preostanek teh stroškov država.

(6) Določbe prvega do četrtega odstavka tega člena veljajo tudi v primeru, če povzročitelj okoljske nesreče ni znan, stroške ukrepov krije država. Povrnitev stroškov primarnih interventnih ukrepov iz drugega odstavka tega člena naknadno odkritemu povzročitelju z odločbo naloži ministrstvo, pristojno za zaščito in reševanje, povrnitev stroškov dodatnih interventnih ukrepov iz tretjega odstavka pa ministrstvo..

(7) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda, njen povzročitelj pa ni znan in so za odpravo ali zmanjšanje njenih posledic potrebni večji sanacijski ukrepi, ministrstvo v sodelovanju z drugimi pristojnimi ministrstvi in prizadeto občino pripravi program sanacije prizadetega območja. Prejšnji stavek ne velja, če odpravo posledic okoljske nesreče ureja poseben zakon.

(8) Program za izvedbo sanacije prizadetega območja iz prejšnjega odstavka, ki ga sprejme vlada z odlokom, vsebuje zlasti:

1. oceno stanja in obsega posledic nesreče za ljudi in okolje,
2. določitev območja, na katerem je treba izvesti ukrepe,
3. navedbo sanacijskih ukrepov, določenih ob smiselni uporabi predpisa iz desetega odstavka 165. člena tega zakona, in rokov za njihovo izvedbo,

4. organe, organizacije in službe za izvedbo predvidenih ukrepov,
5. oceno potrebnih finančnih sredstev in način kritja stroškov ter
6. načrt spremljanja učinkov izvedenih ukrepov.

(9) V primeru, da je povzročitelj okoljske nesreče tudi zavezanec za izdelavo načrta zaščite in reševanja v skladu s predpisi področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, se ukrepi za omejitev nesreče in škodljive posledic nesreče za zdravje ljudi in okolje izvajajo v skladu s protokoli iz načrtov zaščite in reševanja, določenimi s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami. Če se izkaže, da ukrepi v načrtu niso urejeni ustrezno ali zadostno, se za preprečitev in odpravo posledic okoljske nesreče smiselno uporablja določbe prejšnjih odstavkov.

(10) Določbe prejšnjih odstavkov se smiselno uporabljajo tudi v primeru, ko pride okolje nesreče kot posledica naravne nesreče, opredeljene s predpisi, ki urejajo naravne nesreče.

64. člen

(ukrepi v primeru večje nesreče)

(1) V primeru večje nesreče se potrebni ukrepi za omejitev nesreče in škodljivih posledic nesreče za zdravje ljudi in okolje izvedejo v skladu s postopki iz načrtov zaščite in reševanja, določenimi s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami, ki so vključeni v zasnovano zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostno poročilo v skladu z določbami, ki veljajo za obrat iz 131. člena tega zakona.

(2) Načrti iz prejšnjega odstavka morajo vsebovati primarne in sekundarne interventne ukrepe. Če se izkaže, da ukrepi v načrtu niso urejeni ustrezno ali zadostno, se za preprečitev in odpravo posledic večje nesreče smiselno uporablja prejšnji člen.

(3) Stroške odprave posledic večje nesreče plača povzročitelj večje nesreče, če njegovo premoženje za pokritje stroškov ne zadošča, pa krije preostanek teh stroškov država.

(4) Določbe prejšnjih odstavkov se smiselno uporabljajo tudi v primeru, ko pride okolje nesreče kot posledica naravne nesreče, opredeljene s predpisi, ki urejajo naravne nesreče.

9. Stečaj

65. člen

(stečaj povzročitelja obremenitve)

(1) Če se zoper povzročitelja obremenitve uvede stečajni postopek, v stečajni masi pa so odpadki, ki jih ni bilo mogoče prodati ali razdeliti upnikom v skladu z zakonom, postane imetnik odpadkov država.

(2) Ne glede na določbe predpisov o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji postane last države onesnažena premična ali nepremična stvar, vključno z nevarnimi snovmi, ki je ni bilo mogoče prodati ali razdeliti upnikom.

(3) Stroške predpisanega ravnanja z odpadki iz prvega odstavka tega člena in vrednost stvari iz prejšnjega odstavka oceni sodni cenilec.

(4) Stečajni senat iz razdelitvene mase s sklepom izloči in prenese na državo denarna sredstva v višini sodne ceno iz prejšnjega odstavka pred poplačilom lastnikov povzročitelja obremenitve v stečaju.

(5) Denarna sredstva iz prejšnjega odstavka so prihodek proračuna države in se porabijo za izvedbo ukrepov, potrebnih za predpisano ravnanje z odpadki in onesnaženimi stvarmi.

10. Skrbnik varstva okolja

66. člen **(skrbnik varstva okolja)**

(1) Povzročitelj obremenitve, ki mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje za napravo ali obrat 110. ali 131. člena tega zakona, mora imeti v delovnem ali pogodbenem razmerju najmanj eno osebo, ki opravlja naloge varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: skrbnik za varstvo okolja).

(2) Naloge skrbnika varstva okolja so zlasti:

1. seznanjanje in svetovanje povzročitelju obremenitve v zvezi s predpisanimi ukrepi varstva okolja pri opravljanju njegove dejavnosti,
2. dajanje mnenj in predlogov povzročitelju obremenitve o ukrepih za zmanjševanje ali preprečevanje obremenjevanja okolja,
3. svetovanje pri uvajanju načel krožnega gospodarstva,
4. sodelovanje pri uvajanju za okolje manj škodljivih postopkov, tehnologij in proizvodov,
5. nadzorovanje in skrb za izvajanje predpisanih ukrepov varstva okolja pri opravljanju dejavnosti ter poročanje povzročitelju obremenitve o ugotovljenih pomanjkljivostih,
6. svetovanje povzročitelju obremenitve v zvezi z javnostjo podatkov o obremenjevanju okolja v skladu s tem zakonom,
7. seznanjanje zaposlenih o škodljivih vplivih naprave ali obrata na okolje in ukrepih za njihovo preprečevanje ali zmanjševanje,
8. sodelovanje z osebami, zadolženimi za varnost in zdravje pri delu, požarno varnost in svetovalcem za kemikalije,
9. sodelovanje pri pripravi načrtov za zaščito in reševanje po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami
10. takojšnje obveščanje pristojne inšpekcije v primeru kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja ali izrednega dogodka ali nesreče, pri katerih pride do preseganja predpisanih mejnih vrednosti emisij v okolje ali ki pomembno vplivajo na okolje,
11. svetovanje upravljavcu, da v primeru izrednega dogodka ali nesreče ali kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja nemudoma sprejme ukrepe za omejevanje okoljskih posledic in preprečevanje morebitnih nadaljnjih izrednih dogodkov ali nesreč ali ukrepe, s katerimi zagotovi, da se skladnost s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja v najkrajšem možnem času ponovno vzpostavi ter
12. druge naloge varstva okolja, ki jih določi povzročitelj obremenitve.

(3) Povzročitelj obremenitve mora skrbniku varstva okolja omogočiti strokovno neodvisno opravljanje nalog iz prejšnjega odstavka in izpopolnjevanje znanja ter zagotoviti dostop do vseh potrebnih podatkov in informacij.

(4) Povzročitelj obremenitve lahko imenuje za skrbnika varstva okolja le osebo, ki ima za opravljanje nalog iz drugega odstavka tega člena najmanj šesto raven izobrazbe in pet let delovnih izkušenj na področju varstva okolja.

(5) Povzročitelj obremenitve mora imenovati skrbnika varstva okolja in določiti njegove naloge ter morebitna pooblastila pisno. O imenovanju skrbnika in podatkih iz šestega odstavka tega člena in njegovih nalogah ter morebitnih pooblastilih, spremembah njegovih nalog ali morebitnih pooblastil ali o njegovi razrešitvi mora povzročitelj obremenitve obvestiti ministrstvo in pristojni organ občine, na območju katere ima sedež.

(6) Zaradi vodenja postopkov po tem zakonu ministrstvo o skrbnikih vodi evidenco, ki vsebuje podatke o:

1. osebnem imenu,
2. podjetju, za katerega opravlja funkcijo skrbnika varstva okolja in
3. izobrazbi.

(7) Osebni podatki iz prejšnjega odstavka se po 20 letih arhivirajo v skladu s predpisi o arhivskem gradivu in arhivih.

11. Znak za okolje in sistem okoljskega vodenja organizacij

67. člen

(znak EU za okolje)

(1) Za spodbujanje proizvodnje proizvodov ali opravljanja storitev, ki imajo v primerjavi z drugimi istovrstnimi proizvodi manjše negativne vplive na okolje v celotnem obdobju svojega obstoja in s tem prispevajo k učinkoviti rabi delov okolja ter visoki stopnji varstva okolja, ministrstvo takšnemu proizvodu lahko podeli znak za okolje.

(2) Skupine proizvodov in storitev in pogoji, ki jih morajo ti izpolnjevati za pridobitev znaka EU za okolje in oblika znaka so določeni s predpisi EU, ki se nanašajo na sistem EU za podeljevanje znaka za okolje.

(3) Proizvajalec ali uvoznik zaprosi ministrstvo za izdajo znaka EU za okolje za proizvod ali storitev z vlogo, ki mora vsebovati dokazila o tem, da proizvod izpolnjuje predpisane pogoje, in plača pristojbino, ki jo na podlagi predpisov iz prejšnjega odstavka določi ministrstvo.

(4) Ministrstvo osebi iz prejšnjega odstavka podeli znak EU za okolje za proizvod ali storitev z odločbo na način in pod pogoji, določenimi v predpisih iz drugega odstavka tega člena.

(5) Oseba, ki je znak pridobila, plača ministrstvu tudi posebno pristojbino, ki jo na podlagi predpisov iz drugega odstavka tega člena določi ministrstvo.

(6) Ministrstvo lahko podeljeni znak EU za okolje odvzame, če oseba iz četrtega odstavka tega člena krši pogoje, pod katerimi je bil znak podeljen, ali če proizvod ne izpolnjuje več predpisanih pogojev.

(7) Znak EU za okolje lahko uporablja proizvajalec ali uvoznik le v zvezi s proizvodom ali storitvijo, ki mu je bil znak EU za okolje podeljen.

(8) Uporaba znaka, ki je podoben znaku EU za okolje do te mere, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zmedel potrošnike, je prepovedana.

68. člen

(sistem okoljevarstvenega vodenja organizacij)

(1) Za spodbujanje primernejšega ravnanja z okoljem in obveščanja javnosti o vplivih njihovih dejavnosti na okolje ministrstvo omogoča gospodarskim družbam, samostojnim podjetnikom posameznikom, zavodom in drugim organizacijam ali njihovim delom ali povezavam (v nadaljnjem besedilu: podjetje) vključevanje v sistem EU za okoljevarstveno vodenje organizacij (v nadaljnjem besedilu: sistem EMAS).

(2) Pogoji, ki jih mora izpolnjevati podjetje za vključitev v sistem EMAS, so določeni s predpisi EU, ki se nanašajo na sistem EMAS.

(3) Podjetje zaprosi ministrstvo za vključitev v sistem EMAS z vlogo, ki mora vsebovati dokumente in dokazila o tem, da organizacija izpolnjuje predpisane pogoje.

(4) Izpolnjevanje pogojev iz drugega odstavka tega člena preverja EMAS preveritelj.

(5) Ministrstvo odobri organizaciji vključitev v sistem EMAS z odločbo o registraciji.

(6) Odločba iz prejšnjega odstavka je podlaga za vključitev podjetja v evidenco podjetij, vključenih v sistem EMAS (v nadaljnjem besedilu: evidenca EMAS).

(7) Podjetje, registrirano v sistemu EMAS, se lahko sklicuje na registracijo in uporablja znak EMAS v obliki, na način in pod pogoji, ki so določeni s predpisi iz drugega odstavka tega člena.

(8) Ministrstvo lahko na lastno pobudo, na pobudo EMAS preveritelja, pristojne inšpekcije ali organizacije same, in ob upoštevanju mnenja strokovnega sveta iz 34. člena tega zakona, z odločbo začasno ali trajno izključi iz evidence EMAS podjetje, ki ne izpolnjuje predpisanih pogojev.

(9) V predpisih iz 18., 19., 21. 24. in 25. člena tega zakona se za podjetja, vključena v sistem EMAS lahko določijo tudi olajšave in spodbude, ki se nanašajo zlasti na zmanjšanje pogostosti in obsega izvajanja monitoringa ter poročanja.

(10) Uporaba znaka EMAS s strani podjetja, ki ni registrirano v sistemu EMAS, in uporaba znaka, ki je znaku EMAS podoben do te mere, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike, je prepovedana.

69. člen

(EMAS preveritelj)

(1) EMAS preveritelj je lahko le pravna oseba, ki ima akreditacijo državnega akreditacijskega organa po predpisih o akreditaciji in izpolnjuje druge pogoje, določene v predpisih iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(2) Organ iz prvega odstavka tega člena vodi evidenco akreditiranih EMAS preveriteljev, ki vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež EMAS preveritelja,
2. številko in datum izdaje akreditacijske listine,
3. obseg akreditacije in
4. druge podatke, zahtevane v predpisih iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(3) Organ iz prvega odstavka tega člena mora ministrstvu najmanj enkrat mesečno ali na njegovo zahtevo posredovati podatke o akreditiranih EMAS preveriteljih.

(4) Podatki iz evidence EMAS preveriteljev so javni, v skladu z zakonom.

(5) Organ iz prvega odstavka tega člena mora dati ministrstvu na njegovo zahtevo vse podatke v zvezi s postopkom akreditacije posameznih EMAS preveriteljev, EMAS preveritelj pa vse podatke o postopkih preverjanja posameznih organizacij.

(6) Ministrstvo mora zagotoviti varovanje podatkov, pridobljenih na podlagi prejšnjega odstavka, ki so poslovna tajnost, v skladu z zakonom.

12. Sodelovanje javnosti pri sprejemanju predpisov

70. člen

(sodelovanje javnosti pri sprejemanju predpisov)

(1) Ministrstvo, druga ministrstva in pristojni organ samoupravne lokalne skupnosti morajo v postopku sprejemanja predpisov, ki lahko pomembneje vplivajo na okolje, omogočiti javnosti seznanitev z osnutkom predpisa in dajanje mnenj in pripomb.

(2) Za predpis, ki lahko pomembneje vpliva na okolje, se šteje predpis, izdan na področju varstva okolja, ohranjanja narave, in upravljanja, rabe ali varstva delov okolja, vključno z ravnanjem z gensko spremenjenimi organizmi, pa tudi drug predpis, za katerega je njegov pripravljavec v postopku sprejemanja ugotovil, da vpliva na okolje.

(3) Organ iz prvega odstavka tega člena z javnim naznanilom na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost o kraju, kjer je osnutek predpisa dostopen, načinu in času dajanja mnenj in pripomb.

(4) Javnost ima pravico vpogleda in možnost dajanja mnenj in pripomb na osnutek predpisa v trajanju najmanj 30 dni, pri čemer se ta rok lahko skrajša na 14 dni, če gre za manj pomembne spremembe predpisov iz drugega odstavka tega člena.

(5) Organ iz prvega odstavka tega člena preuči mnenja in pripombe javnosti in jih v primeru sprejemljivosti na primeren način upošteva pri pripravi predpisa, na osrednjem spletnem mestu državne uprave pa objavi obrazloženo stališče, v katerem se opredeli do mnenja in pripomb javnosti, ter navede razloge za upoštevanje oziroma njihovo neupoštevanje pri pripravi predpisa.

(6) Določbe prejšnjih odstavkov se ne uporabljajo za predpise, kjer je za njihov sprejem z drugimi zakoni že predpisano sodelovanje javnosti.

13. Razlastitev

71. člen

(razlastitev in omejitve lastnine v interesu varstva okolja)

(1) Razlastitev in omejitve ali obremenitve lastninske pravice v skladu z zakonom, ki ureja prostor, je dopustna tudi:

1. če je za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja v skladu s 13. ali 61. členom tega zakona zadolžena država ali občina ali

2. če je zaradi izvršitve sodbe Sodišča EU v skladu z 252. členom tega zakona izvršba naložena državi.

(2) Šteje se, da je javna korist za razlastitev izkazana :

1. s sprejemom sklepa vlade ali pristojnega organa občine iz 61. člena tega zakona v primerih iz 1. točke prejšnjega odstavka,

2. z izdajo odločbe o izvršbi s strani države v primerih iz 2. točke prejšnjega odstavka.

(3) Glede razlastitvenega upravičenca, razlastitvenega zavezanca in postopka razlastitve se smiselno uporablja zakon, ki ureja urejanje prostora.

(4) Odškodnina, ki pripada lastniku, se zmanjša za vrednost del, potrebnih za odpravo čezmerne obremenitve okolja oziroma vrednost del, potrebnih za izpolnitev sodbe Sodišča EU, ki se izvajajo na oziroma v povezavi z razlaščenim zemljiščem.

III. PROGRAMI IN NAČRTI NA PODROČJU VARSTVA OKOLJA

1. Programi varstva okolja

72. člen

(nacionalni program varstva okolja)

(1) Državni zbor Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Državni zbor) na predlog vlade sprejme nacionalni program varstva okolja, ki vsebuje dolgoročne cilje, usmeritve in naloge varstva okolja.

(2) Na podlagi poročil o stanju okolja iz prvega odstavka 156. člena tega zakona in drugih dokumentov o stanju okolja ter z upoštevanjem najnovejših dognanj glede varstva okolja ministrstvo v sodelovanju z drugimi ministrstvi pripravi Nacionalni program varstva okolja, ki vsebuje zlasti:

1. prikaz stanja okolja,
2. cilje v določenem obdobju in ukrepe za njihovo uresničevanje,
3. prednostne naloge,
4. usmeritve za ključne pritiske na okolje, povezane s proizvodnjo in potrošnjo, zlasti na področju energije, industrijskega razvoja, mobilnosti, graditve in prehranskega sistema.
5. oceno potrebnih sredstev za izvedbo programa ter njihovih virov in
6. usmeritve za izpolnjevanje obveznosti iz ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb in strategij ter programov EU, ki se nanašajo na varstvo okolja.

(3) Nacionalni program varstva okolja vsebuje tudi nacionalni program varstva narave po predpisih o ohranjanju narave.

(4) Nacionalni program varstva okolja lahko vsebuje tudi nacionalni program varstva voda po predpisih o varstvu voda.

73. člen

(operativni program varstva okolja)

(1) Za izvedbo nacionalnega programa varstva okolja ali za izvrševanje obveznosti iz ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb, strategij, programov in predpisov EU, ki se nanašajo na oblikovanje programov na področju varstva okolja, ministrstvo pripravi operativne programe varstva okolja, ki jih sprejme vlada.

(2) V operativnem programu iz prejšnjega odstavka se za programsko obdobje razčlenijo cilji, usmeritve in naloge aktov iz prejšnjega odstavka v celoti ali na posameznem področju ali za posamezno vprašanje varstva okolja.

(3) Poleg vsebine iz prejšnjega odstavka vsebujejo programi, ki se sprejmejo na podlagi predpisov EU, tudi druge vsebine, določene s temi predpisi, na primer: analize obstoječega stanja, ukrepe za doseganje posameznih ciljev, oceno prispevka posameznega ukrepa k doseganju ciljev, rok v katerem je treba oceniti izvajanje programa in ga ustrezno prenoviti rve obveščanje Komisije EU. Vsebino posameznega programa ob upoštevanju relevantnega predpisa EU, predpiše vlada.

74. člen **(sodelovanje javnosti)**

(1) Ministrstvo mora v postopku priprave programov iz 72. in 73. člena tega zakona omogočiti javnosti seznanitev z osnutkom programa in dajanje mnenj in pripomb.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost o kraju, kjer je program dostopen, načinu in času dajanja mnenj in pripomb.

(3) Ministrstvo zagotovi vpogled in možnost dajanja mnenj in pripomb javnosti na osnutek programa v trajanju najmanj 30 dni.

(4) Ministrstvo preuči mnenja in pripombe javnosti in jih na primeren način upošteva pri pripravi programov iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo mora o sprejemu programa iz 72. in 73. člena tega zakona obvestiti javnost na način iz drugega odstavka tega člena. Obvestilo vsebuje tudi utemeljitve za sprejete programske odločitve in informacijo o sodelovanju javnosti v postopku njegove priprave.

75. člen **(program varstva okolja občine)**

(1) Program varstva okolja in operativne programe za svoje območje sprejme mestna občina, lahko pa tudi občina ali širša samoupravna lokalna skupnost, ob smiselni uporabi določb 72., 73. in 74. člena tega zakona.

(2) Programi iz prejšnjega odstavka ne smejo biti v nasprotju z nacionalnim programom in operativnimi programi varstva okolja.

2. Okoljska izhodišča

76. člen **(okoljska izhodišča)**

(1) Okoljska izhodišča so s predpisi določeni cilji varstva okolja, na podlagi katerih se pripravljajo in celovito presojujejo plani, programi, načrti in drugi akti na področju urejanja prostora, upravljanja voda, gospodarjenja z gozdovi, lova, ribištva, rudarstva, kmetijstva, energetike, industrije, transporta, telekomunikacij, turizma, ravnanja z odpadki in odpadnimi vodami ter oskrbe prebivalstva s pitno vodo, s katerimi se načrtuje poseg v okolje ali raba naravnih dobrin.

(2) Okoljska izhodišča so zlasti:

1. stanje okolja in njegovih delov, vključno z obstoječimi obremenitvami, ugotovljeno na podlagi monitoringa okolja iz 146. člena tega zakona,
2. obveznosti ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb, ki se nanašajo na preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja,
3. nacionalni program varstva okolja iz 72. člena tega zakona,
4. operativni programi varstva okolja iz 73. člena tega zakona,
5. varstvena, varovana, zavarovana, degradirana in druga območja, na katerih je zaradi varstva okolja, ohranjanja narave, upravljanja voda, varstva naravnih virov ali kulturne dediščine predpisan poseben pravni režim ali status,
6. območja ali deli okolja, ki so v skladu s predpisom razvrščeni v razrede ali stopnje,
7. predpisane omejitve rabe prostora zaradi obratov, v katerih lahko pride do večje nesreče iz 19. člena tega zakona,
8. veljavni pravni režimi na območjih ali delih okolja iz 5., 6. in 7. točke tega odstavka in
9. območja okoljskih omejitev iz 58. člena tega zakona.

(3) Okoljska izhodišča vsebujejo tudi cilje preprečevanja in zmanjševanja obremenjevanja okolja in okvire za programiranje, planiranje in načrtovanje posegov v okolje, da se glede na obstoječo stopnjo obremenitve okolja ali občutljivost okolja za posamezno vrsto posegov prepreči, omeji ali zmanjša obremenjevanje okolja.

3. Celovita presoja vplivov na okolje

77. člen

(celovita presoja vplivov na okolje)

(1) Zaradi uresničevanja načel trajnostnega razvoja, celovitosti in preventive je treba v postopku priprave plana, programa, načrta ali drugega splošnega akta in njegovih sprememb (v nadaljnjem besedilu: plan), katerega izvedba lahko pomembno vpliva na okolje, izvesti celovito presojo vplivov njegove izvedbe na okolje, s katero se ugotovijo in ocenijo vplivi na okolje ter vključenost zahtev varstva okolja, ohranjanja narave, varstva človekovega zdravja, krajine in kulturne dediščine v plan, ter pridobiti potrdilo ministrstva o sprejemljivosti njegove izvedbe na okolje.

(2) Celovita presoja vplivov na okolje se izvede za plan, ki ga na podlagi zakona sprejme pristojni organ države ali občine za področje urejanja prostora, upravljanja voda, gospodarjenja z gozdovi, ribištva, rudarstva, kmetijstva, energetike, industrije, prometa, ravnanja z odpadki in odpadnimi vodami, oskrbe prebivalstva s pitno vodo, telekomunikacij in turizma, če se z njim določa ali načrtuje poseg v okolje, za katerega je treba izvesti presojo

vplivov na okolje, v skladu z določbami 88. člena tega zakona, ali je zanj zahtevana presoja sprejemljivosti po predpisih o ohranjanju narave.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka se celovita presoja vplivov na okolje izvede tudi za drug plan, če ministrstvo oceni, da bi lahko njegova izvedba pomembneje vplivala na okolje.

(4) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov se celovita presoja vplivov na okolje ne izvede za plan, izdelan na podlagi plana, za katerega je bila že izvedena celovita presoja vplivov na okolje, če za planirane posege niso določeni novi ali podrobnejši izvedbeni pogoji, če ne vsebuje novih posegov ali ne zajema novih območij glede na plan, na podlagi katerega je pripravljen. Celovita presoja vplivov na okolje se ne izvede za plan, ki je izključno namenjen obrambi države, zaščiti in reševanju ter za proračun ali finančne načrte države ali občine.

(5) Pripravlavec plana mora pred začetkom njegove priprave ministrstvu poslati obvestilo o svoji nameri. Obvestilo mora vsebovati podatke o vrsti, vsebini in ravni natančnosti, s katero bo plan izdelan, vključno z ustreznim kartografskim prikazom določenih ali načrtovanih posegov ali območja, ki ga plan zajema.

(6) Ministrstvo v 30 dneh po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka pisno sporoči pripravljavcu plana, ali je treba za plan izvesti celovito presojo vplivov na okolje. Z javnim naznanilom na osrednjem spletnem mestu državne uprave ministrstvo obvesti tudi javnost, ali bo za plan izvedena celovita presoja vplivov na okolje.

(7) Vlada predpiše merila za ocenjevanje pomembnejših vplivov izvedbe plana na okolje iz tretjega odstavka tega člena.

78. člen

(okoljsko poročilo)

(1) Pripravlavec plana, za katerega se izvede celovita presoja vplivov na okolje, mora pred izvedbo celovite presoje vplivov na okolje zagotoviti okoljsko poročilo, v katerem se opredelijo, opišejo in ovrednotijo vplivi izvedbe plana na okolje in možne alternative, ob upoštevanju ciljev in geografskih značilnosti območja, na katerega se plan nanaša.

(2) Okoljsko poročilo mora vsebovati informacije, potrebne za celovito presojo vplivov plana na okolje, pri njegovi pripravi pa se praviloma uporablja obstoječe znanje in postopki vrednotenja ter upošteva vsebina in natančnost plana.

(3) Iz okoljskega poročila mora biti razvidno tudi, kako je pripravljavec pri izdelavi plana upošteval okoljska izhodišča iz 76. člena tega zakona, in predvideni način spremljanja vplivov plana na okolje pri njegovem izvajanju.

(4) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljskega poročila.

79. člen

(obseg okoljskega poročila)

(1) Izdelovalec okoljskega poročila lahko pripravi predlog podatkov, obsega in vsebin okoljskega poročila ter okoljskih ciljev in kazalcev in jih posreduje ministrstvu v mnenje.

(2) Ministrstvo se pred pripravo mnenja iz petega odstavka tega člena posvetuje z ministrstvi in organizacijami pristojnimi za posamezne zadeve varstva okolja, narave ali varstvo ali rabo naravnih dobrin ali varstvo kulturne dediščine ali krajine ali varstvo zdravja ljudi, ki sodelujejo

v celoviti presoji vplivov na okolje. Ta v roku 21 dni podajo mnenje o ustreznosti predloga ali določijo dodatne podatke ali informacije, ki jih je treba upoštevati pri pripravi okoljskega poročila.

(4) V kolikor se ministrstva in organizacije iz prejšnjega odstavka v 21 dneh ne izrečejo o podatkih, se šteje, da predlogov za dodatne podatke, ki naj jih vsebuje okoljsko poročilo, nimajo.

(5) Ministrstvo ob upoštevanju predlogov ministrstev in organizacij iz drugega odstavka tega člena in po posvetovanju z nosilcem posega pripravi pisno mnenje o potrditvi podatkov, obsega in vsebin okoljskega poročila in ga posreduje nosilcu posega v 30 dneh od prejema njegove zahteve.

(6) Vlada predpiše vsebino okoljskega poročila.

80. člen

(mnenje ministrstev in drugih organizacij o okoljskem poročilu in sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje)

(1) Pripravlavec posreduje plan in okoljsko poročilo ministrstvu.

(2) Ministrstvo nemudoma pošlje dokumente iz prejšnjega odstavka ministrstvom in drugim organizacijam, ki so glede na vsebino plana pristojne za posamezne zadeve varstva okolja, varstvo ali rabo naravnih dobrin, krajine, varstvo zdravja ljudi ali varstvo kulturne dediščine, in jih pozove, da v 21 dneh ministrstvu pošljejo pisno mnenje o sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje s stališča njihove pristojnosti, ali pisno sporočijo, da okoljsko poročilo ne omogoča presoje vplivov izvedbe plana na okolje in ga je zato treba dopolniti z dodatnimi ali podrobnejšimi informacijami, sicer se šteje, da je okoljsko poročilo ustrezno.

(3) Ministrstvo po pridobitvi pisnih mnenj ali sporočil iz prejšnjega odstavka najkasneje v 30 dneh od prejema dokumentov iz prvega odstavka tega člena obvesti pripravljavca plana o tem, da je okoljsko poročilo ustrezno ali pa zahteva dopolnitev okoljskega poročila z dodatnimi ali s podrobnejšimi informacijami, sicer se šteje, da je okoljsko poročilo ustrezno.

(4) Pripravlavec plana dopolnjeno okoljsko poročilo pošlje ministrstvu, ki ga posreduje ministrstvom in organizacijam iz drugega odstavka tega člena, ki so zahtevale dopolnitev okoljskega poročila, da v 21 dneh od prejema dopolnjenega okoljskega poročila pripravijo pisno mnenje o ustreznosti okoljskega poročila in sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje ter ga posredujejo ministrstvu.

(5) Na podlagi mnenj iz prejšnjega odstavka in lastnih ugotovitev ministrstvo pripravi mnenje o ustreznosti dopolnjenega okoljskega poročila in sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje. Ministrstvo na podlagi plana in okoljskega poročila preuči sprejemljivost vplivov izvedbe plana na okolje ter o tem pripravi pisno mnenje, ki ga skupaj z mnenji ministrstev in organizacij iz drugega odstavka tega člena pošlje pripravljavcu plana najkasneje v 45 dneh od prejema plana in okoljskega poročila oziroma dopolnjenega okoljskega poročila.

81. člen

(sodelovanje javnosti)

(1) Pripravlavec plana mora po ugotovitvi ustreznosti okoljskega poročila iz prejšnjega člena v postopku sprejemanja plana javnosti omogočiti seznanitev s planom in z okoljskim

poročilom ter mnenji v okviru javne razgrnitve, ki traja najmanj 30 dni, ter zagotoviti njihovo javno obravnavo.

(2) Če je sodelovanje javnosti v postopku sprejemanja plana določeno s katerim od zakonov iz drugega odstavka 77. člena tega zakona, se za sodelovanje javnosti upoštevajo tudi določbe tega člena.

(3) V okviru javne razgrnitve ima javnost pravico dajati mnenja in pripombe na plan in okoljsko poročilo.

(4) Javno naznanilo z navedbo kraja in časa javne razgrnitve plana in javne obravnave ter o načinu dajanja mnenj in pripomb pripravljavec plana objavi na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave..

82. člen

(čezmejni vplivi na okolje)

(1) Če bi izvedba plana lahko pomembno vplivala na okolje v državi članici, ministrstvo najkasneje hkrati z javnim naznanilom iz prejšnjega člena pošlje plan in okoljsko poročilo pristojnemu organu te države in ga zaprosi, da se v roku 45 dni odloči, ali namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje. V primeru kompleksnih zadev in prošnje države članice, lahko ministrstvo rok podaljša za največ 30 dni.

(2) Ministrstvo pošlje plan in okoljsko poročilo pristojnemu organu države članice in ga zaprosi, da se v določenem roku odloči, ali namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje, tudi če država članica to sama zahteva.

(3) Če država članica obvesti ministrstvo, da namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov plana na okolje, se ministrstvo in pristojni organ države članice dogovorita o izvedbi javne razgrnitve, tehničnih konzultacijah in o roku, v katerem bo država članica ministrstvu posredovala mnenja in pripombe ali o drugih oblikah posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih čezmejnih vplivov plana na okolje, če država članica tako zahteva.

(4) Ministrstvo obvesti pripravljavca plana o nameri države članice iz prejšnjega odstavka, rok za sodelovanje javnosti iz prvega odstavka prejšnjega člena pa se nadomesti z rokom iz prejšnjega odstavka, o čemer ministrstvo sprejme poseben sklep, ki ga objavi na način iz četrtega odstavka 81. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo pošlje pripravljavcu plana mnenja in pripombe države članice najkasneje v 15 dneh od njihove pridobitve.

83. člen

(presoja plana države članice)

(1) Če ministrstvo prejme plan in okoljsko poročilo druge države članice, in oceni, da lahko izvedba tega plana pomembno vpliva na okolje v Republiki Sloveniji, tej državi v roku, ki ga ta določi, sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov plana na okolje.

(2) Če ministrstvo izve za plan iz prejšnjega odstavka, pa od države članice ni prejelo plana in okoljskega poročila, mora od pristojnega organa te države to zahtevati. Ministrstvo po prejemu plana in okoljskega poročila sporoči državi članici, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov izvedbe tega plana na okolje.

(3) Če se ministrstvo odloči za sodelovanje v postopku presoje vplivov izvedbe plana na okolje, ki poteka v državi članici, mora o planu in okoljskem poročilu države članice pridobiti mnenje ministrstev in organizacij iz drugega odstavka 79. člena tega zakona v 30 dneh, in zagotoviti sodelovanje javnosti v skladu z določbami prvega, tretjega in četrtega odstavka 81. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo po pridobitvi mnenj ministrstev in organizacij iz prejšnjega odstavka pripravi mnenje o planu države članice in okoljskem poročilu in ga skupaj s pripombami javnosti v dogovorjenem roku pošlje pristojnemu organu države članice.

(5) Ministrstvo se lahko s pristojnim organom države članice dogovori tudi za posvetovanje o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih vplivov izvedbe plana na okolje v Republiki Sloveniji ter o spremljanju stanja okolja.

84. člen **(potrditev plana)**

(1) Pripravlavec plana mora v čim večji meri upoštevati pisna mnenja in pripombe iz petega odstavka 79. člena tega zakona, mnenja in pripombe države članice iz petega odstavka 81. člena tega zakona, mnenja ministrstev in organizacij iz 80. člena tega zakona, ter mnenja in pripombe javnosti iz 81. člena tega zakona, plan in okoljsko poročilo ustrezno spremeniti ali dopolniti in ju poslati ministrstvu. V plan morajo biti vključeni omilitveni ukrepi iz okoljskega poročila.

(2) Če ministrstvo presodi, da se je plan bistveno spremenil, pozove ministrstva in organizacije iz 79. člena tega zakona, da v 21 dneh pošljejo pisno mnenje o sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje s stališča svoje pristojnosti, ministrstvo pa v 30 dneh od prejema plana izda odločbo, s katero potrdi njegove sprejemljivost, če presodi, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, ali potrditev zavrne, če presodi, da vplivi izvedbe plana na okolje niso sprejemljivi.

(3) Če je z zakoni iz drugega odstavka 77. člena tega zakona za plan, ki se sprejeme na njihovi podlagi pred njegovim sprejetjem predpisana pridobitev soglasja ministra, se odločba iz prejšnjega odstavka, s katero je bilo presojeno, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, šteje kot soglasje.

(4) Če je pripravljavec plana državni organ, odloči o pritožbi zoper odločbo iz drugega odstavka tega člena vlada.

(5) Če je pripravljavec plana pristojni organ občine, pritožba proti odločbi iz drugega odstavka ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

85. člen **(obvestilo o sprejetem planu)**

(1) Pripravlavec plana mora o njegovem sprejemu obvestiti pristojna ministrstva in organizacije iz drugega odstavka 79. člena tega zakona, na način iz četrtega odstavka 81. člena tega zakona pa tudi javnost.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opis vključenosti okoljevarstvenih zahtev v plan,
2. upoštevanje mnenj in pripomb iz postopka celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje,

3. razloge za sprejete odločitve glede na možne alternative in
 4. opis načina spremljanja vplivov na okolje pri izvajanju plana.
- (3) Ministrstvo o sprejemu plana obvesti državo članico iz 82. člena tega zakona.

86. člen
(spremljanje izvajanja plana)

Če ministrstvo na podlagi spremljanja stanja okolja iz 146. člena tega zakona ali na drug način, predviden v okoljskem poročilu, ugotovi, da je zaradi izvajanja plana prišlo do nepredvidenih škodljivih vplivov na okolje, mora o tem obvestiti pripravljavca plana in v skladu s svojimi pristojnostmi zagotoviti njihovo zmanjšanje ali odpravo.

87. člen
(kakovost okoljskega poročila)

(1) Ministrstvo spodbuja zagotavljanje kakovosti okoljskih poročil iz 78. člena tega zakona zlasti tako, da:

1. objavlja katalog strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo poročil na osrednjem spletnem mestu državne uprave;
2. po potrebi organizira usposabljanje za izdelovalce okoljskih poročil iz prvega odstavka tega člena in ministrstva ter organizacije iz drugega odstavka 80. člena tega zakona in
3. izvaja druge naloge.

(2) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave vodi evidenco oseb, ki so izdelale okoljska poročila iz prvega odstavka tega člena, ki vsebuje:

1. firmo in sedež osebe,
2. datum začetka postopka celovite presoje vplivov na okolje iz 77. člena tega zakona ter
3. podatke o vrsti plana.

(3) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi kopijo pravnomočne odločitve iz 84. člena tega zakona.

IV. POSEGI V OKOLJE

1. Presoja vplivov na okolje in okoljevarstveno soglasje

88. člen
(presoja vplivov na okolje in okoljevarstveno soglasje)

Pred začetkom izvajanja posega, ki lahko pomembno vpliva na okolje, je treba izvesti presojo njegovih vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje ministrstva ali integralno gradbeno dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja graditev.

1.1. Presoja vplivov na okolje

89. člen

(presoja vplivov na okolje)

(1) V postopku presoje vplivov na okolje se ugotovijo in ocenijo dolgoročni, kratkoročni, posredni ali neposredni vplivi nameravanega posega v okolje na človeka, tla, vodo, zrak, biotsko raznovrstnost in naravne vrednote, podnebje in krajino, pa tudi na človekovo nepremično premoženje in kulturno dediščino, ter njihova medsebojna razmerja.

(2) Za določene vrste posegov v okolje je zaradi njihove velikosti, obsega, lokacije ali drugih značilnosti, ki lahko vplivajo na okolje, presoja vplivov na okolje obvezna.

(3) Za določene vrste posegov v okolje, pri katerih se zaradi značilnosti nameravanega posega ali njegove lokacije lahko pričakujejo pomembni škodljivi vplivi na okolje, ministrstvo izvede predhodni postopek iz 90. člena tega zakona, v katerem ugotovi, ali je presoja vplivov obvezna tudi za te posege.

(4) Vlada predpiše vrste posegov iz drugega in tretjega odstavka tega člena.

90. člen

(predhodni postopek)

(1) Nosilec nameravanega posega v okolje iz tretjega odstavka prejšnjega člena mora od ministrstva zahtevati, da ugotovi, ali je za nameravani poseg v okolje, predpisan s predpisom iz četrtega odstavka prejšnjega člena, treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje ali integralno gradbeno dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja graditev. Ministrstvo lahko v primeru iz prejšnjega stavka začne postopek predhodne presoje tudi po uradni dolžnosti, če izve ali je obveščeno o nameravani izvedbi posega v okolje ali spremembe posega v okolje, pa zahteva za začetek predhodnega postopka ali vloga za pridobitev okoljevarstvenega soglasja ali integralnega gradbenega dovoljenja ni bila vložena.

(2) Nosilec nameravanega posega v okolje mora zahtevi iz prejšnjega odstavka priložiti opis tega posega, okolja ali delov okolja, za katere obstoja verjetnost, da bo poseg nanje vplival, in opis možnih pomembnih škodljivih vplivov nameravanega posega na okolje ali dele okolja. Zahteva iz prejšnjega odstavka lahko vsebuje opis ukrepov, predvidenih za izogibanje ali preprečevanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje.

(3) Ministrstvo lahko nosilca nameravanega posega v okolje pozove, da zahtevo iz prvega odstavka tega člena dopolni, pri čemer mora navesti razloge za zahtevane dopolnitve. Nosilec nameravanega posega je dolžan v določenem roku, ki se lahko na njegovo zahtevo podaljša, pripraviti dopolnitev. Če nosilec nameravanega posega zahteve iz prejšnjega stavka ne dopolni, se šteje, da je od nameravanega posega odstopil, ministrstvo pa postopek ustavi.

(4) Pri ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena ministrstvo upošteva merila, ki se nanašajo na značilnosti nameravanega posega v okolje, njegovo lokacijo in značilnosti možnih vplivov posega na okolje, ter, kjer je to ustrezno, rezultate morebitnih že izvedenih presoj v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, varstvo voda, varstvo kulturne dediščine, varstvo gozdov in sevalno varnost.

(5) Ministrstvo odloči, da je presoja vplivov na okolje potrebna, če ugotovi, da bi nameravani poseg lahko imel pomembne škodljive vplive na okolje. Pomembni škodljivi vplivi na okolje so zlasti vplivi na okolje, ki bi v primeru posega v okolje brez upoštevanja in izvajanja ukrepov za zmanjševanje vplivov na okolje povzročili čezmerno obremenitev okolja ali brez uvedenih tehnik čiščenja emisij znatno čezmerno obremenitev okolja; vplivi na okolje, ki bi lahko povzročili spremembo razreda ali stopnje kakovosti posameznih delov okolja ali zaradi katerih bo moral nosilec posega spremljati kakovost delov okolja; vplivi kot posledica obratovanja znotraj predpisanih mejnih vrednosti, ki bi lahko bili pomembni zaradi občutljivosti okolja, v katerega se poseg umešča, in podobno.

(6) Vlada podrobneje predpiše, kaj se šteje za pomembne škodljive vplive na okolje in metodologijo za določitev pomembnih škodljivih vplivov na okolje. Ne glede na prejšnji stavek se za presojo sprejemljivosti in določitev pomembnih škodljivih vplivov na naravo uporablja metodologija za presojo sprejemljivosti, ki je določena s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave.

(7) Ministrstvo zagotovi zainteresirani javnosti vpogled v vlogo za predhodni postopek tako, da jo skupaj z javnim naznanilom objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave in javnosti zagotovi pravico do sodelovanja z dajanjem mnenj in pripomb v 30 dneh od dneva objave.

(8) Ministrstvo o ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena izda sklep v dveh mesecih po prejemu popolne zahteve. V sklepu ugotovi, ali je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in glede tega navede glavne razloge za odločitev. Če ugotovi, da presoja vplivov na okolje ni potrebna, v sklepu navede, da je nameravani poseg sprejemljiv pod pogoji iz vloge, pri čemer izpostavi glavne razloge za odločitev ter morebitne značilnosti projekta in ukrepe, predvidene za izogibanje ali preprečevanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje. Vsebinsko sklepa podrobneje določa predpis iz dvanajstega odstavka 100. člena tega zakona. Ministrstvo pošlje sklep pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja nameravani poseg.

(9) Sklep se objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave. Sklep mora biti javno objavljen vsaj pet let.

(10) Pritožbo zoper sklep lahko poleg nosilca nameravanega posega v okolje vloži tudi nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in druga zainteresirana pravna ali fizična oseba, ki imata sedež ali stalno prebivališče v občini, na območju katere se bo izvedel nameravani poseg, če izkažejo, da bo nameravani poseg imel pomembne škodljive vplive na okolje. Rok za pritožbo je 15 dni in prične teči z objavo sklepa na način iz devetega odstavka tega člena. Pritožba ne zadrži izvršitve sklepa.

(11) Če je po začetku izvedbe posega ali po njegovi izvedbi s pravnomočno sodbo ugotovljeno, da bi moral nosilec nameravanega posega za njegovo izvedbo pridobiti okoljevarstveno soglasje, mora nosilec vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja v skladu s 95. členom tega zakona ali vlogo za spremembo oziroma dopolnitev integralnega gradbenega dovoljenja v skladu z zakonom, ki ureja graditev. Ministrstvo pa mu v upravni odločbi, izdani na podlagi vloge iz prejšnjega stavka, naloži izvedbo ukrepov, s katerimi se preprečijo, zmanjšajo ali odstranijo vplivi posega na okolje ali, če ugotovi, da je poseg kljub tem in izravnalnim ukrepom, nesprejemljiv, zavrne izdajo okoljevarstvenega soglasja in nosilcu naloži odpravo posledic posega.

(12) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov ministrstvo začne s postopkom presoje vplivov na okolje, če nosilec posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena vloži vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja v skladu s 95. členom tega zakona in ministrstvo v skladu s četrtem odstavkom tega člena ugotovi, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

(13) Sklep iz osmega odstavka tega člena preneha veljati, če se poseg, za katerega je bil izdan, ne začne izvajati v petih letih po njegovi pravnomočnosti. Če je za poseg treba

pridobiti gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov, sklep iz petega odstavka tega člena preneha veljati, če zahteva za izdajo integralnega dovoljenja ni vložena v petih letih po njegovi pravnomočnosti.

(14) Vlada predpiše vrsto in obseg podatkov iz drugega odstavka tega člena, ki jih mora nosilec posega nameravanega posega v okolje predložiti ministrstvu v zahtevi iz prvega odstavka tega člena, in podrobnejša merila iz četrtega odstavka tega člena.

(15) Investitor mora začetek izvedbe posega, za katerega je bil izdan sklep iz predhodnega postopka, da presoja vplivov na okolje ni potrebna, prijaviti pristojni inšpekciji.

91. člen

(predhodna informacija)

(1) Nosilec nameravanega posega iz 88. člena tega zakona lahko pred začetkom postopka presoje vplivov na okolje od ministrstva zahteva informacijo o obsegu in vsebini poročila o vplivih izvedbe nameravanega posega na okolje.

(2) Nosilec nameravanega posega iz prejšnjega odstavka mora za pridobitev informacije predložiti idejno zasnovo nameravanega posega po predpisih o graditvi objektov, če gre za gradnjo, ali podatke o njegovi namembnosti in bistvenih značilnostih, če ne gre za gradnjo. Nosilec nameravanega posega iz prejšnjega odstavka lahko za pridobitev informacije zahteva tudi ustno predstavitev idejne zasnove nameravanega posega ali njegovih bistvenih značilnostih ministrstvu. Ministrstvo v primeru iz prejšnjega stavka omogoči ustno predstavitev najkasneje v roku 15 dni od prejema zahteve.

(3) Ministrstvo dokumentacijo iz prejšnjega odstavka pošlje ministrstvom in drugim organizacijam, ki so glede na nameravani poseg pristojne za posamezne zadeve varstva okolja ali varstvo ali rabo naravnih dobrin ali varstvo kulturne dediščine ali varstva krajine, li varstvo zdravja ljudi, da se izrečejo o tem, katere podatke naj vsebuje poročilo iz prvega odstavka tega člena, da bodo lahko dale mnenje o vplivih nameravanega posega na okolje s stališča svoje pristojnosti.

(4) Ministrstva in organizacije iz prejšnjega odstavka se v 15 dneh izrečejo o podatkih, sicer se šteje, da predlogov za dodatne podatke, ki naj jih vsebuje poročilo o vplivih na okolje, nimajo.

(5) Ministrstvo ob upoštevanju predlogov ministrstev in organizacij iz tretjega odstavka tega člena pripravi pisno informacijo iz prvega odstavka tega člena, ki vključuje vse informacije, ki jih je za pripravo poročila smiselno zahtevati, in jo posreduje nosilcu posega v 30 dneh od prejema njegove zahteve, če gre za napravo iz 126. člena tega zakona ali za drug poseg, in v 60 dneh, če gre za napravo iz 110. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona.

(6) Ne glede na informacijo iz prejšnjega odstavka lahko ministrstvo v postopku presoje vplivov na okolje od nosilca nameravanega posega zahteva dodatne podatke o nameravanem posegu in njegovih vplivih na okolje.

92. člen

(projekt nameravanega posega v okolje)

(1) Nosilec nameravanega posega mora za presojo vplivov na okolje zagotoviti projekt nameravanega posega v okolje (v nadaljnjem besedilu: projekt) in poročilo o vplivih izvedbe nameravanega posega na okolje.

(2) Če je nameravani poseg iz prejšnjega odstavka gradnja po predpisih o graditvi objektov, se šteje dokumentacija iz prejšnjega odstavka kot podlaga za izdelavo projektne dokumentacije.

(3) Projekt iz prvega odstavka vsebuje:

1. podatke o nosilcu nameravanega posega in lokaciji posega,
2. opis posega, vključno z opisom sprememb, če gre za spremembo obstoječega posega,
3. opredelitev vrste in količine emisij in odpadkov, ki bodo nastali zaradi posega,
4. grafični ali shematski prikaz tehnoloških enot ali drugih sestavin posega,
5. grafični ali shematski prikaz virov emisij,
6. procesna shema ali okvirni terminski prikaz posameznih del za izvedbo posega, če poseg ne vključuje tehnoloških postopkov.

93. člen

(poročilo o vplivih na okolje)

(1) Presoja vplivov na okolje se izvede na podlagi poročila o vplivih nameravanega posega na okolje (v nadaljnjem besedilu: poročilo o vplivih na okolje).

(2) Poročilo o vplivih na okolje mora vsebovati zlasti:

1. opis obstoječega stanja okolja, vključno z obstoječimi obremenitvami,
2. opis nameravanega posega, vključno s podatki o njegovem namenu, kraju in velikosti,
3. opis predvidenih ukrepov za preprečitev, zmanjšanje in, če je to mogoče, odpravo ali izravnavo pomembnejših škodljivih vplivov na okolje,
4. podatke, potrebne za ugotovitev in oceno glavnih vplivov nameravanega posega na okolje, ugotovitev ali oceno glavnih vplivov nameravanega posega na okolje in njihovo ovrednotenje,
5. pregled najpomembnejših alternativ, ki jih je nosilec posega proučil, z navedbo razlogov za izbrano rešitev, zlasti glede vplivov na okolje,
6. opredelitev vplivnega območja, na katerem nameravani poseg povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje ali premoženje ljudi (v nadaljevanju: vplivno območje po tem zakonu), in predlog monitoringa, ki je prilagojen naravi, lokaciji in velikosti projekta ter pomenu njegovega vpliva na okolje in
7. poljudni povzetek poročila, ki je razumljiv javnosti.

(3) Pri pripravi poročila iz prejšnjega odstavka se praviloma uporabljajo dostopni podatki in znanja ter običajni postopki vrednotenja vplivov na okolje. Poročilo o vplivih na okolje mora temeljiti na predhodni informaciji iz 91. člena, če je bila ta izdana.

(4) Ministrstva in drugi pristojni organi in organizacije morajo nosilcu nameravanega posega zagotoviti dostop do podatkov, ki so potrebni za izdelavo poročila o vplivih na okolje, če z njimi razpolagajo.

(5) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino poročila iz prvega odstavka tega člena, način njegove priprave in metodologijo za opredelitev območja iz 6. točke drugega odstavka tega člena.

(6) Če gre za nameravani poseg na varovanem območju po predpisih o ohranjanju narave ali bi na to območje lahko vplival, se pri pripravi poročila uporabljajo tudi določbe predpisa, ki ureja presojo sprejemljivosti vplivov izvedbe planov in posegov v naravo na varovana območja.

94. člen

(kakovost poročila o vplivih na okolje)

(1) Ministrstvo spodbuja zagotavljanje kakovosti poročil o vplivih na okolje iz 93. člena tega zakona zlasti tako, da:

1. objavlja katalog strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo poročil na osrednjem spletnem mestu državne uprave;
2. po potrebi organizira usposabljanje za izdelovalce poročil iz prvega odstavka tega člena in ministrstva ter organizacije iz prvega odstavka 96. člena tega zakona in
3. izvaja druge naloge.

(2) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave vodi evidenco oseb, ki so izdelale poročila iz prvega odstavka tega člena, ki vsebuje:

1. firmo in sedež osebe,
2. datum začetka postopka presoje vplivov na okolje iz 88. člena tega zakona ter
3. podatke o vrsti posega v okolje.

1.2. Okoljevarstveno soglasje

95. člen

(vloga za izdajo okoljevarstvenega soglasja)

Nosilec nameravanega posega iz 88. člena tega zakona mora ministrstvo za izdajo okoljevarstvenega soglasja zaprositi z vlogo in priložiti projekt ter poročilo o vplivih na okolje.

96. člen

(mnenje občin, ministrstev in drugih organizacij o poročilu o vplivih na okolje in sprejemljivosti vplivov izvedbe posega v okolje)

(1) Ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja, projekt, in poročilo o vplivih na okolje pošlje občini, na območju katere bo izveden nameravani poseg ter ministrstvom in organizacijam iz tretjega odstavka 91. člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu: mnenjedajalci) ter jih pozove, da se v 21 dneh od prejema poziva opredelijo, ali sta projekt in poročilo o vplivih na okolje ustrezna, ali pisno sporočijo, da je treba projekt ali poročilo o vplivih na okolje dopolniti z dodatnimi ukrepi za preprečitev in odpravo ali zmanjšanje ali izravnavo pomembnejših škodljivih vplivov na okolje, ali z dodatnimi ali podrobnejšimi informacijami.

(2) V mnenju se mnenjedajalec opredeli glede skladnosti projekta in poročila o vplivih na okolje s predpisi iz njegove pristojnosti. Mnenjedajalec se lahko opredeli:

1. da sta projekt in poročilo ustrezna,
2. da je treba projekt ali poročilo dopolniti.

(3) Mnenje mora jasno izražati stališča mnenjedajalca in mora biti strokovno in pravno utemeljeno ter obrazloženo.

(4) Če mnenje ni bilo izdano v roku iz prvega odstavka tega člena, ministrstvo pozove mnenjedajalca, da v osmih dneh od prejema poziva poda mnenje. Če v tem roku mnenje ni izdano, se šteje, da sta projekt in poročilo o vplivih na okolje ustrezna, razen če gre za mnenje pristojnega mnenjedajalca za varstvo narave.

(5) V primeru, da iz mnenj mnenjedajalca izhaja, da sta projekt in poročilo o vplivih na okolje ustrezna, poseg pa sprejemljiv, ministrstvo takoj po prejemu mnenj ali po poteku roka iz prejšnjega odstavka preuči ustreznost projekta in poročila o vplivih na okolje. V primeru, da ugotovi, da sta projekt in poročilo o vplivih na okolje ustrezna in poseg sprejemljiv, pripravi osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju in nadaljuje postopek v skladu s 97. členom tega zakona.

(6) V primeru, da iz mnenj iz prvega odstavka tega člena izhaja, da je treba dopolniti projekt ali poročilo o vplivih na okolje z dodatnimi ukrepi za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo ali izravnavo pomembnejših škodljivih vplivov na okolje, ali z dodatnimi ali podrobnejšimi informacijami in, ali če to samo ugotovi, ministrstvo pozove nosilca nameravanega posega, da se do teh zahtev opredeli.

(7) V primeru, da je mnenjedajalec hkrati tudi nosilec nameravanega posega v okolje in v primeru, da mnenja zahtevajo med seboj nasprotujočo si dopolnitev, ministrstvo o ustrezni vsebinski dopolnitvi odloči samo ali s pomočjo mnenja pristojnega organa za nadzor nad mnenjedajalcem ali s pomočjo izvedenca ali o pomembnem vprašanju izvede ustno obravnavo.

(8) Ministrstvo na podlagi opredelitev nosilca nameravanega posega iz šestega odstavka tega člena:

1. sprejme pravno in strokovno utemeljene opredelitve nosilca nameravanega posega glede zahtev iz prejšnjega odstavka ter ustrezno spremeni zahtevo za dopolnitev projekta ali poročila o vplivih na okolje ali od nosilca nameravanega posega ne zahteva dopolnitve projekta ali poročila o vplivih na okolje, ali
2. zavrne pravno in strokovno neutemeljene opredelitve nosilca nameravanega posega glede zahtev iz šestega ali sedmega odstavka tega člena ter od nosilca nameravanega posega zahteva dopolnitev projekta ali poročila o vplivih na okolje v skladu z zahtevami iz mnenj mnenjedajalcev ali lastnimi zahtevami.

(9) Po prejemu opredelitev nosilca nameravanega posega v skladu s 1. ali 2. točko prejšnjega odstavka in po potrebi dopolnjenega projekta ali poročila o vplivih na okolje, ministrstvo pripravi osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju in nadaljuje postopek v skladu s 97. členom tega zakona.

(10) Če ministrstvo v primeru, da je nameravani poseg v okolje hkrati tudi poseg po predpisih, ki urejajo rudarstvo, gozdove in kmetijstvo in po pridobitvi mnenja pristojnega mnenjedajalca za varstvo narave ugotovi, da je izvedba nameravanega posega neugodno ocenjena, o tem obvesti nosilca nameravanega posega. Ta lahko najpozneje v 90 dneh po vročitvi obvestila predlaga uvedbo postopka prevlade druge javne koristi nad javno koristjo ohranjanja narave (v nadaljnjem besedilu: prevlada javne koristi).

(10) Če ministrstvo po pridobitvi mnenja pristojnega mnenjedajalca za varstvo narave ugotovi, da bi izvedba nameravanega posega na varovana območja povzročila bistvene ali uničujoče vplive, o ugotovitvi pisno obvesti nosilca nameravanega posega. Ta lahko predloži

dodatne omilitvene ukrepe. V primeru, da omilitveni ukrepi ne obstajajo, a gre za javno korist, ki je utemeljena z zakonom, hkrati pa obstaja dokaz, da je investitor proučil alternative in da druge ustrezne rešitve ne obstajajo, obstajajo pa ustrezni izravnalni ukrepi, lahko najpozneje v 90 dneh po vročitvi obvestila investitor predlaga uvedbo postopka prevlade druge javne koristi nad javno koristjo ohranjanja narave (v nadaljnjem besedilu: prevlada javne koristi) po predpisih o ohranjanju narave.

(11) Predlog uvedbe postopka prevlade mora vsebovati vsa gradiva in dokazila, kot to določajo predpisi, ki urejajo ohranjanje narave. Predlog se poda na ministrstvo, pristojno za ohranjanje narave, ki v 14 dneh preveri, ali je gradivo popolno, drugače pa zahteva njegovo dopolnitev.

(12) Če je predlog za prevlado javne koristi podan med postopkom izdaje okoljevarstvenega soglasja, ministrstvo prekine postopek do rešitve predhodnega vprašanja prevlade javne koristi.

(13) O prevladi javne koristi odloča vlada na predlog ministrstva, pristojnega za ohranjanje narave, pod pogoji in po postopku, kot to določajo predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, razen če ta zakon določa drugače. Odločitev vlade o prevladi je zavezujoča za vse organe in nadaljnje upravne postopke.

97. člen

(pravica zainteresirane javnosti do sodelovanja)

(1) Ministrstvo po ugotovitvi ustreznosti projekta in poročila o vplivih na okolje v skladu s prejšnjim členom zainteresirani javnosti zagotovi vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja, poročilo o vplivih na okolje in osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju ter omogoči izražanje mnenj in dajanje pripomb.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti zainteresirano javnost zlasti o:

1. vlogi za izdajo okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg v okolje,
2. dejstvu, da je za nameravani poseg v okolje potrebna presoja vplivov na okolje,
3. območju iz 6. točke drugega odstavka 93. člena tega zakona,
4. sodelovanju države članice v primeru iz tretjega odstavka 98. člena tega zakona,
5. organu, ki bo izdal okoljevarstveno soglasje, posredoval zahtevane podatke o nameravanem posegu v okolje in sprejemal mnenja in pripombe,
6. kraju, kjer je mogoč vpogled v celotno dokumentacijo postopka ter
7. načinu dajanja mnenj in pripomb.

(3) Rok, v katerem ima zainteresirana javnost pravico vpogleda in možnost dajanja mnenj ter pripomb, je 30 dni od dneva objave od javnega naznanila iz prejšnjega odstavka.

(4) Osnutek odločitve in poročilo o vplivih na okolje ter projekt nameravanega posega ministrstvo z dnem objave javnega naznanila iz prejšnjega odstavka objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(5) Po prejemu mnenj in pripomb iz tretjega odstavka tega člena ministrstvo pošlje pozove nosilca nameravanega posega, da se do mnenj in pripomb zainteresirane javnosti opredeli in po potrebi dopolni poročilo o vplivih na okolje s predlaganimi ukrepi za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje ali za njihovo izravnavo.

98. člen
(čezmejni vplivi na okolje)

(1) Če bi nameravani poseg lahko pomembno vplival na okolje v državi članici, ministrstvo najkasneje hkrati z javnim naznanilom iz prejšnjega člena pošlje pristojnemu organu te države obvestilo, ki vsebuje:

1. opis nameravanega posega in razpoložljive podatke o njegovih možnih čezmejnih vplivih na okolje,
2. vloga za pridobitev okoljevarstvenega soglasja,
3. poročilo o vplivih na okolje,
4. osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju in
5. rok 45 dni, v katerem naj država članica obvesti ministrstvo, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov nameravanega posega na okolje.

(2) Rok iz 3. točke prejšnjega odstavka se lahko na prošnjo države članice podaljša za največ 30 dni.

(3) Ministrstvo pošlje obvestilo iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu države članice, tudi če država članica to sama zahteva.

(4) Če država članica obvesti ministrstvo, da želi sodelovati v postopku presoje vplivov na okolje, ministrstvo pristojnemu organu te države posreduje vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg, poročilo o vplivih na okolje in osnutek odločitve ter se z njim dogovori o razumnem roku in načinu posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov na okolje ter spremljanju stanja. Če ni dogovorjen drug način posvetovanja, ministrstvo državi članici predlaga rok za posredovanje mnenja o nameravanem posegu.

(5) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega soglasja.

(6) Pred posredovanjem gradiva državi članici investitor zagotovi prevod v uradni jezik države članice. Šteje se, da je vloga za čezmejni postopek popolna, ko je zagotovljen prevod gradiva.

99. člen
(presoja posega v državi članici)

(1) Če ministrstvo prejme od države članice obvestilo o nameravanem posegu v okolje na njenem ozemlju in oceni, da ta poseg lahko pomembno vpliva na okolje v Republiki Sloveniji, tej državi v roku, ki ga ta določi, sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(2) Če ministrstvo izve za nameravani poseg v okolje iz prejšnjega odstavka, pa o njem od države članice ni prejelo obvestila, mora od pristojnega organa te države to zahtevati. Ministrstvo po prejemu obvestila državi članici sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(3) Če se ministrstvo odloči za sodelovanje v postopku presoje vplivov na okolje v državi članici, mora o dokumentaciji in podatkih v zvezi z nameravanim posegom, ki jih je pridobilo od države članice, pridobiti mnenja ministrstev in drugih organov, pristojnih za posamezne zadeve varstva okolja ali rabo naravnih dobrin, in zagotoviti sodelovanje javnosti, v skladu z določbami 97. člena tega zakona. Podatke v zvezi z nameravanim posegom ministrstvo v

desetih dneh od prejema dokumentacije posreduje ministrstvu in drugim organom ter jih javno objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave. Rok za pripravo mnenj ministrstev in organizacij je 30 dni od prejema poziva za pripravo mnenja, ministrstvo pa na podlagi prejetih mnenj v 14 dneh oblikuje mnenje ministrstva in ga posreduje državi članici.

(4) Ministrstvo po pridobitvi mnenj organov iz prejšnjega odstavka pripravi mnenje o nameravanim posegu in ga skupaj s pripombami javnosti v dogovorjenem roku pošlje pristojnemu organu države članice.

(5) Ministrstvo se lahko s pristojnim organom države članice dogovori tudi za posvetovanje o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov nameravanega posega na okolje ter spremljanju stanja v Republiki Sloveniji.

(6) Določbe prejšnjega in tega člena se uporabljajo tudi v primeru držav podpisnic ratificirane in objavljene mednarodne pogodbe, ki ureja presojo čezmejnih vplivov določenih posegov na okolje.

100. člen

(okoljevarstveno soglasje)

(1) Ministrstvo odloči o okoljevarstvenem soglasju v treh mesecih po prejemu popolne vloge. Rok za izdajo odločbe ne teče v času javne razprave iz tretjega odstavka 97. člena tega zakona, v času, ki ga nosilec nameravanega posega potrebuje za opredelitev do mnenj in pripomb v skladu s petim odstavkom 97. člena tega zakona ter morebitno dopolnitev poročila o vplivih na okolje, v času, za katerega se dogovori z državo članico iz tretjega odstavka 98. člena tega zakona ter v času, ki ga nosilec nameravanega posega potrebuje za opredelitve in dopolnitve ali v času poteka postopka prevlade javne koristi v skladu z 96. členom tega zakona.

(2) Ministrstvo izda okoljevarstveno soglasje, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

1. če iz projekta in poročila o vplivih na okolje izhaja, da je poseg v okolje skladen s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, ohranjanje narave, upravljanje voda ali varstvo kulturne dediščine,

2. če iz projekta in poročila o vplivih na okolje izhaja, da so za obvladovanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje predvideni ukrepi za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje ali za njihovo izravnavo.

(3) Ministrstvo v odločbi o okoljevarstvenem soglasju v izreku ugotovi sprejemljivost nameravanega posega v okolje v skladu s projektom in poročilom o vplivih na okolje ter navede podatke o oznaki projekta in poročila o vplivih na okolje. V odločbi iz prejšnjega stavka, poleg drugih vsebin, določenih s predpisom iz dvanajstega odstavka tega člena, ugotovi pomembne škodljive vplive na okolje ter določi ukrepe za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje ali za njihovo izravnavo.

(4) Ministrstvo v obrazložitvi odločbe o okoljevarstvenem soglasju navede tudi, kako je pri odločitvi upoštevalo mnenja mnenjedajalcev, mnenja in pripombe zainteresirane javnosti, pridobljenih na podlagi 97. člena tega zakona, in mnenje ter pripombe države članice, pridobljene na podlagi 98. člena tega zakona.

(5) Okoljevarstveno soglasje preneha veljati, če nosilec posega v petih letih od njegove pravnomočnosti ne začne izvajati posega v okolje.

(6) Če nosilec nameravanega posega v okolje v roku iz prejšnjega odstavka ne začne izvajati posega, lahko tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti zahteva podaljšanje okoljevarstvenega soglasja, ministrstvo pa zahtevi ugodi in izda odločbo o podaljšanju, če z uporabo meril iz četrtega odstavka 90. člena tega zakona ugotovi, da se pogoji, ob katerih je bilo dano okoljevarstveno soglasje, niso bistveno spremenili, pri čemer se ne uporabljajo

določbe 97., 98., 102. in 103. člena tega zakona. Če nosilec nameravanega posega zahteva podaljšanje okoljevarstvenega soglasja v roku iz prejšnjega stavka, je to soglasje veljavno do pravnomočnosti odločitve o njegovem podaljšanju.

(7) Okoljevarstveno soglasje se lahko prenese na drugo osebo le s soglasjem ministrstva. Vloga za prenos okoljevarstvenega soglasja mora vsebovati overjeno izjavo imetnika tega soglasja, da se strinja s prenosom na drugo osebo.

(8) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno soglasje iz drugega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in mnenjedajalcem iz 96. člena tega zakona.

(9) Nosilec nameravanega posega iz 88. člena tega zakona lahko izvede poseg le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, začetek izvedbe posega pa mora prijaviti pristojni inšpekciji.

(10) Ministrstvo lahko v primeru, če ne razpolaga s strokovnim znanjem za ugotovitev ali presojo kakšnega dejstva, ki je pomembno za odločitev o izdaji okoljevarstvenega soglasja, o tem odloči na podlagi mnenja izvedenca.

(11) Minister podrobneje predpiše vsebino sklepa iz predhodnega postopka iz osmega odstavka 90. člena tega zakona in vsebino okoljevarstvenega soglasja iz tega člena.

101. člen

(sprememba okoljevarstvenega soglasja)

(1) Če želi nosilec posega iz 88. člena tega zakona spremeniti poseg v okolje po pridobitvi okoljevarstvenega soglasja in pred začetkom izvajanja posega v okolje, mora nameravano spremembo pisno prijaviti ministrstvu, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis sprememb posega v okolje, opis okolja ali delov okolja, na katere bo nameravani poseg vplival, in opis mogočih pomembnih škodljivih vplivov posega na okolje ali dele okolja.

(3) Ministrstvo na podlagi prijave iz prvega odstavka tega člena in ob smiselni uporabi določb 88. in 90. člena tega zakona v 60 dneh od prijave s sklepom ugotovi, ali je za nameravano spremembo posega treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da je za nameravano spremembo posega treba izvesti presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje, lahko nosilec posega vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega soglasja, ki mora vsebovati sestavine iz 95. člena tega zakona.

(5) Če ministrstvo ugotovi, da za nameravano spremembo posega ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstvenega soglasja, lahko nosilec to spremembo izvede; če pa je za spremembo posega v okolje potrebno pridobiti okoljevarstveno soglasje, lahko nadaljuje s postopkom njegovega pridobivanja.

102. člen

(stranke v postopku)

(1) Stranka v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja je nosilec nameravanega posega.

(2) Stranski udeleženec v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja je lahko lastnik ali drug posestnik nepremičnine, ki se nahaja na območju iz 6. točke drugega odstavka 93. člena

tega zakona, če izkaže, da bi nameravani poseg v okolje zaradi svojega vpliva med izvajanjem posega in po njem lahko vplival na njegove pravice in pravne koristi.

(3) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

103. člen

(pravno varstvo pravice zainteresirane javnosti do sodelovanja)

(1) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona lahko vloži pritožbo zoper odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona.

(2) Druga zainteresirana pravna ali fizična oseba, ki ima na območju iz 6. točke drugega odstavka 93. člena tega zakona sedež ali stalno prebivališče, lahko vloži pritožbo zoper odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona, če izkaže, da za poseg, za katerega je bila izdana odločba o okoljevarstvenem soglasju, glede pomembnih škodljivih vplivov na okolje niso predvideni zadostni ukrepi za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov posega na okolje ali za njihovo izravnavo.

(3) Rok za pritožbo iz prvega in drugega odstavka tega člena je 15 dni in prične teči z objavo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona na način iz 104. člena tega zakona.

(4) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

104. člen

(obvestilo javnosti)

(1) Najkasneje v sedmih dneh po vročitvi odločbe stranki, ministrstvo kopijo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona objavi na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(2) Obvestilo o sprejeti odločitvi in kopijo odločbe ministrstvo pošlje tudi državi članici, ki je v skladu z določbami 98. člena tega zakona sodelovala v postopku presoje vplivov na okolje.

2. Okoljevarstveno dovoljenje

2.1. Skupne določbe

105. člen

(več naprav ali delov naprave in obrat ter gradnja)

(1) Ministrstvo lahko izda okoljevarstveno dovoljenje za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in imajo istega upravljavca, pri čemer mora okoljevarstveno dovoljenje vsebovati pogoje, ki jih mora izpolnjevati vsaka naprava ali njen del.

(2) Na zahtevo upravljavcev ministrstvo izda okoljevarstveno dovoljenje tudi za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in jih upravljajo različni upravljavci, pri čemer

mora okoljevarstveno dovoljenje vsebovati pogoje, ki jih mora izpolnjevati vsaka naprava ali njen del, in obveznosti vsakega upravljavca.

(3) V primeru, če obratovanje naprave ali obrata ali večja sprememba v obratovanju naprave ali obrata zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, se gradnja lahko začne šele po pridobitvi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.

(4) Investitor mora začetek gradnje prijaviti pristojni inšpekciji.

106. člen

(vlaganje vlog in tek rokov)

(1) Nosilec posega lahko vloži vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe v pisni ali elektronski obliki brez varnega elektronskega podpisa.

(2) Rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali odločbe o njegovi spremembi ne teče v času, ki ga upravljavec porabi za dopolnjevanje vloge na podlagi poziva ministrstva.

107. člen

(uradni prepis)

(1) Ministrstvo ob vsaki izdaji odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja v skladu s tem zakonom izda v 30 dneh od pravnomočnosti te odločbe tudi čistopis izreka okoljevarstvenega dovoljenja (v nadaljnjem besedilu: uradni prepis).

(2) Uradni prepis vsebuje izrek okoljevarstvenega dovoljenja, kot je bil spremenjen z odločbami iz prejšnjega odstavka, obrazložitev pa le navedbo opravilne številke in datume izdaje prvotnega okoljevarstvenega dovoljenja in vseh njegovih sprememb.

(3) Uradni prepis ni upravna odločba.

(4) Uradni prepis se pošlje stranki, pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali obrat ter objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave..

108. člen

(lastnik zemljišča kot upravljavec)

(1) Če je upravljavec naprave ali obrata prenehal obstajati zaradi stečaja ali iz drugih razlogov in ob prenehanju ni imel v lasti naprave ali obrata ali zemljišča naprave ali obrata, se za upravljavca šteje lastnik zemljišča, na katerem je naprava ali obrat.

(2) Ministrstvo o primeru iz prejšnjega odstavka obvesti pristojno inšpekcijo, ki opravi inšpekcijski pregled naprave ali obrata. Inšpekcija v 30 delovnih dneh od prejema obvestila iz prejšnjega stavka ministrstvu pošlje poročilo o stanju naprave ali obrata. Če dejstvo, da naprava ali obrat nima upravljavca, v okviru nadzora ugotovi inšpekcija, ministrstvu v 30 dneh od pregleda po uradni dolžnosti pošlje poročilo iz prejšnjega stavka.

(3) Ministrstvo lastniku zemljišča, na katerem se nahaja naprava ali obrat brez upravljavca po uradni dolžnosti izda okoljevarstveno dovoljenje.

(4) V primeru, da se naprava ali obrat nahaja na zemljišču ali zemljiščih v lasti več oseb, lahko ministrstvo za upravljavca določi enega od lastnikov. Če ni drugačnega dogovora med lastniki, ministrstvo za upravljavca naprave določi osebo, ki ima na območju naprave v lasti

največjo površino zemljišč, stroške upravljanja naprave pa lastniki nosijo v sorazmerju z velikostjo svojega zemljišča ali deleža zemljišča glede na celotno površino območja naprave.

(5) Če je zemljišče iz tretjega odstavka tega člena v posesti druge osebe, mora ta dopustiti izvrševanje okoljevarstvenega dovoljenja.

(6) Prvi do peti odstavek tega člena se smiselno uporabljajo tudi v primerih, ko je prenehala obstajati, oseba, ki je na zemljišču izvajala dejavnost skladiščenja ali predhodnega skladiščenja odpadkov brez naprave.

109. člen

(razveljavitev okoljevarstvenega dovoljenja)

Če okoljevarstveno dovoljenje ni več potrebno zaradi spremembe predpisov ali spremembe naprave na način, da za obratovanje naprave okoljevarstveno dovoljenje ni več potrebno, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja.

2.2. Okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave, ki povzroča industrijske emisije

110. člen

(okoljevarstveno dovoljenje)

(1) Upravljavec mora za obratovanje naprave, v kateri se bo izvajala dejavnost, ki bo povzročala industrijske emisije, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(2) Vlada predpiše vrste dejavnosti in naprave iz prvega odstavka tega člena.

111. člen

(obratovanje naprave)

(1) Naprava iz prvega odstavka prejšnjega člena lahko začne obratovati le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Upravljavec naprave iz prejšnjega člena lahko izvede spremembo iz 1., 2., ali 3. točke četrtega odstavka 119. člena tega zakona le na podlagi pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

112. člen

(splošne zahteve, vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in ocena stanja tal in podzemne vode)

(1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave iz 110. člena tega zakona zagotoviti:

1. ukrepe za preprečevanje onesnaževanja okolja v skladu s predpisi,
2. uporabo najboljših razpoložljivih tehnik, predpisanih v Zaključkih o BAT ali v referenčnih dokumentih BAT, če zaključki o BAT še niso izdani, pri čemer se v primerih, ko je področje uporabe zaključkov o BAT ožje ali širše od področja dejavnosti in naprav iz

predpisa iz drugega odstavka 110. člena tega zakona, zagotovi uporabo zaključkov o BAT na način, kot ga definirajo posamezni zaključki o BAT,

3. preprečevanje znatnega onesnaženja okolja z ustreznim nadzorovanjem in obvladovanjem pomembnih škodljivih vplivov naprave,
4. ukrepe za preprečevanje nesreč in omejevanje njihovih posledic ,
5. upoštevanje pravil hierarhije ravnanja z odpadki v skladu z določbami tega zakona pri nastajanju odpadkov in ravnanju z njimi,
6. ukrepe za preprečevanje nastajanja odpadkov
7. učinkovito rabo energije,
8. ukrepe za preprečitev onesnaževanja okolja in vzpostavitev zadovoljivega stanja okolja na kraju naprave po dokončnem prenehanju obratovanja naprave ali njenega dela v skladu s predpisi.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati podatke o napravi, njenem obratovanju in predvidenih ukrepih, iz katerih je razvidno, da bodo izpolnjene zahteve iz prejšnjega odstavka, ter elaborat o določitvi vplivnega območja naprave po tem zakonu. Če je bilo za napravo predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje iz 100. člena tega zakona ali okoljevarstveno dovoljenje za obrat iz 131. člena tega zakona, lahko upravljavec v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vključi ali priloži tudi podatke iz poročila o vplivih na okolje iz 93. člena tega zakona, zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila iz 132. člena tega zakona.

(3) Elaborat iz prejšnjega odstavka zagotovi upravljavec, vsebuje pa bistvene podatke o napravi in njenem obratovanju in opredelitev vplivnega območja naprave po tem zakonu, na katerem je mogoče pričakovati, da bo obratovanje naprave povzročilo obremenitve okolja, ki bi lahko vplivale na zdravje ali premoženje ljudi. Vplivno območje mora biti določeno po metodologiji iz šestega odstavka 93. člena tega zakona.

(4) Upravljavec mora predložiti tudi oceno možnosti onesnaženja ali izhodiščno poročilo, ki vsebujeta podatke, na podlagi katerih je mogoče oceniti stanje tal in podzemne vode na območju naprave po prenehanju obratovanja naprave, zlasti pa:

1. seznam nevarnih snovi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali jih ta izpušča,
2. seznam zadevnih nevarnih snovi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali jih ta izpušča,
3. ugotovitve in opis možnosti onesnaženja tal in podzemne vode z zadevnimi nevarnimi snovmi iz prejšnje točke,
4. podatke o pretekli rabi zemljišč na območju naprave, če so ti na voljo,
5. opis stanja okolja na območju naprave,
6. opis stanja okolja na tem območju z oceno podatkov iz 4. in 5. točke tega odstavka,
7. raziskavo območja naprave;
8. podatke o kakovosti tal in podzemne vode na območju naprave glede na možnost onesnaženja teh tal ali podzemne vode z zadevnimi nevarnimi snovmi skupaj s sklepnimi ugotovitvami iz 1. do 7. točke tega odstavka.

(5) Točke iz prejšnjega odstavka se štejejo za stopnje priprave izhodiščnega poročila, pri čemer se 1. do 3. točka poimenujejo kot ocena možnosti onesnaženja tal in podzemne vode.

(6) Če iz ocene možnosti onesnaženja izhaja, da zadevne nevarne snovi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali jih ta izpušča, ne morejo povzročiti onesnaženja tal in podzemne vode, ni treba nadaljevati s pripravo izhodiščnega poročila z dodatnimi vsebinami iz 4. do 8. točke četrtega odstavka tega člena.

(7) Če iz ocene možnosti onesnaženja izhaja, da zadevne nevarne snovi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali jih ta izpušča, lahko povzročijo onesnaženje tal in podzemne vode, je treba izdelati izhodiščno poročilo, ki vključuje tudi zahteve iz 4. do 8. točke četrtega odstavka tega člena. Upravljavec na tej stopnji predloži ministrstvu poleg podatkov iz 1. do 6. točke četrtega odstavka tega člena tudi predlog merilnih in vzorčnih mest in predlog za izvedbo raziskave območja naprave.

(8) Ministrstvo s sklepom potrdi ali spremeni predlog seznama zadevnih nevarnih snovi ter merilnih in vzorčnih mest za izvedbo raziskave območja naprave iz prejšnjega odstavka.

(9) Upravljavec pripravi izhodiščno poročilo iz 1. do 8. točke četrtega odstavka tega člena na podlagi pravnomočnega sklepa iz prejšnjega odstavka ter na podlagi roka, ki ga v sklepu določi ministrstvo.

(10) Upravljavec mora za izvedbo vzorčenja iz prejšnjega odstavka pridobiti tudi dovoljenje za raziskave v skladu z zakonom, ki ureja vode.

(11) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino in sestavine vloge iz drugega odstavka tega člena ter podrobnejšo vsebino izhodiščnega poročila in merila za določitev zadevnih nevarnih snovi iz četrtega odstavka tega člena.

113. člen

(pravica zainteresirane javnosti do sodelovanja)

(1) Ministrstvo mora v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja po določbah 115. člena tega zakona in njegove spremembe po določbah 1. točke četrtega odstavka in šestega odstavka 119. člena tega zakona, desetega odstavka 116. člena ter 5. in 6. točke prvega odstavka 121. člena tega zakona zagotoviti zainteresirani javnosti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in v osnutek odločitve o okoljevarstvenem dovoljenju ter omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti zainteresirano javnost zlasti o:

1. organu, ki bo izdal okoljevarstveno dovoljenje, posredoval zahtevane podatke o nameravanem posegu v okolje in sprejemal mnenja in pripombe,
2. obsegu vplivnega območja iz tretjega odstavka 112. člena tega zakona,
3. kraju, kjer je mogoč vpogled v vlogo in osnutek odločitve iz prejšnjega odstavka,
4. sodelovanju države članice v primeru iz četrtega odstavka tega člena in
5. načinu izražanja mnenj in dajanja pripomb.

(3) Rok, v katerem ima zainteresirana javnost pravico vpogleda in možnost dajanja mnenj in pripomb, je 30 dni in se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Za napravo, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v drugi državi članici, se smiselno uporabljajo določbe 98. člena tega zakona, za napravo na ozemlju države članice, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v Republiki Sloveniji pa določbe 99. člena tega zakona.

(5) Osnutek odločitve o okoljevarstvenem dovoljenju iz prvega odstavka tega člena ministrstvo objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(6) Po prejemu mnenj in pripomb iz tretjega odstavka tega člena ministrstvo pozove nosilca nameravanega posega, da se do mnenj in pripomb zainteresirane javnosti opredeli in po potrebi dopolni vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja s predlaganimi ukrepi za preprečevanje ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov naprave v času njenega obratovanja na okolje.

114. člen
(stranke v postopku)

(1) Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe je upravljavec naprave.

(2) Stranski udeleženec v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja je lahko lastnik ali drug posestnik nepremičnine, ki se nahaja na območju iz 6. točke drugega odstavka 93. člena tega zakona, opredeljenem v elaboratu o določitvi vplivnega območja naprave iz tretjega odstavka 112. člena tega zakona, če izkaže, da bi dejavnost iz 110. člena tega zakona zaradi svojega vpliva med njenim obratovanjem lahko vplivala na njegove pravice in pravne koristi.

115. člen
(izdaja okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. člena tega zakona v šestih mesecih od dneva prejema popolne vloge pri čemer na primeren način upošteva tudi mnenje in pripombe države članice.

(2) V primeru, da je bilo za napravo, ki je predmet dovoljenja, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje iz 93. člena tega zakona ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju.

(3) Ministrstvo mora v obrazložitev odločbe o okoljevarstvenem dovoljenju vključiti tudi opredelitev do mnenj in pripomb zainteresirane javnosti iz 113. člena tega zakona, v primeru iz četrtega odstavka 113. člena tega zakona pa tudi mnenje in pripombe države članice.

(4) Najkasneje v sedmih dneh po vročitvi odločbe stranki, ministrstvo kopijo okoljevarstvenega dovoljenja objavi na krajevno običajen način in osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(5) Ministrstvo pošlje kopijo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe tudi državi članici, ki je v skladu s četrtem odstavkom 113. člena tega zakona sodelovala v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe.

(6) Ministrstvo obvesti na način iz prvega odstavka tega člena zainteresirano javnost o podatkih, ki jih je posredovala država članica v zvezi z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe na njenem ozemlju, v katerega je bila vključena tudi Republika Slovenija.

(7) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava.

(8) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

116. člen
(vsebina okoljevarstvenega dovoljenja in potrditev ocene možnosti onesnaženja ali izhodiščnega poročila)

(1) V okoljevarstvenem dovoljenju morajo biti zaradi zagotavljanja visoke stopnje varstva okolja kot celote za celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja določeni vsi ukrepi in pogoji za izpolnitev splošnih zahtev iz prvega odstavka 112. člena tega zakona in drugih, za obratovanje naprave predpisanih okoljevarstvenih zahtev.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. podatke o upravljavcu in naslovu naprave ali zemljiških parcelah, če naprava nima naslova ali poligon območja odlagalnega polja, opredeljenega s koordinatami v državnem koordinatnem sistemu za raven merila 1:5000, če gre za odlagališče odpadkov; v primeru, ko ima naprava naslov, se zemljiške parcele navede v obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja,
2. opis naprave z navedbo vrste naprave glede na predpis iz drugega odstavka 110. člena, za katero je okoljevarstveno dovoljenje izdano, vključno s podatkom glede zmogljivosti naprave,
3. določitev mejnih vrednosti emisij v okolje in način njihovega vrednotenja,
4. določitev ukrepov za varstvo okolja in drugih pogojev obratovanja naprave,
5. določitev ukrepov, ki se nanašajo na obratovanje naprave v izrednih razmerah, in sicer pri njenem zagonu, puščanju, okvari ali trenutni zaustavitvi,
6. obveznost upravljavca, da nemudoma izvede ukrepe, s katerimi zagotovi skladnost delovanja naprave z okoljevarstvenim dovoljenjem, če je kršeno, in pristojno inšpekcijo obvesti o tej kršitvi,
7. obveznost upravljavca, da ustavi napravo ali njen del, če zaradi kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja grozi neposredna nevarnost za zdravje ljudi ali povzročitev znatnega škodljivega vpliva na okolje,
8. obveznosti upravljavca v zvezi z izvajanjem monitoringa, poročanjem ministrstvu o njem in o okoljskih nesrečah ter pogoje za ocenjevanje skladnosti z mejnimi vrednostmi emisij,
9. obveznost upravljavca, da obvesti ministrstvo o dokončnem prenehanju obratovanja naprave,
10. in določitev drugih ukrepov za čim višjo stopnjo varstva okolja kot celote, vključno z zmanjševanjem onesnaževanja na velike razdalje ali čezmejnega onesnaževanja okolja.

(3) Ministrstvo potrdi oceno možnosti onesnaženja ali izhodiščno poročilo z okoljevarstvenim dovoljenjem.

(4) Mejne vrednosti emisij iz 3. točke drugega odstavka tega člena se določijo tako, da emisije pri običajnih pogojih obratovanja ne presegajo ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami iz zaključkov o BAT, ali na podlagi predpisov iz 18. člena tega zakona in tako, da se dosežena raven varstva okolja ne poslabša; pogoji in ukrepi iz 3. točke prejšnjega odstavka pa se določijo na podlagi najboljših razpoložljivih tehnik iz zaključkov o BAT ali predpisov iz 18., 21. in 24. člena tega zakona, tako da se dosežena raven varstva okolja ne poslabša. Pri tem se upoštevajo tudi tehnične značilnosti naprave, možnost prehajanja emisij iz enega dela okolja v drugega, ne da bi bila zahtevana uporaba določene tehnike ali tehnologije. Če ukrepi in drugi pogoji obratovanja naprave iz 4. in 5. točke drugega odstavka tega člena niso predpisani ali za njih še ni uveljavljen zaključek o BAT, se določijo na podlagi referenčnega dokumenta o BAT.

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se lahko mejne vrednosti emisij iz prejšnjega odstavka dopolnijo ali nadomestijo z enakovrednimi parametri in tehničnimi ukrepi, ki zagotavljajo enako raven varstva okolja, kot bi bila dosežena z določitvijo mejnih vrednosti emisij v skladu z zaključki o BAT ali s predpisi iz 18. člena tega zakona. V primeru iz prejšnjega stavka ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja navede, kateri parametri in mejne vrednosti so bili nadomeščeni z enakovrednimi parametri in tehničnimi

ukrepi, s katerimi bo zagotovljena enaka raven varstva okolja, kot bi bila dosežena z določitvijo mejnih vrednosti emisij v skladu z zaključki o BAT ali s predpisi iz 18. člena tega zakona.

(6) Če mora upravljavec naprave pripraviti izhodiščno poročilo iz četrtega odstavka 112. člena tega zakona, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi obveznost iz drugega odstavka 125. člena tega zakona.

(7) Če so zaradi predpisanih zahtev v zvezi z ohranjanjem ali izboljšanjem kakovosti okolja na območju naprave zahtevani strožji pogoji za njeno obratovanje, kot so dosegljivi z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi strožje mejne vrednosti oziroma dodatne ukrepe in pogoje.

(8) Če je naprava vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom, se v okoljevarstvenem dovoljenju za te emisije ne določijo mejne vrednosti, razen če je to potrebno zaradi predpisanih zahtev iz prejšnjega odstavka na območju naprave.

(9) Ministrstvo prekine postopek za izdajo ali spremembo okoljevarstvenega dovoljenja do pridobitve in pravnomočnosti okoljevarstvenega soglasja, če upravljavec za napravo, za katero zahteva okoljevarstveno dovoljenje ali njegovo spremembo, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen če gre za primer iz tretjega odstavka 140. člena tega zakona.

(10) Ne glede na določbe tretjega odstavka tega člena lahko ministrstvo določi manj stroge mejne vrednosti emisij, kot se določijo na podlagi ravni emisij iz zaključkov o BAT, če se ne povzroči znatno onesnaženje in se ohranja visoka raven varstva okolja kot celote, pri čemer ta mejna vrednost ne sme presegati mejnih vrednosti emisij iz prilog Direktive 2010/78/EU.

(11) Mejne vrednosti iz prejšnjega odstavka se lahko določijo, če je iz ocene upravljavca naprave razvidno, da bi doseganje ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, kot so opisane v zaključkih o BAT, povzročilo nesorazmerno višje stroške v primerjavi s koristmi za okolje, zaradi geografskega položaja ali lokalnih okoljskih pogojev naprave ali njenih tehničnih značilnosti. Ocena mora biti izdelana v skladu z referenčnimi dokumenti o BAT in drugimi dokumenti, ki jih v zvezi z določanjem mejnih vrednosti emisij in tehničnih ukrepov objavi Evropska komisija.

(12) Manj strogih mejnih vrednosti emisij iz devetega odstavka tega člena ni mogoče določiti, če bi bilo s tem ogroženo doseganje standardov kakovosti okolja iz 56. člena tega zakona ali če se naprava nahaja na območju iz 59. člena tega zakona.

(13) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena.

117. člen

(preizkušanje in uporaba nastajajočih tehnik)

(1) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju ali njegovi spremembi na zahtevo upravljavca naprave dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja glede preventivnih ukrepov proti onesnaževanju ali najboljših razpoložljivih tehnik, če upravljavec na napravi preizkuša in uporablja nastajajoče tehnike. Ta odlog lahko traja največ devet mesecev, pod pogojem, da se po tem obdobju preizkušanje ali uporaba nastajajočih tehnik preneha ali da raven emisij ne presega ravni, dosegljive z uporabo najboljše razpoložljive tehnike.

(2) Zahteva iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis nastajajoče tehnike, predvideni čas preizkušanja ali uporabljanja nastajajoče tehnike in ravni emisij v obdobju iz prejšnjega odstavka in ravni emisij po njegovem preteku.

(3) Ministrstvo lahko dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz prvega odstavka tega člena le v primeru, če preizkušanje ali uporaba nastajajoče tehnike ne povzroča poslabšanja okolja ali območja v skladu z drugim odstavkom 56. člena tega zakona.

118. člen **(začetek obratovanja)**

Izpolnjenost pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja pred začetkom obratovanja naprave ali njene večje spremembe se v primeru iz tretjega odstavka 105. člena ugotavlja v postopku za izdajo uporabnega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov, v katerega mora biti vključeno tudi ministrstvo.

119. člen **(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja na zahtevo upravljavca)**

(1) Upravljavec mora za vsako nameravano spremembo v vrsti ali delovanju naprave, ali razširitvi naprave, ki bi lahko vplivala na okolje ali zaradi spremembe upravljavca vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Če je upravljavec v dvomu, ali je nameravana sprememba glede na veljavne predpise dopustna, lahko z vlogo zahteva, da ministrstvo odloči, ali je nameravana sprememba dopustna.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka mora ministrstvo odločiti v 30 dneh, sicer se šteje, da je nameravana sprememba dopustna.

(4) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje spremeni na podlagi vloge iz prvega odstavka tega člena, kadar:

1. je nameravana sprememba večja,
2. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zaradi nje spremeniti pogoje in ukrepe v veljavnem okoljevarstvenem dovoljenju,
3. gre za spremembo pogojev ali ukrepov v okoljevarstvenem dovoljenju, ki niso posledica sprememb v obratovanju naprave ali
4. gre za spremembo upravljavca.

(5) Če zaradi nameravane spremembe ni treba spremeniti okoljevarstvenega dovoljenja, ministrstvo to ugotovi z odločbo.

(6) V primeru iz 1. točke četrtega odstavka tega člena upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz drugega odstavka 112. člena tega zakona.

(7) V primeru iz 2. in 3. točke četrtega odstavka tega člena upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz drugega odstavka 112. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave. Če gre v primerih iz prejšnjega stavka za spremembo, s katero bo doseženo zmanjšanje emisij in to zahteva spremembo pogojev in ukrepov v okoljevarstvenem dovoljenju, mora ministrstvo izdati odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja ne glede na vse druge okoliščine, kot so na primer inšpekcijski ali drugi postopki, ki bi lahko vplivali na ustavitev postopka ali zavrnitev izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

(8) Če sprememba naprave obsega tudi spremembo območja naprave oziroma zadevne nevarne snovi, mora vloga iz šestega in sedmega odstavka tega člena vsebovati dopolnitev

ocene možnosti onesnaženja ali izhodiščnega poročila iz četrtega odstavka 112. člena tega zakona s podatki, ki se nanašajo na novo območje naprave oziroma novo zadevno nevarno snov, ter zagotoviti sledljivost sprememb in dopolnitev na spremenjenih ali dopolnjenih delih ocene možnosti onesnaženja ali izhodiščnega poročila in navesti datum spremembe ali dopolnitve.

(9) Če je za nameravano spremembo v obratovanju naprave, v skladu z drugim ali tretjim odstavkom 88. člena tega zakona treba izvesti presojo vplivov na okolje ali predhodno presojo, je treba k vlogi za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja priložiti pravnomočno okoljevarstveno soglasje iz 100. člena ali pravnomočen sklep iz 90. člena tega zakona, da presoja vplivov na okolje ni potrebna, razen če gre za primer iz tretjega odstavka 140. člena tega zakona.

(10) Če ministrstvo na podlagi vloge iz šestega odstavka tega člena začne odločati o izdaji spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ta pa opravi inšpekcijski pregled naprave, ki o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila, skupaj z morebitnim predlogom prekinitve postopka, pošlje ministrstvu. Če pristojna inšpekcija ugotovi, da naprava ne deluje v skladu z okoljevarstvenim dovoljenjem ali s predpisi in posreduje ministrstvu predlog za prekinitve postopka, lahko ministrstvo postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(11) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 1. točke četrtega odstavka tega člena v šestih mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer rok za izdajo odločbe ne teče v času od izdaje obvestila do prejema poročila iz prejšnjega odstavka.

(12) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz sedmega odstavka tega člena v treh mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 113., 114. in 122. člena tega zakona.

(13) V primeru spremembe okoljevarstvenega dovoljenja zaradi spremembe upravljavca naprave iz 4. točke drugega odstavka tega člena ministrstvo odloči v 30 dneh od vložitve popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 113., 114. in 122. člena tega zakona.

(14) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko upravljavec naprave zaprosi ministrstvo za določitev manj strogih mejnih vrednosti v skladu z določbami desetega odstavka 116. člena tega zakona, ministrstvo pa mu v roku iz enajstega odstavka tega člena spremeni dovoljenje, če so izpolnjeni pogoji iz enajstega in dvanajstega odstavka 116. člena tega zakona.

(15) Ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje, izdano upravljavcu za več naprav ali dejavnosti na podlagi drugega odstavka 110. člena tega zakona, če se spremeni njihova posest ali v primeru osebe, ki ravna z odpadki, njeno lastništvo, in izda novo okoljevarstveno dovoljenje novim upravljavcem v roku in na način iz dvanajstega odstavka tega člena.

(16) Ministrstvo pošlje odločbe iz enajstega, dvanajstega in trinajstega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katerem območju je naprava.

(17) Če zaradi nameravane spremembe naprava ne izpolnjuje več kriterijev za uvrstitev med naprave in dejavnosti, ki povzročajo industrijske emisije, ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje razveljavi in izda novo v skladu z določbami 128. člena tega zakona, če je v predpisih iz 18., 21., 24. in 25. člena tega zakona za spremenjeno napravo zahtevana pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.

120. člen

(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja po objavi novega zaključka o BAT)

(1) Upravljavec naprave je v štirih letih od objave novega zaključka o BAT obratovanje naprave dolžan prilagoditi zahtevam iz zaključkov o BAT, ki se nanašajo na dejavnosti, zaradi katerih se naprava razvršča med naprave iz 110. člena tega zakona.

(2) Upravljavec naprave mora vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki je namenjena prilagoditvi zaključkom o BAT, najkasneje 15 mesecev pred iztekom roka iz prejšnjega odstavka tega člena, ministrstvo pa mora izdati odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja najkasneje 30 dni pred potekom roka iz prejšnjega odstavka.

121. člen

(preverjanje in sprememba okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje preveri in ga po potrebi po uradni dolžnosti spremeni:

1. če potreba po spremembi okoljevarstvenega dovoljenja izhaja iz vsebinskih sprememb posameznih določb novega predpisa, izdanega na podlagi tega zakona po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja, glede na prej veljavni predpis;
2. kadar razvoj najboljših razpoložljivih tehnik omogoča znatno zmanjšanje emisij, če se na določeno napravo ne nanašajo nobeni zaključki o BAT;
3. kadar izidejo posodobljeni zaključki o BAT, ki se nanašajo na dejavnosti, zaradi katerih se naprava razvršča med naprave iz 110. člena tega zakona;
4. kadar izidejo zaključki o BAT ali posodobljeni zaključki o BAT, ki se ne nanašajo na dejavnosti, zaradi katerih se naprava razvršča med naprave iz 110. člena tega zakona;
5. naprava obratuje na območju iz 59. člena tega zakona ali povzroča takšno raven onesnaževanja, da je treba spremeniti v okoljevarstvenem dovoljenju določene mejne vrednosti emisij v okolje ali dodatno določiti mejne vrednosti emisij ali masni pretok onesnaževal zaradi doseganja predvidenih standardov kakovosti okolja iz 56. člena tega zakona na tem območju ali doseganja ciljev upravljanja voda po predpisih o vodah;
6. ob vsaki spremembi okoljevarstvenega dovoljenja, če je bilo to izdano na podlagi desetega odstavka 116. člena tega zakona ali
7. če obratovalna varnost procesa ali dejavnosti zahteva uporabo drugih tehnik,
8. na vsakih 10 let, če okoljevarstveno dovoljenje v tem času ni bilo spremenjeno zaradi razlogov iz 119. člena tega zakona ali razlogov iz 1. do 8. točke tega odstavka.

(2) Ministrstvo pisno obvesti upravljavca naprave o začetku postopka preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer lahko od njega zahteva, da v določenem roku, ki ne sme biti krajši od 60 dni, predloži podatke, ki jih ministrstvo rabi zaradi ponovnega preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Ministrstvo obvesti pristojno inšpekcijo, da vodi postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, ta pa opravi inšpekcijski pregled naprave, o čemer pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(4) Ministrstvo v postopku preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja in izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja uporabi ugotovitve inšpekcijskega pregleda iz prejšnjega odstavka in podatke iz drugega odstavka tega člena ter upošteva predpise iz 18., 21. in 24. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena v treh mesecih od začetka postopka, pri čemer se rok iz tretjega odstavka tega člena ne šteje v rok za izdajo odločbe, ob izdaji inšpekcijske odločbe iz tretjega odstavka tega

člena pa v treh mesecih od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki ga pristojna inšpekcija pošlje ministrstvu. Ministrstvo v odločbi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja določi tudi rok, v katerem mora upravljavec uskladiti obratovanje naprave z novimi zahtevami. Pritožba zoper odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja ne zadrži njene izvršitve.

(6) V primeru iz 7. točke prvega odstavka tega člena ministrstvo preveri, če so še izpolnjeni pogoji za uporabo desetega odstavka 116. člena tega zakona.

(7) Postopek iz tega člena se lahko združi s postopkom spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz 119. člena tega zakona le na zahtevo stranke.

(8) Ministrstvo pošlje spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.

122. člen

(pravno varstvo pravice zainteresirane javnosti do sodelovanja)

(1) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona lahko vloži pritožbo zoper odločbo iz 115. člena ali enajstega odstavka 119. člena tega zakona.

(2) Druga zainteresirana pravna ali fizična oseba, ki ima na območju iz 6. točke drugega odstavka 93. člena tega zakona sedež ali stalno prebivališče, lahko vloži pritožbo zoper odločbo iz 115. člena ali enajstega odstavka 119. člena tega zakona, če izkaže, da za obratovanje naprave, za katero je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje ali odločba o njegovi večji spremembi, za obvladovanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje v času obratovanja naprave niso predvideni zadostni ukrepi za njihovo zmanjševanje ali preprečevanje.

(3) Rok za pritožbo iz prvega in drugega odstavka tega člena je 15 dni in prične teči z objavo odločbe iz prvega odstavka 115. člena tega zakona na način iz četrtega odstavka 115. člena tega zakona.

(4) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

123. člen

(mirovanje in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) V primeru, da upravljavec začasno preneha z obratovanjem naprave iz 110. člena tega zakona ali njenega dela, o tem obvesti ministrstvo. Med začasnim prenehanjem obratovanja naprave ali njenega dela upravljavcu naprave njegove pravice do obratovanja naprave ali njenega dela in obveznost monitoringa mirujejo. O začasnem prenehanju obratovanja naprave ministrstvo izda sklep.

(2) Upravljavec obvesti ministrstvo o prekinitvi mirovanja iz prejšnjega odstavka najmanj 30 dni pred nameravano prekinitvijo.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje preneha veljati z odvzemom, z dokončnim prenehanjem obratovanja naprave ali z razveljavitvijo dovoljenja.

124. člen

(prepoved obratovanja naprave in odvzem okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje odvzame na predlog pristojnega inšpektorja:

1. če upravljavec v določenem roku ne izvrši njegove pravnomočne odločbe o uskladitvi obratovanja naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na preseganje mejnih vrednosti ali

2. če okoljska nesreča ali drug izredni dogodek napravo spremeni v takšni meri, da ni več primerna za okolju in zdravju varno izvajanje dejavnosti iz okoljevarstvenega dovoljenja, upravljavec pa ne namerava izvesti ustrezne obnove naprave, o čemer mora na zahtevo inšpekcije podati pisno izjavo ali

3. če upravljavec izvede večjo spremembo v obratovanju naprave brez pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 119. člena, razen v primeru, ko ministrstvo za več kot dva-krat preseže rok iz enajstega odstavka 119. člena tega zakona, pri čemer se v rok iz enajstega odstavka 119. člena tega zakona ne šteje čas, ki ga upravljavec porabi za dopolnitev vloge na podlagi pozivov ministrstva, upravljavec pa nosi morebitne finančne posledice zaradi izvedbe ukrepov in pogojev, ki niso usklajeni z izdano odločbo ali

4. če upravljavec ne zagotovi finančnega jamstva, kadar je to predpisano.

(2) Ministrstvo izda odločbo o takojšnjem prenehanju obratovanja naprave, če upravljavec v štirih letih od sprejema zaključkov o BAT naprave ne prilagodi novim ali spremenjenim zaključkom o BAT, ki se nanašajo na dejavnosti, zaradi katerih se naprava razvršča med naprave iz 110. člena tega zakona. Prepoved obratovanja naprave iz prejšnjega stavka učinkuje do prilagoditve naprave novim ali spremenjenim zaključkom o BAT, ki se nanašajo na dejavnosti, zaradi katerih se naprava razvršča med naprave iz 110. člena tega zakona.

(3) Določbe prvega odstavka tega člena ne veljajo za okoljevarstveno dovoljenje za odlagališča odpadkov in komunalne ali skupne čistilne naprave.

(4) Odvzem okoljevarstvenega dovoljenja učinkuje od dneva dokončnosti odločbe, s katero je bil izrečen.

(5) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.

125. člen

(dokončno prenehanje obratovanja naprave)

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 110. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Če mora upravljavec pripraviti izhodiščno poročilo v skladu z določbo četrtega odstavka 112. člena tega zakona, mora pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebovati tudi oceno stanja onesnaženosti tal in podzemne vode na območju naprave z zadevnimi nevarnimi snovmi.

(3) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave do znatnega onesnaženja tal ali podzemne vode v primerjavi s stanjem v izhodiščnem poročilu iz prejšnjega odstavka, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov, da se območje naprave povrne v stanje iz izhodiščnega poročila, pri čemer se upošteva tehnična izvedljivost ukrepov.

(4) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave, ki je posledica izvajanja dejavnosti iz okoljevarstvenega dovoljenja, preden je bilo to prvič spremenjeno po 7. januarju 2013, do takšnega onesnaženja tal ali podzemne vode, ki predstavlja znatno tveganje za zdravje ljudi in za okolje ob upoštevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja upoštevajoč značilnosti

območja naprave, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti zadevnih nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju njene obstoječe ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja več takšnega tveganja.

(5) Če mora upravljavec pripraviti oceno možnosti onesnaženja iz četrtega odstavka 112. člena tega zakona, mora pisno obvestilo iz prvega odstavka tega člena vsebovati tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju sedanje ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja pomembnega tveganja za zdravje ljudi ali okolje, ob upoštevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja vključno z opisanimi značilnostmi območja naprave.

(6) Ministrstvo preuči oceno iz drugega odstavka tega člena in predlog ukrepov iz tretjega, četrtega ali petega odstavka tega člena ter izda odločbo, v kateri ob smiselni uporabi predpisa iz devetega odstavka 165. člena tega zakona določi ukrepe, ki jih mora upravljavec izvesti za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti zadevnih nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju njene obstoječe ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja več znatnega tveganja za zdravje ljudi in bo doseženo predpisano stanje okolja, določi pa tudi rok za njihovo izvedbo. Ministrstvo v roku in na način iz četrtega odstavka 115. člena tega zakona obvesti o izdaji odločbe tudi javnost.

(7) Upravljavec mora obvestiti ministrstvo o izvedbi ukrepov in navesti dokazila, da je z izvedenimi ukrepi doseženo stanje okolja, določeno v odločbi iz prejšnjega odstavka.

(8) Če ministrstvo ugotovi, da so ukrepi iz šestega odstavka tega člena izvedeni, izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja, če pa ukrepi do roka iz odločbe niso izvedeni, okoljevarstveno dovoljenje ostane v veljavi.

2.3. Okoljevarstveno dovoljenje za druge naprave in dejavnosti

126. člen

(druge naprave in dejavnosti)

(1) Upravljavec mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje tudi za obratovanje druge naprave, ki ni določena s predpisom iz drugega odstavka 110. člena tega zakona, ali za opravljanje dejavnosti, če je s predpisi iz 18., 21. ali 24. člena tega zakona določena obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Naprava iz prejšnjega odstavka lahko začne obratovati le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Upravljavec lahko izvede spremembo iz drugega odstavka 130. člena tega zakona le na podlagi pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

127. člen

(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave ali opravljanjem dejavnosti iz prejšnjega člena zagotoviti obratovanje znotraj mejnih vrednosti emisij v okolje upoštevaje

način njihovega vrednotenja in ukrepe za izpolnitev drugih pogojev, določenih v predpisih iz 18., 21. ali 24. člena tega zakona.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora poleg podatkov o upravljavcu vsebovati podatke o napravi in njenem obratovanju ali dejavnosti ter o predvidenih ukrepih iz prejšnjega odstavka.

(3) Ministrstvo mora v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, v katerih se sežigajo ali sosežigajo odpadki zagotoviti zainteresirani javnosti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, ter omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb.

(4) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost zlasti o:

1. vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka,
2. organu, ki izda okoljevarstveno dovoljenje in sprejema mnenja ter pripombe,
3. kraju, kjer je mogoč vpogled v vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka, ter
4. načinu dajanja mnenj in pripomb.

(5) Rok, v katerem ima javnost pravico vpogleda v vlogo iz prejšnjega odstavka ter možnost dajanja mnenj in pripomb, je 30 dni od dneva objave javnega naznanila iz prejšnjega odstavka in se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.

(6) Vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena ministrstvo z dnem objave javnega naznanila iz prejšnjega odstavka objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(7) Po prejemu mnenj in pripomb iz petega odstavka tega člena ministrstvo pošlje pozove nosilca nameravanega posega, da se do mnenj in pripomb zainteresirane javnosti opredeli in po potrebi dopolni vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja s predlaganimi ukrepi za preprečevanje ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov naprave na okolje v času njenega obratovanja.

128. člen

(izdaja in vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali dejavnost iz 126. člena tega zakona v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge.

(2) Ministrstvo postopek za izdajo ali spremembo okoljevarstvenega dovoljenja prekine do pridobitve in pravnomočnosti okoljevarstvenega soglasja, če upravljavec za napravo, za katero zahteva to dovoljenje ali sprememba dovoljenja, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen če gre za primer iz tretjega odstavka 140. člena tega zakona.

(3) Če je bilo za napravo, ki je predmet dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje iz 93. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju podrobneje določi pogoje iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(5) Če je naprava iz prvega odstavka tega člena vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom, se za te emisije mejne vrednosti v okoljevarstvenem dovoljenju ne določijo.

(6) Najkasneje v sedmih dneh po vročitvi odločbe stranki, ministrstvo kopijo okoljevarstvenega dovoljenja za naprave in dejavnosti iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona objavi na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(8) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali izvaja dejavnost.

(9) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena lahko vloži pritožbo zoper izdano okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona.

(10) Druga zainteresirana pravna ali fizična oseba s stalnim prebivališčem ali sedežem v občini, na območju katere bo obratovala naprava iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona, lahko vloži pritožbo zoper izdano okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena, če izkaže, da za obratovanje naprave, za katero je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje ali odločba o njegovi večji spremembi, za obvladovanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje v času obratovanja naprave niso predvideni zadostni ukrepi za njihovo zmanjševanje ali preprečevanje.

(11) Rok za pritožbo iz devetega in desetega odstavka tega člena je 15 dni in prične teči z objavo odločbe iz prvega odstavka tega člena na način iz šestega odstavka tega zakona.

(12) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

129. člen

(stranke v postopku)

(1) Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe je upravljavec naprave.

(2) Položaj stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja lahko pridobi lastnik ali drug posestnik nepremičnine s stalnim prebivališčem ali sedežem v občini, na območju katere bo obratovala naprava, če izkaže, da bi dejavnost iz 126. člena tega zakona zaradi svojega vpliva med njenim obratovanjem lahko vplivala na njegove pravice in pravne koristi.

130. člen

(začetek obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti, sprememba in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Za začetek obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 126. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 118. člena tega zakona.

(2) Upravljavec mora za vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 126. člena tega zakona, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave in lahko vpliva na okolje, ali spremembo dejavnosti ali glede upravljavca, vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Vloga iz prejšnjega odstavka mora, poleg vsebin iz 127. člena tega zakona, vsebovati tudi opis sprememb naprave in opis vplivov nameravane spremembe na okolje ali dele okolja oziroma navedbo sprememb, kadar gre za spremembo upravljavca.

(4) V primeru, da je bilo za spremembo v obratovanju naprave, ki je predmet spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka, predhodno pridobljeno okoljevarstveno

soglasje, ministrstvo pri odločitvi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih spremembe v obratovanju naprave na okolje iz 93. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena v treh mesecih od prejema popolne vloge, odločbo pa pošlje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali izvaja dejavnost.

(6) Za preverjanje in spremembo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali dejavnost po uradni dolžnosti se smiselno uporabljajo določbe 121. člena tega zakona.

(7) Za prenehanje in okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali opravljanje dejavnosti iz prvega odstavka tega člena in za njeno mirovanje se uporabljajo določbe 123. člena tega zakona, za odvzem dovoljenja pa določbe 124. člena tega zakona.

(8) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 126. člena tega zakona, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(9) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati navedbe in dokazila o izpolnjevanju zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave ali opravljanju dejavnosti.

(10) Če ministrstvo ugotovi, da so zahteve iz prejšnjega odstavka izpolnjene, izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja. Če upravljavec ne izvede ukrepov iz odločbe iz prejšnjega stavka, okoljevarstveno dovoljenje ostane v veljavi.

(11) Če zaradi nameravane spremembe naprava postane naprava, določena v predpisu iz drugega odstavka 110. člena tega zakona, ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje in izda novo okoljevarstveno dovoljenje v skladu z določbami 110. člena tega zakona.

2.4. Okoljevarstveno dovoljenje za obrat

131. člen

(okoljevarstveno dovoljenje za obrat)

(1) Obrat iz 19. člena tega zakona lahko začne obratovati le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Upravljavec lahko izvede spremembo iz tretjega odstavka 135. člena tega zakona le na podlagi pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

132. člen

(vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora vsebovati:

1. podatke o upravljavcu obrata,

2. opis značilnosti obrata,

3. zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje, če gre za obrat manjšega tveganja za okolje ali varnostno poročilo, če gre za obrat večjega tveganja za okolje, ki določata ukrepe za preprečevanje večje nesreče ter zmanjšanje njenih posledic,

4. ukrepe v primeru dokončnega prenehanja obrata.

(2) Vlada podrobneje predpiše vsebino vloge iz prejšnjega odstavka.

133. člen

(pravica zainteresirane javnosti in drugih oseb)

(1) Ministrstvo mora zainteresirani javnosti v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena ali njegove večje spremembe iz 4. točke prvega odstavka 135. člena tega zakona zagotoviti pravico do sodelovanja in pravnega varstva, za kar se smiselno uporabljajo določbe 113. in 122. člena tega zakona.

(2) Za sodelovanje stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena ali njegove večje spremembe iz 4. točke prvega odstavka 135. člena tega zakona, se smiselno uporabljajo določbe iz 114. člena tega zakona.

134. člen

(izdaja okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena tega zakona v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge.

(2) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju potrdi ustreznost varnostnega poročila ali zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in upravljavcu obrata naloži, da pri gradnji, zagonu, običajnem obratovanju ali poskusnem obratovanju, v rednih ali izrednih razmerah ter pri dokončnem prenehanju delovanja obrata izvaja v varnostnem poročilu ali zasnovi zmanjšanja tveganja za okolje predvidene ukrepe.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena vsebuje zlasti:

1. podatke o upravljavcu in naslovu obrata ali zemljiških parcelah, če obrat nima naslova; v primeru, ko ima obrat naslov, se zemljiške parcele navede v obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja,
2. opis obrata z navedbo vrste dejavnosti, njegove zmogljivosti ter vrste in količino nevarnih snovi v obratu,
3. potrditev ustreznosti varnostnega poročila ali zasnove tveganja za okolje in
4. določitev ukrepov v primeru prenehanja obrata ali dokončnega prenehanja obrata, ki se nanašajo zlasti na zmanjšanje količine ali spremembo nevarnih snovi oziroma njihovo odstranitev iz obrata.

(4) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju iz prvega odstavka tega člena upravljavcu obrata naloži tudi izvajanje drugih ukrepov za preprečevanje večje nesreče in zmanjšanje njenih posledic, kadar presodi, da so takšni ukrepi potrebni zaradi preprečevanja večje nesreče ali zmanjševanja njenih posledic.

(5) Ministrstvo postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja prekine do pridobitve in pravnomočnosti okoljevarstvenega soglasja, če upravljavec za obrat, za katerega zahteva to dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen če gre za primer iz drugega odstavka 140. člena tega zakona.

(6) Če je bilo za obrat, ki je predmet dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju

upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje iz 93. člena tega zakona.

(7) Če ministrstvo presodi, da bi posledice večje nesreče v obratu lahko vplivale na okolje v drugi državi, ali če ta tako zahteva, obvesti pristojni organ te države o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(8) Če druga država na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka tako zahteva, ji ministrstvo pošlje varnostno poročilo iz prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(9) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

135. člen

(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec obrata mora po pridobitvi okoljevarstvenega dovoljenja pregledati varnostno poročilo ali zasnovo zmanjšanja tveganja iz prvega odstavka 132. člena tega zakona in ju po potrebi spremeniti ali dopolniti:

1. najmanj na vsakih pet let,
2. če je pridobil nove podatke, pomembne za določitev varnostnih ukrepov v obratu,
3. če namerava spremeniti obstoječe varnostne ukrepe,
4. če namerava izvesti večjo spremembo obrata,
5. če namerava izvesti spremembo upravljavca obrata,
6. če se je v obratu zgodila večja nesreča, v šestih mesecih od dneva njenega nastanka ali
7. na zahtevo ministrstva, kadar je to upravičeno zaradi novih dejstev ali spoznanj s področja večjih nesreč, vključno s spoznanji, ki so rezultat analize nesreč in spoznanj v zvezi z oceno nevarnosti.

(2) Upravljavec obrata mora pri spreminjanju ali dopolnjevanju zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila zagotoviti sledljivost sprememb in dopolnitev ter na spremenjenih ali dopolnjenih delih navesti datum spremembe ali dopolnitve.

(3) Upravljavec mora vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, če:

1. namerava izvesti spremembo upravljavca obrata,
2. je izvedel spremembo ali dopolnitev zasnove zmanjšanja tveganja ali varnostnega poročila, ki znatno vpliva na preprečevanje večjih nesreč in zmanjševanje njihovih posledic,
3. namerava izvesti spremembo, zaradi katere se spremeni razvrstitev obrata, ali
4. namerava spremeniti vrsto ali količino nevarnih snovi, določenih v okoljevarstvenem dovoljenju.

(4) Upravljavec mora v 15 dneh od nastale spremembe obvesti ministrstvo tudi o spremembi upravljavca.

(5) Vloga za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati spremenjeno oziroma dopolnjeno zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila z nedvoumno prikazanimi spremembami ali dopolnitvami.

(6) Ministrstvo postopek za izdajo spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do pridobitve in pravnomočnosti okoljevarstvenega soglasja, če upravljavec za obrat, za

katerega zahteva to spremembo dovoljenja, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen če gre za primer iz drugega odstavka 140. člena tega zakona.

(7) Če je bilo za obrat, ki je predmet spremembe dovoljenja iz sedmega odstavka tega člena, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje iz 93. člena tega zakona ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju.

(8) Ministrstvo izda odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju v treh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka, pri čemer glede izdaje odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju smiselno uporablja določbe prejšnjega člena.

(10) Ministrstvo pošlje odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

(11) Upravljavec o začetku obratovanja obrata pisno obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo najmanj 15 dni pred začetkom obratovanja, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

136. člen

(začetek delovanja obrata in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) V zvezi z začetkom delovanja obrata iz 131. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 118. člena tega zakona.

(2) Za prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 123. člena tega zakona.

137. člen

(odvzem okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje odvzame na predlog pristojnega inšpektorja:

1. če upravljavec v določenem roku ne izvrši njegove pravnomočne odločbe o uskladitvi obratovanja obrata s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja ali s predpisi iz 19. člena tega zakona, ki se nanašajo na delovanje obrata ali

2. če okoljska nesreča obrat spremeni v takšni meri, da ni več primeren za okolju in zdravju varno izvajanje dejavnosti iz okoljevarstvenega dovoljenja, upravljavec pa ne namerava izvesti ustrezne obnove obrata, o čemer mora na zahtevo pristojne inšpekcije podati pisno izjavo ali

3. če upravljavec izvede večjo spremembo v obratovanju obrata brez pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 135. člena, razen v primeru, ko ministrstvo za več kot dva-krat preseže rok iz osmega odstavka 135. člena tega zakona, pri čemer se v rok iz osmega odstavka 135. člena tega zakona ne šteje čas, ki ga upravljavec porabi za dopolnitev vloge na podlagi pozivov ministrstva, upravljavec pa nosi morebitne finančne posledice zaradi izvedbe ukrepov in pogojev, ki niso usklajeni z izdano odločbo.

(2) Odvzem okoljevarstvenega dovoljenja učinkuje od dneva dokončnosti odločbe, s katero je bil izrečen.

(3) Ministrstvo pošlje odločbo iz tretjega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

138. člen **(prenehanje obrata)**

(1) Če namerava upravljavec obrata zmanjšati ali spremeniti nevarne snovi v obratu, tako da ne izpolnjuje več pogojev za razvrstitev v obrat v skladu s predpisom iz 19. člena tega zakona, mora o tem pisno obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje podatke o izvedenih ukrepih, ki so v okoljevarstvenem dovoljenju določeni za primer prenehanja obrata.

(3) Pristojna inšpekcija na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka opravi inšpekcijski pregled obrata, o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(4) Če pristojna inšpekcija ob inšpekcijskem pregledu ugotovi, da so ukrepi, določeni v okoljevarstvenem dovoljenju za primer prenehanja obrata izvršeni, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja in o prenehanju obrata.

(5) Z dnem pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka obrat preneha biti obrat.

(6) Ministrstvo pošlje odločbo iz tretjega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

139. člen **(dokončno prenehanje obrata)**

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo in pristojno inšpekcijo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja obrata iz 131. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje podatke o izvedenih ukrepih, ki so v okoljevarstvenem dovoljenju določeni za primer dokončnega prenehanja obrata.

(3) Pristojna inšpekcija na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka opravi inšpekcijski pregled obrata, o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(4) Če pristojna inšpekcija ob inšpekcijskem pregledu ugotovi, da so ukrepi, določeni v okoljevarstvenem dovoljenju za primer dokončnega prenehanja obrata izvršeni, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja in o dokončnem prenehanju obrata.

(5) Z dnem pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka obrat preneha biti obrat.

(6) Ministrstvo pošlje odločbo iz tretjega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

3. Združevanje postopkov

140. člen

(naprava ali obrat, ki sta tudi poseg v okolje)

(1) Če je nameravani poseg iz 88. člena tega zakona hkrati tudi naprava iz 110. člena tega zakona ali druga naprava iz 126. člena tega zakona, se lahko, če ne gre za primer iz tretjega odstavka 105. člena tega zakona, na zahtevo investitorja ali upravljavca naprave, presoja njegovih vplivov na okolje izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za to napravo.

(2) Če je nameravani poseg iz 88. člena tega zakona hkrati tudi obrat iz 131. člena tega zakona, se lahko, če ne gre za primer iz tretjega odstavka 105. člena tega zakona, na zahtevo investitorja ali upravljavca obrata, presoja njegovih vplivov na okolje izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za ta obrat.

(3) V primeru iz prvega in drugega odstavka tega člena mora vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tudi sestavine vloge iz 95. člena tega zakona, pri čemer se v primeru naprave iz 110. člena tega zakona elaborat iz tretjega odstavka 112. člena tega zakona nadomesti s poročilom o vplivih na okolje.

(4) V primeru iz prvega in drugega odstavka tega člena se za sodelovanje zainteresirane javnosti uporabljajo določbe 97. člena tega zakona, v primeru možnih čezmejnih vplivov naprave na okolje določbe 98. člena tega zakona, za sodelovanje stranskih udeležencev pa določbe 102. člena tega zakona.

(5) V primeru iz prvega in drugega odstavka tega člena se šteje, da je z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja izdano tudi okoljevarstveno soglasje.

4. Druga dovoljenja

141. člen

(dovoljenje za izjeme)

(1) Pristojni organ občine lahko za javne shode in javne prireditve po predpisih o javnih zbiranjih izda dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se ne izda, če bi začasna ali občasna čezmerna obremenitev lahko povzročila kritično ali opozorilno vrednost.

(3) Ministrstvo izda upravljavcu naprave ali obrata iz 110., 126. ali 131. člena tega zakona dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, če takšno izjemo na podlagi dopustne izjeme iz predpisov EU, dopuščajo predpisi vlade, sprejeti na podlagi tega zakona, ki se nanašajo na obratovanje določene naprave ali izvajanje določene dejavnosti.

(4) Ministrstvo pošlje dovoljenje iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali izvaja dejavnost.

5. Odstranitev odlagališča odpadkov

142. člen

(odstranitev odlagališča odpadkov)

(1) Upravljavec odlagališča, lastnik nepremičnine, na kateri se nahaja odlagališče ali opuščeno odlagališče ali oseba, ki ima odločbo o dokončnem prenehanju obratovanja

naprave iz 125. člena tega zakona, lahko odložene odpadke odda v nadaljnje ravnanje v skladu s predpisi, ki urejajo odpadke, če za njih po hierarhiji ravnanja z odpadki iz 23. člena tega zakona obstaja ustrežnejša obdelava. Ministrstvo pisno obvesti o nameri odstranitve odlagališča, opuščena odlagališča ali nekdanjega odlagališča, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka ali oseba, ki izvršuje inšpekcijsko odločbo iz 250. člena tega zakona, mora:

1. za vse odložene odpadke zagotoviti nadaljnje ustrezno ravnanje ter

2. v skladu s predpisi o graditvi odstraniti vse objekte in njihove dele, ki pripadajo telesu odlagališča.

(3) Ministrstvo odloči o odstranitvi odlagališča iz prvega odstavka tega člena, če iz poročila inšpektorata, pristojnega za graditev, in iz poročila inšpektorata, pristojnega za okolje, izhaja, da so izpolnjene vse zahteve v zvezi z odstranitvijo odlagališča.

(4) Na podlagi pravnomočne odločbe iz prejšnjega odstavka se odlagališče lahko izbriše iz evidenc, ki se vodijo v skladu z zakonom, ki ureja urejanje prostora in iz informacijskega sistema iz 155. člena tega zakona, ministrstvo pa po uradni dolžnosti poda predloga za izbiris zaznambe iz 15. odstavka 25. člena tega zakona.

V. JAVNO POOBLASTILO

Javno pooblastilo za izdajo okoljevarstvenega soglasja ali okoljevarstvenega dovoljenja

143. člen

(javno pooblastilo)

(1) Pravni osebi, ki deluje na področju varstva okolja, lahko ministrstvo podeli javno pooblastilo za izdajo okoljevarstvenega soglasja za poseg iz 88. člena tega zakona ali okoljevarstvenega dovoljenja za naprave ali obrat iz 110., 126. ali 131. člena tega zakona.

(2) Pogoje, kriterije, merila ter postopek za podelitev javnega pooblastila iz prejšnjega odstavka, predpiše minister na način, da se pooblastilo podeli osebi, ki bo zagotovila izpolnjevanje ustreznih strokovno-tehničnih kriterijev, izkušenj, znanja, integritete ter samostojno in od zasebnih interesov neodvisno izvajanje nalog javnega pooblastila.

(3) Odločba o dodelitvi javnega pooblastila velja pet let od njene pravnomočnosti. Pravnomočna odločba, skupaj z datumom prenosa pooblastila, se po sklenitvi pogodbe iz četrtega odstavka tega člena objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

(4) Ministrstvo in oseba iz prvega odstavka tega člena (v nadaljevanju: nosilec javnega pooblastila) v zvezi z opravljanjem nalog v 7 dneh od pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka skleneta pogodbo o ureditvi medsebojnih razmerij pri izvajanju pooblastila. Če pogodba ni sklenjena v roku iz prejšnjega stavka, ne pride do prenosa pooblastila na nosilca javnega pooblastila.

144. člen

(odločanje na podlagi javnega pooblastila)

(1) Če je podeljeno pooblastilo iz prvega odstavka prejšnjega člena, naloge in pristojnosti ministrstva v zvezi z izdajo ali spremembo okoljevarstvenega soglasja in v zvezi z izdajo, spremembo, prenehanjem, mirovanjem in odvzgom okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka prejšnjega člena izvaja nosilec javnega pooblastila.

(2) Za izvajanje nalog javnega pooblastila je nosilec javnega pooblastila pooblaščen dostopati do podatkov iz uradnih evidenc, do katerih lahko za te namene dostopa ministrstvo.

(3) Nosilec javnega pooblastila odločbo o okoljevarstvenem soglasju ali okoljevarstvenem dovoljenju, skupaj z vso dokumentacijo postopka, pošlje ministrstvu.

145. člen

(nadzor in odvzem javnega pooblastila)

(1) Izvajanje nalog na podlagi javnega pooblastila iz prvega odstavka 143. člena tega zakona nadzira ministrstvo, ki je v ta namen pristojno vpogledati v vso dokumentacijo nosilca javnega pooblastila in zahtevati ustrezna pojasnila.

(2) Minister je pristojen nosilcu javnega pooblastila posredovati obvezna navodila za delo in razlago predpisov ter mu naložiti, da v mejah svoje pristojnosti opravi določene naloge ali sprejme določene ukrepe, povezane z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja po javnem pooblastilu ter mu o tem poroča.

(3) Za namene nadzora imajo s strani ministra imenovani predstavniki ministrstva pravico udeleževati se sej organov in strokovnih kolegijev nosilca javnega pooblastila.

(4) Zaradi nezakonitega, nepravilnega ali nepravočasnega izvajanja javnega pooblastila iz prvega odstavka tega člena lahko nosilcu javnega pooblastila ministrstvo z odločbo odvzame javno pooblastilo. Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega stavka ne zadrži njene izvršitve.

(5) V primeru likvidacije ali stečaja nosilca javnega pooblastila, se stečajni ali likvidacijski postopek, ne glede na predpise, ki urejajo prenehanje pravnih oseb, ne more zaključiti prej, preden se na način in pod pogoji, določenimi s statutom zbornice, ministrstvu ne zagotovijo evidence in druga gradiva, nastala pri izvajanju nalog javnega pooblastila.

VI. SPREMLJANJE STANJA OKOLJA IN INFORMACIJE O OKOLJU

1. Spremljanje stanja okolja

146. člen

(monitoring okolja)

(1) V državi se izvaja monitoring naravnih pojavov, stanja okolja in onesnaževanja okolja.

(2) Monitoring naravnih pojavov obsega spremljanje in nadzorovanje meteoroloških, hidroloških, oceanografskih, seizmoloških, erozijskih, geoloških, radioloških in drugih geofizikalnih pojavov.

(3) Monitoring stanja okolja obsega spremljanje in nadzorovanje kakovosti tal, voda in zraka ter biotske raznovrstnosti in naravnih vrednot.

(4) Monitoring onesnaževanja okolja obsega spremljanje in nadzorovanje emisij v tla, vode in zrak.

147. člen **(naloge države in občine)**

(1) Monitoring meteoroloških, hidroloških, oceanografskih, seizmoloških in radioloških pojavov se zagotavlja v skladu z zakonom. Monitoring erozijskih, geoloških in drugih geofizikalnih pojavov zagotavlja ministrstvo neposredno ali prek javnega pooblastila, ki se ga podeli javnemu zavodu, ustanovljenemu za izvajanje opazovanja teh pojavov, in so izbrani na podlagi javnega razpisa. Monitoring stanja okolja za sestavine biotske raznovrstnosti zagotavlja ministrstvo, pristojno za ohranjanje narave, v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za kmetijstvo in gozdarstvo neposredno, preko javnega razpisa ali prek javnega pooblastila, ki se ga podeli javnemu zavodu, usposobljenemu za izvajanje opazovanja teh pojavov, izbranemu na podlagi javnega razpisa.

(2) Monitoring stanja okolja zagotavljajo pristojna ministrstva neposredno ali prek javnega pooblastila, ki se ga podeli javnemu zavodu, ustanovljenemu za izvajanje opazovanja teh pojavov, izbranemu na podlagi javnega razpisa, in sicer za tla, vodo in zrak, vključno s hrupom in sevanji, razen ionizirajočih sevanj, ministrstvo.

(3) V okviru nalog iz prejšnjega odstavka država zagotavlja tudi monitoring v primeru okoljske nesreče in monitoring emisij razpršenih virov onesnaževanja.

(4) Občina lahko neposredno ali kot lokalno gospodarsko javno službo zagotavlja podrobnejši ali posebni monitoring stanja okolja, zbrane podatke pa mora brezplačno posredovati ministrstvu.

(5) Minister predpiše klasifikacijo erozijskih, geoloških, in drugih geofizikalnih pojavov, ki so predmet monitoringa, zasnovo monitoringa in metodologijo za njegovo izvajanje.

(6) Ministri za področja iz drugega odstavka tega člena predpišejo zasnovo in predmet monitoringa stanja okolja in metodologijo za njegovo izvajanje.

(7) V predpisih iz prejšnjih dveh odstavkov se predpiše tudi način rednega obveščanja javnosti o naravnih pojavih in stanju okolja.

(8) Ministrstvo posreduje podatke monitoringa naravnih pojavov in monitoringa stanja okolja ministrstvu, pristojnemu za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami.

148. člen **(geološki in geofizikalni monitoring)**

(1) Geološki in geofizikalni monitoring iz prejšnjega člena obsega tudi evidentiranje geofizikalnih pojavov, rajonizacijo in kategorizacijo, analitične, proučevalne, prognostične in druge strokovne naloge, ki se nanašajo zlasti na:

1. izvajanje geoloških raziskav državnega pomena,
2. nadzor in verifikacijo geoloških raziskav, ki niso državnega pomena,
3. splošne geološke evidence in sestavo litosfere,

4. erozijske in druge geološke procese, ki nastajajo v vrhnjih plasteh zemeljske skorje in vplivajo na njen razvoj in sestavo,
5. lastnosti in sestavo tal ter njihovo onesnaženost in

(2) V okviru monitoringa iz prejšnjega odstavka se opravljajo tudi strokovne naloge, ki se nanašajo na varstvo in zaščito pred potresi, geološkimi in drugimi nevarnostmi, zgodnje opozarjanje, preprečevanje in sanacijo, na varnost objektov in naprav, ter na izmenjavo podatkov, vključno z mednarodno izmenjavo.

149. člen

(omejitev ali odvzem lastninske pravice zaradi izvajanja monitoringa)

(1) Lastnica ali lastnik (v nadaljnjem besedilu: lastnik) ali druga posestnica ali posestnik (v nadaljnjem besedilu: posestnik) zemljišča je zaradi izvajanja monitoringa naravnih pojavov ali stanja okolja dolžan dopustiti postavitve in obratovanje objektov ali merilnih naprav, izkopna ali vrtalna dela, poskusna črpanja, odvzem vzorcev tal ali rastlin ter druga za izvedbo monitoringa potrebna dela.

(2) Lastnik ali drug posestnik zemljišča je zaradi izvajanja obratovalnega monitoringa iz prvega odstavka tega člena na svojem zemljišču dolžan dopustiti odvzem vzorcev tal ali rastlin ter druga, za izvedbo monitoringa, potrebna dela.

(3) Izvajalec monitoringa mora pri izvajanju del iz prvega in prejšnjega odstavka v čim manjši meri vplivati na rabo in stanje zemljišča, po opravljenih delih pa vzpostaviti prejšnje stanje zemljišča.

(4) Lastnik ali drug posestnik zemljišča zaradi izkopnih ali vrtalnih del, poskusnega črpanja, odvzema vzorcev tal ali rastlin ter drugih za izvedbo monitoringa potrebnih del iz prvega odstavka tega člena nima pravice do odškodnine, razen za zmanjšano vrednost zemljišča, če vzpostavitev prejšnjega stanja ni mogoča.

(5) Če je uporaba zemljišča zaradi omejitev iz prejšnjega odstavka trajno onemogočena, ima lastnik tega zemljišča pravico do odškodnine ali nadomestila v naravi, ki se določi ob smiselni uporabi predpisov, ki urejajo razlastitev.

(6) Če postavitve objekta ali merilne naprave, potrebne za izvajanje monitoringa iz prvega odstavka tega člena drugače ni mogoča, se lastninska pravica na zemljišču lahko odvzame ali omeji v skladu s predpisi, ki urejajo razlastitev in omejitev lastninske pravice.

150. člen

(obratovalni monitoring)

(1) Povzročitelj obremenitve mora pri opravljanju svoje dejavnosti zagotavljati monitoring vplivov svojega delovanja na okolje (v nadaljnjem besedilu: obratovalni monitoring).

(2) Obratovalni monitoring obsega:

1. monitoring onesnaževanja okolja,
2. monitoring stanja okolja, če oseba iz prejšnjega odstavka s svojimi emisijami neposredno povzroča spremembo stanja okolja,
3. monitoring zaradi zmanjševanja tveganja za okolje in monitoring naravnih pojavov, če oseba iz prejšnjega odstavka s svojo dejavnostjo neposredno vpliva nanje.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora podatke obratovalnega monitoringa sporočiti ministrstvu, javnosti in občini, na območju katere oseba obratuje.

(4) Povzročitelj obremenitve mora zaradi izvajanja monitoringa dopustiti vstop v poslovne ali druge prostore osebi, ki je vpisana v evidenco izvajalcev obratovalnega monitoringa.

(5) Minister predpiše vrste emisij, standardov kakovosti okolja in naravnih pojavov, ki so predmet obratovalnega monitoringa, metodologijo njegovega izvajanja in način, vrsto ter obliko sporočanja podatkov ministrstvu, javnosti in občini.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek, se za naprave iz 110. člena tega zakona uporablja obseg in metodologija obratovalnega monitoringa iz zaključkov o BAT, razen če bi se s tem zmanjšala dosežena raven varstva okolja.

(7) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvešča javnost o rezultatih monitoringa, določenega v okoljevarstvenem dovoljenju, ki jih upravljavec naprave pošilja ministrstvu.

(7) Določbe o obratovalnem monitoringu iz 151. in 152. člena tega zakona se smiselno uporabljajo za monitoring lastnosti proizvodov in trajnostnih meril za materialne, surovine in proizvode.

151. člen

(izvajanje obratovalnega in kontrolnega monitoringa)

(1) Obratovalni monitoring iz prejšnjega člena in kontrolni monitoring, ki se izvede na zahtevo inšpektorja pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora, lahko izvaja le oseba, ki je vpisana v evidenco izvajalcev obratovalnega monitoringa.

(2) V evidenco iz prejšnjega odstavka se po uradni dolžnosti vpiše pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki ima dokončno pooblastilo ali potrdilo ministrstva za izvajanje obratovalnega monitoringa.

(3) Ministrstvo izda pooblastilo za izvajanje obratovalnega monitoringa pravni osebi ali samostojnemu podjetniku posamezniku, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

1. mora biti registrirana za opravljanje dejavnosti tehničnega svetovanja ali tehničnega preizkušanja in analiziranja,
2. mora razpolagati z opremo za izvajanje obratovalnega monitoringa,
3. mora biti usposobljena za izvajanje obratovalnega monitoringa,
4. ne sme biti v stečajnem postopku in
5. zadnjih pet let ne sme biti pravnomočno kaznovana zaradi gospodarskega kaznivega dejanja.

(4) Šteje se, da je pogoj iz 3. točke prejšnjega odstavka izpolnjen, če ima oseba iz drugega odstavka tega člena predpisano akreditacijo ali izpolnjuje druge predpisane tehnične pogoje za izvajanje obratovalnega monitoringa.

(5) Pooblastilo iz drugega odstavka tega člena ali potrdilo iz osmega odstavka tega člena velja šest let od dneva njegove pravnomočnosti.

(6) V pooblastilu iz tretjega odstavka ali potrdilu iz sedmega odstavka tega člena ministrstvo določi zlasti:

1. obseg obratovalnega monitoringa,
2. časovno veljavnost pooblastila in

3. podizvajalca, če se obratovalni monitoring izvaja tudi s podizvajalcem in ta izpolnjuje predpisane pogoje.

(7) Če imetnik pooblastila iz tretjega odstavka tega člena poda vlogo za njegovo razširitev ali drugo spremembo, ministrstvo v postopku odločanja o spremembi preverja le izpolnjevanje tistih zahtev iz 2. in 3. točke tretjega odstavka tega člena in 3. točke šestega odstavka tega člena, ki so relevantne za spremembo pooblastila.

(8) Oseba, ki je upravičena izvajati obratovalni monitoring v drugi državi članici EU, pridobi potrdilo ministrstva za vpis v evidenco iz prvega odstavka tega člena, če dokaže, da je v tej državi upravičena izvajati monitoring na način kot ga določa predpis ministra iz petega odstavka prejšnjega člena. Ministrstvo lahko osebo pozove, da priskrbi dodatna dokazila, potrebna za ugotovitev možnih vsebinskih razlik v upravičenosti do izvajanja monitoringa. Če upravičeno dvomi v veljavnost starejših dokazil, lahko ministrstvo zahteva, da dokazila niso starejša od treh mesecev; če dvomi v verodostojnost predloženih dokazil, pa lahko zahteva overjene kopije predloženih dokumentov.

(9) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko vlada v predpisu iz 18. člena tega zakona določi, da obratovalni monitoring izvaja oseba, ki ni vpisana v evidenco iz prvega odstavka tega člena, če gre za:

1. trajne ali dnevne meritve emisij snovi in toplote v vode iz zaključkov o BAT,
2. trajne meritve pretoka,
3. meritve hrupa zaradi uporabe zvočnih naprav,
4. trajne meritve stanja okolja ali
5. meritve komunalne odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav zmogljivosti do 2000 PE.

(10) Če predpis iz 18. člena tega zakona temelji tudi na 4. ali 5. točki prejšnjega odstavka, vlada v njem določi tudi vrste trajnih meritev iz 4. točke.

(11) Minister s predpisom določi opremo in vrsto akreditacije ali druge tehnične pogoje, ki jih mora izpolnjevati oseba iz tretjega odstavka tega člena ter predpiše pogoje, ki jih mora izpolnjevati podizvajalec iz 3. točke šestega odstavka tega člena. V predpisu iz prejšnjega stavka za primere iz devetega odstavka tega člena, minister določi tudi zahteve v zvezi z merilno opremo in preverjanjem skladnosti tako opravljenih meritev.

(12) Ministrstvo vodi evidenco izvajalcev obratovalnega monitoringa iz prvega odstavka tega člena, ki je sestavni del registra iz 154. člena tega zakona.

152. člen

(preverjanje kakovosti monitoringa)

(1) Preverjanje kakovosti izvajanja monitoringa iz 147., 148., 150. in osmega odstavka 247. člena zagotavlja ministrstvo.

(2) Preverjanje iz prejšnjega odstavka se zagotavlja zlasti s tem, da ministrstvo:

1. zahteva občasno ali redno sodelovanje izvajalcev monitoringa v programih preskušanja njihove strokovne usposobljenosti,
2. analizira poročila o izvajanju monitoringa in
3. organizira, naroča ali samo izvede naključne meritve parametrov monitoringa in rezultate primerja s podatki iz poročil o monitoringu.

153. člen
(odvzem pooblastila)

- (1) Ministrstvo z odločbo pooblastilo za izvajanje obratovalnega monitoringa odvzame, če:
1. pooblaščen osebica to sama zahteva,
 2. pooblaščen osebica ne izpolnjuje več predpisanih pogojev,
 3. so bile s kontrolnim monitoringom iz osmega odstavka 247. člena tega zakona več kot dvakrat ugotovljene nepravilnosti pri izvajanju obratovalnega monitoringa ali
 4. je ob preverjanju kakovosti monitoringa iz 4. in 5. točke drugega odstavka prejšnjega člena ugotovilo takšne kršitve, zaradi katerih obstaja utemeljen dvom o usposobljenosti izvajalca obratovalnega monitoringa.
- (2) Ministrstvo izda odločbo o izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa osebi iz osmega odstavka 151. člena tega zakona, če:
1. to sama zahteva,
 2. ni več upravičena izvajati obratovalni monitoring v drugi državi članici,
 3. so izpolnjeni razlogi iz 3. ali 4. točke prejšnjega odstavka.
- (3) Osebica iz prvega ali drugega odstavka tega člena ne sme izvajati obratovalnega monitoringa z dnem dokončnosti odločbe o odvzemu pooblastila ali izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa, ministrstvo pa jo izbriše iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa z dnem pravnomočnosti odločbe o odvzemu pooblastila ali izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa.
- (4) V primeru upravnega spora mora sodišče odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.
- (5) Osebica, ki je bila izbrisana iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa zaradi razlogov iz 2., 3. ali 4. točke prvega odstavka tega člena ali 2. točke drugega odstavka tega člena, ne more biti vanjo ponovno vpisana v obdobju šestih let od dneva izbrisa.
- (6) V predpisu iz enajstega odstavka 151. člena tega zakona lahko minister določi tudi podrobnejše razloge za odvzem pooblastila za izvajanje obratovalnega monitoringa.

2. Register

154. člen
(register)

- (1) Ministrstvo zaradi izvajanja nalog in postopkov po tem zakonu vodi in vzdržuje register varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: register), ki vsebuje:
1. evidenco oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu in potrdilo iz 25. člena tega zakona,
 2. evidenco izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja,
 3. evidenco oseb, ki imajo pooblastila ali potrdila za opravljanje dejavnosti monitoringa ter drugih dejavnosti varstva okolja v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanimi predpisi,
 4. evidenco EMAS in

5. evidenco upravljavcev naprav ali izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo ali dejavnost prijaviti ministrstvu na podlagi četrtega odstavka 18. člena ali 25. člena tega zakona.
- (2) Evidenca oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu, vsebuje zlasti:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
 2. vrsto in obseg obremenjevanja okolja, ki ga oseba povzroča s svojo dejavnostjo, in
 3. podatke o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.
- (3) Evidenca izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja vsebuje zlasti:
1. firmo in sedež osebe in
 2. način, vrsto, obseg in območje izvajanja gospodarske javne službe.
- (4) Evidenca oseb, ki imajo pooblastila ali potrdila za opravljanje dejavnosti varstva okolja v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanimi predpisi, vsebuje zlasti:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
 2. vrsto in obseg dejavnosti varstva okolja, za katero ima oseba pooblastilo ali potrdilo, in
 3. podatke o izdanem pooblastilu ali potrdilu.
- (5) Evidenca EMAS vsebuje zlasti:
1. firmo in sedež organizacije in
 2. datum ter obseg vključitve in registrsko številko.
- (6) Evidenca upravljavcev naprav in obratov ter izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo, obrat ali dejavnost prijaviti ministrstvu, vsebuje zlasti:
1. firmo in sedež upravljavca naprave ali obrata ter kraj naprave ali obrata in izvajalca dejavnosti,
 2. opis naprave ali obrata in dejavnosti, ki v njej poteka, ali opis dejavnosti, ki se opravlja, in
 3. druge podatke, določene v predpisu iz 18., 19., 21., 24. in 25. člena tega zakona.
- (7) Pristojni organ občine mora ministrstvu sporočiti podatke o izvajalcih lokalnih gospodarskih javnih služb varstva okolja, ki so potrebni za vodenje in vzdrževanje evidence.
- (8) Podatki iz registra so javni.
- (9) Vlada v predpisih iz 18., 19., 21. in 24. člena tega zakona lahko predpiše podrobnejšo vsebino in način vodenja evidenc iz prvega odstavka tega člena, postopek vpisa, sprememb in izbrisa iz evidenc, vsebino potrdil iz evidenc in druge podatke, ki jih morajo osebe iz drugega do šestega odstavka tega člena posredovati ministrstvu za vpis v evidence iz teh odstavkov.

3. Informacijski sistem okolja

155. člen **(informacijski sistem okolja)**

- (1) Za opravljanje nalog države na področju varstva okolja, vključno s seznanjanjem javnosti z okoljskimi podatki, ministrstvo zagotavlja vodenje in vzdrževanje informacijskega sistema okolja.

(2) Informacijski sistem iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti podatke o:

1. stanju okolja in njegovih delov,
2. naravnih pojavih,
3. naravnih vrednotah,
4. območjih, ki so s predpisi s področja varstva okolja, ohranjanja narave in varstva ter rabe naravnih dobrin določena kot ogrožena, varovana ali zavarovana,
5. vplivih onesnaženosti okolja na zdravje prebivalstva,
6. območjih odlagališč, nekdanjih odlagališč in opuščenih odlagališč,
7. drugih območjih okoljskih omejitev v skladu z osmim odstavkom 58. člena tega zakona,
8. emisijah in njihovih virih,
4. odpadkih in ravnanju z njimi, vključno z gradbenimi proizvodi iz odpadkov,
5. nevarnih snoveh,
9. rabi naravnih dobrin,
10. okoljskih nesrečah,
11. objektih in napravah, namenjenih varstvu okolja,
12. povzročiteljih obremenjevanja okolja,
13. izvajalcih gospodarskih javnih služb varstva okolja, in drugih osebah, ki se ukvarjajo z varstvom okolja,
14. izvajalcih javnih služb ohranjanja narave in upravljanja voda,
15. nevladnih organizacijah na področju varstva okolja in ohranjanja narave,
16. javnih finančnih sredstvih, porabljenih za varstvo okolja in ohranjanje narave,
17. predpisih, vključno z zaključki o BAT, standardih in normativih varstva okolja ter stanju tehnike in tehnologije in
18. drugih zadevah, pomembnih za vrednotenje trajnostnega razvoja.

(3) Viri podatkov iz prejšnjega odstavka so poleg podatkov, pridobljenih na podlagi tega zakona, tudi podatki, ki se nanašajo na okolje iz državne statistike, katastrof, javnih knjig, registrov, evidenc in drugih baz, vzpostavljenih pri državnih organih in organih občin ter drugih organizacijah na podlagi zakona ter po potrebi tudi podatki iz projektov, financiranih z državnimi sredstvi.

(4) Nosilci podatkov in baz podatkov iz prejšnjega odstavka so dolžni ministrstvu tekoče pošiljati podatke, ki jih ta zahteva za potrebe delovanja informacijskega sistema varstva okolja.

(5) Poleg podatkov iz drugega odstavka tega člena, vsebuje informacijski sistem okolja tudi podatke o preprečevanju večjih nesreč in zmanjševanju njihovih posledic, ki jih podrobneje predpiše vlada v predpisu iz 19. člena tega zakona.

4. Obveščanje javnosti o okoljskih podatkih

156. člen **(poročilo o okolju)**

(1) Ministrstvo v sodelovanju z drugimi ministrstvi najmanj vsako deseto leto pripravi celovito poročilo o okolju v Republiki Sloveniji.

(2) Poročilo iz prejšnjega odstavka sprejme vlada in ga posreduje Državnemu zboru.

(3) Ministrstvo najmanj vsako drugo leto pripravi tudi poročilo o okolju ali njegovih posameznih delih, ki je sestavljeno iz kazalcev stanja okolja.

(4) Poročila iz prejšnjih odstavkov ministrstvo objavi tako, da so dostopna javnosti.

(5) Poročilo o stanju okolja najmanj vsako peto leto za svoje območje pripravi in javno objavi tudi mestna občina, lahko pa tudi občina ali širša samoupravna lokalna skupnost ob smiselni uporabi določb 157. člena tega zakona.

157. člen **(celovito poročilo o okolju)**

1) Poročilo iz prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi kazalcev okolja in drugih virov informacij o okolju celovito prikaže stanje okolja in druge pomembne informacije, pomembne za varstvo okolja.

(2) Poročilo vsebuje zlasti:

1. podatke o stanju in trendih sprememb delov okolja, biotske raznovrstnosti in naravnih vrednot ter glede odpadkov ter podnebnih sprememb,
2. podatke o obremenjevanju in onesnaževanju okolja,
3. podatke o vplivu posameznih sektorjev na stanje okolja zlasti kmetijstva, ribištva, gozdarstva, energetike, prometa, industrije, turizma in rabe naravnih virov,
4. podatke o izvajanju ukrepov varstva okolja, vključno z oceno vključevanja zahtev varstva okolja v politike razvoja posameznih sektorjev ter ukrepi za izboljšanje kakovosti degradiranega okolja,
5. podatke o izobraževanju, obveščanju in sodelovanju javnosti na področju varstva okolja,
6. podatke o izpolnjevanju mednarodnih zavez na področju varstva okolja,
7. priporočila glede prednostnih nalog in ukrepov varstva okolja in
8. druge podatke, pomembne za varstvo okolja.

158. člen **(posredovanje okoljskih podatkov za objavo)**

(1) Ministrstvo v skladu s predpisi, ki urejajo dostop javnosti do informacij javnega značaja, posreduje za objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave zlasti:

1. predpise občin, ki se nanašajo na okolje, pa niso objavljeni v Uradnem listu Republike Slovenije,
2. nacionalni in operativne programe varstva okolja,
3. okoljska izhodišča,
4. poročila o okolju,
5. podatke ali povzetke podatkov monitoringa okolja,
6. zaključke o BAT,
7. okoljevarstvena soglasja okoljevarstvena dovoljenja in dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, razen podatkov, ki po predpisih niso dostopni javnosti, ali navedbo organa, pri katerem je soglasja ali dovoljenja mogoče dobiti in
8. okoljska poročila in poročila o vplivih na okolje ali navedbo organa, pri katerem je poročila mogoče dobiti.

(2) Občina mora ministrstvu v elektronski obliki posredovati besedilo predpisa iz 1. točke prejšnjega odstavka.

159. člen **(poročanje EU o okoljskih podatkih)**

(1) Ministrstvo posreduje in izmenjuje okoljske podatke s pristojnimi organi in organizacijami EU na način in v rokih, določenih v predpisih EU.

(2) Podatki iz prejšnjega odstavka so del informacijskega sistema okolja iz 155. člena tega zakona.

5. Dostop do okoljskih podatkov

160. člen **(dostop do okoljskih podatkov)**

(1) Državni organi, organi občin, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb morajo vsem zainteresiranim osebam omogočiti dostop do okoljskih podatkov, če to določa ta zakon in predpisi, ki urejajo dostop javnosti do informacij javnega značaja.

(2) Okoljski podatek je zlasti podatek o:

1. stanju okolja in njegovih delov,
2. naravnih pojavih,
3. naravnih dobrinah (naravnem javnem dobru, naravnih vrednotah in biološki raznovrstnosti, vključno z gensko spremenjenimi organizmi, ter naravnih virih),
4. emisijah, odpadkih in nevarnih snoveh, vključno z informacijami o obremenjevanju okolja, ki ga povzročajo, in okoljskih nesrečah,
5. dejavnostih, vključno s postopki državnih organov, občinskih organov in drugih oseb javnega prava, izvajalcev javnih služb in nosilcev javnih pooblastil, ki se nanašajo na sprejemanje z varstvom okolja povezanih splošnih in konkretnih pravnih aktov ali sprejemanje strategij, planov, programov, sporazumov, okoljskih izhodišč in poročil, vodenje registrov in evidenc, vključno s temi akti, registri in evidencami,
6. ekonomskih analizah in ocenah, uporabljenih pri sprejemanju ukrepov iz prejšnje točke,
7. zdravstvenem stanju, varnosti in življenjskih razmerah ljudi, vključno s podatki o onesnaženosti prehranjevalnih verig, ter stanju objektov kulturne dediščine, če nanje vpliva ali bi lahko vplivalo obremenjenost okolja, ali z njimi povezani dejavniki ali postopki in dejavnosti iz 4. točke tega odstavka, in
8. varnostnih ukrepov za preprečevanje večje nesreče, ki jih mora izvesti upravljavec obrata.

(3) Ne glede na določbe predpisov iz prvega odstavka tega člena o izjemah glede dostopa do informacij javnega značaja, so okoljski podatki, ki se nanašajo na emisije, odpadke,

nevarne snovi v obratu in varnostno poročilo iz tretjega odstavka 19. člena tega zakona, javni.

(4) Če varnostno poročilo iz prejšnjega odstavka vsebuje podatke, ki niso javni po predpisih o dostopu do informacij javnega značaja, je povzročitelj tveganja dolžan pripraviti varnostno poročilo tako, da iz njega izključi podatke, ki niso javni.

(5) Organi in organizacije iz prvega odstavka tega člena lahko okoljski podatek, pridobljen na prostovoljni osnovi in brez pravne obveznosti, posredujejo javnosti le ob pisnem soglasju osebe, ki je podatek dala, razen, če gre za podatek o emisijah.

(6) Ne glede na predpise, ki urejajo dejavnost državne statistike in o zaupnosti poročevalskih enot, je ministrstvo za namene analize, spremljanja in poročanja o nastajanju, zbiranju in obdelavi odpadkov ter doseganja ciljev na področju odpadkov, upravičeno do podatkov o nastalih odpadkih in ravnanju z njimi, ki jih za potrebe statistike in priprave statističnih poročil v skladu z zakonom, ki ureja statistiko, pripravi organ, pristojen za statistiko.

VII. ODGOVORNOST ZA PREPREČEVANJE OZIROMA SANACIJO OKOLJSKE ŠKODE

161. člen

(odgovornost za preprečevanje in sanacijo okoljske škode)

(1) Povzročitelj obremenitve je v zvezi z opravljanjem dejavnosti odgovoren za preprečevanje neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode in za preprečevanje oziroma sanacijo okoljske škode ne glede na krivdo.

(2) Dejavnosti iz prejšnjega odstavka so:

1. obratovanje naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
2. ravnanje z odpadki, vključno z zbiranjem, prevozom, predelavo in odstranjevanjem odpadkov in nevarnih odpadkov ter ravnanje po zaprtju naprave za odstranjevanje odpadkov in nevarnih odpadkov, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje ali potrdilo o vpisu v evidenco po tem zakonu, razen vnašanja blata iz komunalnih čistilnih naprav v tla, obdelanega do standarda, predpisanega za vnos snovi v tla zaradi kmetovanja,
3. izpuščanje nevarnih snovi z odvajanjem odpadne vode v površinske ali podzemne vode, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
4. izpuščanje ali vbrizgavanje onesnaževal v površinske ali podzemne vode, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
5. obratovanje naprave, ki povzroča onesnaževanje okolja z emisijami določenih snovi v zrak in za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
6. proizvodnja, uporaba, skladiščenje, predelava, polnjenje, izpust v okolje ali prevoz znotraj obrata nevarnih snovi ali zmesi po predpisih o kemikalijah, fitofarmaceutskih sredstev po predpisih o fitofarmaceutskih sredstvih in biocidnih proizvodov po predpisih o biocidnih proizvodih,
7. odvzem in zaježitev vode, za katero je predpisana pridobitev vodne pravice po predpisih o vodah,

8. ravnanje z rudarskimi odpadki, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
9. prevoz nevarnega blaga ali onesnaževal po cesti, železnici, notranjih plovnih poteh, po morju ali zraku,
10. delo z gensko spremenjenimi organizmi v zaprtih sistemih, njihovo namerno sproščanje v okolje ali dajanje v promet v skladu s predpisi o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi, vključno s prevozom gensko spremenjenih organizmov, in
11. čezmejno pošiljanje odpadkov, za katero je treba pridobiti dovoljenje ali je prepovedano po predpisih EU, ki urejajo pošiljanje odpadkov.

(3) Povzročitelj obremenitve, ki izvaja dejavnost, ki ni določena v prejšnjem odstavku, je odgovoren le za povzročitev neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode oziroma za nastanek okoljske škode na zavarovanih vrstah in habitatnih tipih, če je bila storjena namenoma ali iz malomarnosti.

(4) Oseba iz drugega in tretjega odstavka tega člena mora sprejeti in izvesti vse ukrepe za preprečitev nastanka okoljske škode oziroma sanacijo okoljske škode v skladu z določbami tega zakona.

(5) Če je povzročiteljev okoljske škode več in se ne da ugotoviti odgovornosti posameznega povzročitelja, so odgovorni solidarno.

(6) Določbe tega poglavja ne izključujejo odgovornosti povzročitelja okoljske škode proti tretjim osebam v skladu z obligacijskim zakonikom.

162. člen **(okoljska škoda)**

(1) Okoljska škoda, povzročena zavarovanim vrstam, njihovim habitatom in habitatnim tipom, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju po predpisih o ohranjanju narave, je škoda, ki ima večji škodljiv vpliv na doseganje ali ohranjanje njihovega ugodnega stanja po predpisih o ohranjanju narave, ugotovljena na podlagi predpisanih meril.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za okoljsko škodo ne šteje škoda, nastala zaradi škodljivih vplivov na zavarovanih vrstah, njihovih habitatih ali habitatnih tipih, ki so bili ugotovljeni in dovoljeni ali predpisani na podlagi postopka presoje sprejemljivosti planov in posegov v naravo ali uveljavljanja odstopanj od strogega varstva zavarovanih vrst po predpisih o ohranjanju narave.

(3) Okoljska škoda na vodah je škoda, ki povzroči poslabšanje ekološkega ali kemijskega stanja površinskih voda, kemijskega stanja podzemnih voda, ekološkega potenciala močno preoblikovanih vodnih teles površinskih voda, količinskega stanja podzemnih voda za en ali več kakovostnih razredov ali poslabšanje razreda kakovosti enega ali več elementov kakovosti ekološkega stanja površinskih voda brez poslabšanja ekološkega stanja razen, če gre za dopustne izjeme pri izpolnjevanju ciljev, ki se nanašajo na doseganje dobrega stanja voda po predpisih o vodah.

(4) Okoljska škoda, povzročena tlom, je vsako onesnaženje tal, ki predstavlja znatno nevarnost škodljivih vplivov na zdravje ljudi zaradi neposrednega ali posrednega vnosa snovi, zmesi, organizmov ali mikroorganizmov, v ali pod tla ali takšnega vnosa snovi ali zmesi, ki povzroči preseganje kritične ali opozorilne imisijske vrednosti nevarnih snovi v tleh, če pri določenih vrstah rabe tal obstaja verjetnost škodljivih učinkov ali vplivov na zdravje človeka.

(5) Minister na podlagi Priloge I Direktive 2004/35/ES predpiše podrobnejša merila za ugotavljanje škodljivosti vpliva iz prvega odstavka tega člena.

163. člen **(izključitev uporabe)**

(1) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za neposredno nevarnost nastanka okoljske škode oziroma za okoljsko škodo, ki je nastala zaradi:

1. oboroženega spopada, sovražnosti, državljanske vojne, vstaje ali izjemnega, neizogibnega in neustavljivega naravnega pojava;
2. izrednega dogodka, pri kakršnem sta odgovornost in odškodnina urejeni z ratificirano in objavljeno mednarodno konvencijo, v skladu z določbo drugega odstavka 4. člena Direktive 2004/35/ES;
3. dejavnosti, ki jih povzročajo ionizirajoča in druga sevanja, ali zaradi izrednega dogodka ali dejavnosti, pri kateri je odgovornost ali odškodnina urejena z ratificirano in objavljeno mednarodno pogodbo, v skladu z določbo četrtega odstavka 4. člena Direktive 2004/35/ES;
4. razpršenega onesnaževanja, razen če je mogoče ugotoviti vzročno zvezo med okoljsko škodo in dejavnostjo posameznega povzročitelja, in
5. dejavnosti, katere glavni namen je obramba države ali mednarodne varnosti ali varstvo pred naravnimi nesrečami.

(2) Določbe tega poglavja ne posegajo v pravico povzročitelja obremenitve, da omeji svojo odgovornost v skladu z določbo tretjega odstavka 4. člena Direktive 2004/35/ES.

164. člen **(izvajanje preprečevalnih ukrepov)**

(1) V primeru neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode mora njen povzročitelj izvesti vse potrebne ukrepe, da to škodo prepreči, in nemudoma obvestiti ministrstvo o vseh pomembnih dejstvih, zlasti pa o dejanskem stanju okolja in izvedenih ukrepih.

(2) Preprečevalni ukrepi iz prejšnjega odstavka so tisti ukrepi, ki jih povzročitelj sprejme in izvede zaradi dogodka, dejanja ali opustitve dejanja, ki je ustvarilo neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode, njihov namen pa je preprečiti ali čim bolj zmanjšati možnost nastanka takšne škode.

(3) Če je ministrstvo obveščeno ali samo izve za neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode, lahko od njenega povzročitelja zahteva določene informacije o tej nevarnosti. Če ukrepi iz prvega odstavka tega člena ne zadostujejo, ministrstvo z odločbo odredi izvedbo preprečevalnih ukrepov, vključno s podrobnejšimi navodili za njihovo izvedbo.

(4) Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

165. člen **(izvajanje sanacijskih ukrepov)**

(1) V primeru nastanka okoljske škode mora njen povzročitelj ministrstvo nemudoma obvestiti o vseh pomembnih dejstvih, izvesti vse potrebne ukrepe za njeno omejitev in poslati ministrstvu informacije o nastali okoljski škodi in predlog sanacijskih ukrepov v odobritev.

(2) Potrebni ukrepi iz prejšnjega odstavka, ki jih mora v primeru nastanka okoljske škode izvesti njen povzročitelj, obsegajo vse izvedljive ukrepe, s katerimi je mogoče takoj nadzirati, obvladati, odstraniti ali kako drugače ravnati z onesnaževali oziroma drugimi dejavniki škode, da se omeji ali prepreči nadaljnjo okoljsko škodo in škodljive vplive na zdravje ljudi ali nadaljnje zmanjševanje koristne vloge, ki jo ima poškodovani del okolja za drug del okolja ali za človeka.

(3) Ministrstvo preuči vrsto, obseg in pomen okoljske škode za prizadeti posebni del okolja in možnost njegove naravne obnovitve, povzročitelju pa na podlagi predpisa iz desetega odstavka tega člena z odločbo odredi izvedbo najustreznejših sanacijskih ukrepov.

(4) Sanacijski ukrepi iz prejšnjega odstavka so ukrepi ali njihova kombinacija, vključno z ukrepi za ublažitev, ali prehodni ukrepi za obnovitev, sanacijo ali nadomestitev poškodovanega posebnega dela okolja oziroma njegovih zmanjšanih funkcij ali za zagotovitev ustreznega nadomestila tem delom ali funkcijam v skladu s predpisom iz devetega odstavka tega člena.

(5) Če je primerov okoljske škode več, izvedba sanacijskih ukrepov pa ni mogoča hkrati, ministrstvo odloči tudi o vrstnem redu izvedbe teh ukrepov, pri čemer upošteva vrsto, obseg in pomen posameznih primerov okoljske škode za prizadeti posebni del okolja, vključno z nevarnostjo za zdravje ljudi, ter možnost njegove naravne obnovitve.

(6) Pritožba zoper odločbo iz drugega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

(7) Če je ministrstvo obveščeno ali samo izve za nastanek okoljske škode, lahko od njenega povzročitelja zahteva določene informacije o nastali škodi. Če ministrstvo ugotovi, da ukrepi iz prvega odstavka tega člena ne zadostujejo z odločbo odredi izvedbo sanacijskih ukrepov, vključno s podrobnejšimi navodili za njihovo izvedbo. Pritožba zoper odločbo ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

(8) Lastnik ali drug posestnik zemljišča, na katerem je nastala neposredna nevarnost okoljske škode ali okoljska škoda, ter lastnik ali drug posestnik zemljišča, ki je nujno potrebno za izvedbo ukrepov iz 164. ali tega člena tega zakona, morata dopustiti izvedbo teh ukrepov oziroma aktivnosti, ki so potrebne za izvedbo teh ukrepov.

(9) Vlada predpiše vrste sanacijskih ukrepov na podlagi Priloge II Direktive 2004/35/ES, ki so podlaga za izbiro najustreznejših ukrepov za sanacijo okoljske škode.

166. člen

(izvedba ukrepov za račun povzročitelja)

Če povzročitelj v roku iz odločbe, izdane na podlagi tretjega odstavka 164. ali tretjega odstavka 165. člena, ne izvrši v njej določenih ukrepov ali je iz okoliščin očitno, da jih ne bo izpolnil v roku iz odločbe, te ukrepe na račun povzročitelja izvede ministrstvo, o čemer izda sklep. Pritožba zoper sklep iz prejšnjega stavka ne zadrži njegove izvršitve.

167. člen

(stroški preprečevalnih in sanacijskih ukrepov)

(1) Povzročitelj okoljske škode krije stroške preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, izvedenih na podlagi tega zakona.

(2) Povzročitelj okoljske škode krije tudi stroške ugotavljanja vrste, obsega in pomena okoljske škode ali njene neposredne nevarnosti, stroške vodenja upravnega postopka in zbiranja podatkov ter stroške spremljanja in nadzora izvajanja ukrepov, o čemer izda ministrstvo poseben sklep.

(3) Ministrstvo hkrati z izdajo odločbe o preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepih predlaga vpis zastavne pravice na premoženju povzročitelja neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode oziroma povzročitelja okoljske škode, od njega zahteva bančno garancijo ali drugo obliko zavarovanja plačila v korist ministrstva, in sicer v višini ocenjenih stroškov izvedbe ukrepov, če bi jih moralo ministrstvo samo izvesti v skladu z določbami 164. in 165. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo predlaga izbris zastavne pravice ali opravi druga dejanja, potrebna zaradi prenehanja zavarovanja plačila iz prejšnjega odstavka, če povzročitelj uspešno izvede vse preprečevalne oziroma sanacijske ukrepe v skladu z določbami tega zakona.

(5) Ministrstvo ima pravico z odločbo zahtevati povračilo stroškov za izvedbo ukrepov po tem zakonu, ki jih je samo izvedlo, in sicer v petih letih od dne, ko so bili izvedeni, oziroma od dne, ko je bil ugotovljen povzročitelj okoljske škode.

(6) Oseba iz prvega odstavka tega člena ni dolžna kriti stroškov preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, če dokaže:

1. da je neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljsko škodo povzročila tretja oseba, škoda pa je nastala kljub temu, da so bili izvedeni ustrezni varnostni ukrepi, ali
2. da je neposredna nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljska škoda nastala zaradi izpolnitve obvezujočega ukaza ali navodila državnega ali občinskega organa ali osebe z javnimi pooblastili, razen če je bilo to izdano po emisiji ali dogodku, ki ga je povzročila dejavnost te osebe.

(7) Oseba iz prejšnjega odstavka ima v primeru iz 1. točke prejšnjega odstavka pravico, da ji stroške povrne tretja oseba, v primeru iz 2. točke prejšnjega odstavka pa jih povrne država.

(8) Obveznosti kritja stroškov iz prejšnjih odstavkov se prenesejo na univerzalnega pravnega naslednika povzročitelja.

(9) Odgovornost iz prejšnjega odstavka zavezuje tudi pravne naslednike lastnika nepremičnine pod pogoji, da so bili ali bi ob ustrezni skrbnosti morali biti seznanjeni s tem, da je neposredna nevarnost okoljske škode ali okoljsko škodo izvirala iz njihove nepremičnine.

168. člen

(pravice zainteresirane javnosti in drugih oseb)

(1) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in druga zainteresirana pravna ali fizična oseba ter pravna ali fizična oseba, ki je zaradi nastanka okoljske škode prizadeta v svojih pravicah ali pravnih koristih ali bi zaradi nastanka okoljske škode verjetno lahko bila prizadeta v svojih pravicah ali pravnih koristih, imajo pravico, da ministrstvo obvestijo o primerih okoljske škode in zahtevajo, da ministrstvo ukrepa v skladu z določbami tega zakona.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati informacije in podatke, ki izkazujejo obstoj okoljske škode.

(3) Ministrstvo preuči obvestilo iz prvega odstavka tega člena in ga pošlje domnevnemu povzročitelju zatrjevane okoljske škode, če presodi, da jo navedbe iz obvestila verjetno izkazujejo, domnevni povzročitelj pa mora najpozneje v 14 dneh od prejema obvestila odgovoriti nanj.

(4) Če ministrstvo na podlagi navedb in dejanskega stanja ugotovi, da je nastala okoljska škoda, izda o tem odločbo v skladu s tretjim odstavkom 165. člena tega zakona in jo objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(5) V postopku izdaje odločbe iz tretjega odstavka 165. člena tega zakona ali odločbe, s katero se ugotovi, da okoljska škoda ni nastala, imajo nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in druga zainteresirana pravna ali fizična oseba iz prvega odstavka tega člena pravico do sodelovanja z dajanjem mnenj in pripomb v 30 dneh od objave javnega naznanila, ki ga ministrstvo objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(6) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena lahko za varstvo svoje pravice do sodelovanja vložijo pritožbo zoper odločbo iz tretjega odstavka 165. člena tega zakona.

(7) Druga zainteresirana pravna ali fizična oseba, ki stalno prebiva ali ima sedež na območju, na katerem so z odločbo iz tretjega odstavka 165. člena odrejeni sanacijski ukrepi, lahko za varstvo svoje pravice do sodelovanja vložijo pritožbo zoper odločbo iz tretjega odstavka 165. člena, če izkažejo, da z odločbo iz tretjega odstavka 165. člena tega zakona odrejeni sanacijski ukrepi niso ustrezni ali zadostni za sanacijo okoljske škode.

(8) Rok za vložitev pritožbe iz šestega in sedmega odstavka tega člena zoper odločbo iz tretjega odstavka 165. člena tega zakona je 15 dni po objavi na način iz četrtega odstavka tega člena.

(9) Lastnik ali drug posestnik zemljišča, ki je nujno potrebno za izvedbo ukrepov iz odločbe iz tretjega odstavka 165. člena tega zakona, ima v postopku izdaje te odločbe položaj stranskega udeleženca, če izkaže, da bi izvedba sanacijskih ukrepov lahko vplivala na njegove pravice in pravne koristi.

(10) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

169. člen

(čezmejna škoda)

(1) Če okoljska škoda vpliva ali bi lahko vplivala na območje Republike Slovenije in druge države članice, mora ministrstvo sodelovati s pristojnim organom te države pri izmenjavi informacij in podatkov, potrebnih za preprečitev, omejitev ali sanacijo te škode.

(2) Če okoljska škoda, katere izvor je v Republiki Sloveniji, prizadene območje druge države članice, mora ministrstvo poslati pristojnemu organu te države ustrezne informacije in podatke.

(3) Če je nastala okoljska škoda v Republiki Sloveniji, njen izvor pa je v drugi državi članici, ministrstvo o nastali okoljski škodi obvesti pristojni organ te države in Komisijo EU ter predlaga sprejetje preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov. Ministrstvo od povzročitelja okoljske škode zahteva tudi povrnitev stroškov, ki so nastali zaradi izvedbe preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov v Republiki Sloveniji.

170. člen

(zastaranje in evidence)

(1) Odgovornost za okoljsko škodo zastara, če je preteklo več kot 30 let od dneva vzroka njenega nastanka, in v tem času proti povzročitelju ni bil sprožen noben postopek ugotavljanja njenega nastanka v skladu s tem zakonom.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek odgovornost za okoljsko škodo zastara tudi, če gre za škodo, ki jo je povzročila emisija, dogodek ali izredni dogodek, ki se je pripetil pred 30. aprilom 2007, ali po tem datumu, če emisija, dogodek ali izredni dogodek izhaja iz posebne dejavnosti, ki je potekala in se končala pred navedenim datumom.

(3) Ministrstvo vodi in sproti posodablja seznam odločb o preprečevalnih in sanacijskih ukrepih iz 164. in 165. člena tega zakona ter z njimi povezano višino ocenjenih in višino dejanskih stroškov izvedbe ukrepov. Seznam iz prejšnjega stavka je del informacijskega sistema okolja iz 155. člena okolja, ministrstvo pa ga objavi tudi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

VIII. EKONOMSKI IN FINANČNI INSTRUMENTI VARSTVA OKOLJA

171. člen **(namen in vrste)**

(1) Država pospešuje in spodbuja doseganje ciljev varstva okolja tudi z ekonomskimi ter finančnimi instrumenti, in sicer:

1. z okoljskimi dajatvami,
2. z zavarovanji, bančnimi garancijami in drugimi oblikami finančnega jamstva,
3. s posojili z ugodno obrestno mero, z vlaganjem kapitala v gospodarske družbe, garancijami ali drugimi oblikami poroštev, s subvencijami ali drugimi oblikami dajanja nepovratnih sredstev iz sredstev sklada iz 210. člena tega zakona in z drugimi finančnimi instrumenti, ki prispevajo k varstvu okolja,
4. s kavcijami in drugimi oblikami varščin,
5. s trgovanjem s pravicami do emisije,
6. s sredstvi proračuna.

(2) Ekonomski instrumenti iz prejšnjega odstavka se določijo in uporabljajo v skladu z načeli proste trgovine in enakopravne obravnave gospodarskih subjektov v skladu z zakonom.

(3) Občina lahko pospešuje in spodbuja doseganje ciljev varstva okolja z inštrumenti iz 3. in 8. točke prvega odstavka tega člena.

1. Okoljske dajatve

172. člen **(okoljske dajatve za onesnaževanje okolja)**

(1) Povzročitelj onesnaževanja je dolžan plačevati okoljske dajatve, s katerimi se obdavčuje obremenjevanje okolja. Okoljske dajatve so prihodek proračuna države ali občine v skladu z zakonom.

(2) Osnova za določitev okoljske dajatve za onesnaževanje okolja je:

1. vrsta, količina ali lastnosti emisije iz posameznega vira,
2. vrsta, količina ali lastnosti odpadkov ali
3. vsebnost okolju škodljivih snovi v surovini, polizdelku ali proizvodu.

(3) Zavezanka ali zavezanec za plačilo okoljske dajatve iz prvega odstavka tega člena (v nadaljnjem besedilu: zavezanec) je oseba, ki povzroča onesnaževanje okolja z emisijami, oseba, ki neposredno ali posredno povzroča onesnaževanje okolja z odpadki ali oseba, ki proizvaja ali uporablja ali daje na trg surovine, polizdelke ali proizvode, ki vsebujejo okolju škodljive snovi.

(4) Vlada podrobneje določi vrste onesnaževanja, ravnanje z odpadki in vsebnost snovi, za katero se plačuje okoljska dajatev, osnovo za obračun dajatve ter zavezance in plačnike okoljske dajatve. Vlada predpiše tudi način izračuna, obračunavanja in odmere ter plačnika in način plačevanja okoljske dajatve ter merila in pogoje za vračilo okoljske dajatve ter izjeme, ko se okoljska dajatev ne plačuje.

(5) Višina okoljske dajatve se določi tako, da je enaka ali sorazmerna mejnim stroškom onesnaževanja.

173. člen

(vračilo, oprostitev, zmanjšanje ali odstopitev okoljskih dajatev za onesnaževanje okolja)

(1) Predpis vlade iz četrtega odstavka prejšnjega člena lahko določi, da ima zavezanec pravico do oprostitve ali zmanjšanja plačila okoljske dajatve za onesnaževanje okolja, če:

1. je povzročitelj obremenjevanja okolja in je z državo sklenil pogodbo o dodatnem zmanjševanju obremenjevanja okolja ali
2. če je oseba, ki je vključena v izpolnjevanje mednarodno sprejetih pogodbenih obveznosti države, ki se nanašajo na zmanjševanje obremenjevanja okolja ali
3. za izvedbo ukrepov, s katerimi prispeva k zmanjšanju obremenjevanja okolja, kadar je to omogočeno s predpisom vlade iz drugega odstavka tega člena.

(2) Vlada lahko v skladu s predpisi, ki urejajo državne pomoči, predpiše merila, pogoje in dokazila za oprostitev ali zmanjšanje plačevanja okoljske dajatve.

(3) Vlada lahko v predpisu iz četrtega odstavka prejšnjega člena določi, da se okoljske dajatve, ki so prihodek proračuna, delno ali v celoti odstopijo občini in okoljske dajatve, katerih prejemnik je občina. V primeru iz prejšnjega stavka vlada predpiše merila za določitev višine dajatve, ki jo prejme občina, namensko porabo te dajatve ter evidence in dokazila, ki jih je občina dolžna voditi in predložiti glede porabe okoljske dajatve.

(4) Vlada predpiše način zbiranja okoljske dajatve, vsebino evidence o okoljski dajatvi ter obveznost poročanja in vsebino podatkov, ki jih je zavezanec za vodenje evidence dolžan poročati ministrstvu, pristojnem za okolje ali FURS-u.

174. člen

(okoljske dajatve za rabo naravnih dobrin)

Okoljska dajatev za rabo naravne dobrine se predpiše v skladu z zakoni, ki urejajo rabo naravnih dobrin.

2. Finančna jamstva za namene varstva okolja

175. člen **(zavarovanja)**

(1) Vlada lahko predpiše, da mora povzročitelj obremenitve zagotoviti finančno jamstvo zaradi izvajanja predpisanih obveznosti ali poplačila stroškov obremenjevanja okolja pri opravljanju svoje dejavnosti, po njenem prenehanju, prenehanju obratovanja naprave ali obrata ali prenehanju povzročitelja obremenitve.

(2) Finančno jamstvo iz prejšnjega odstavka se zagotovi zlasti kot sklenitev zavarovanja ali pridobitev bančne garancije.

(3) Vlada v predpisu iz prvega odstavka tega člena določi zlasti:

1. primere, za katere je treba zagotoviti finančno jamstvo,
2. razloge za unovčenje finančnega jamstva in osebo, ki je upravičena do sredstev finančnega jamstva, ter
3. višino sredstev finančnega jamstva in čas jamčenja, pri čemer upošteva zlasti obseg dejavnosti ali ravnanja, ki je predmet jamstva, in predpisane zahteve v zvezi z ukrepi med opravljanjem dejavnosti ali po njenem prenehanju.

(4) Sredstva, pridobljena iz finančnega jamstva, se morajo porabiti za izpolnitev predpisanih obveznosti povzročitelja obremenitve ali za poplačilo njegovih stroškov obremenjevanja.

(5) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena podrobneje predpiše tudi načine in druge pogoje razpolaganja s sredstvi finančnega jamstva, ki se morajo porabiti za namene iz prejšnjega odstavka.

(6) V primeru unovčenja finančnega jamstva zaradi razloga, ker upravljavec odlagališča ni v predpisanem roku izvršil odločbe inšpektorja in se ta izvršuje po tretji osebi, mora lastnik zemljišča dovoliti izvedbo ukrepov, določenih v okoljevarstvenem dovoljenju ali inšpekcijski odločbi. Za namen iz prejšnjega stavka ima tretja oseba, določena v inšpekcijski odločbi, pravico tudi do posegov v prostor, ki so v skladu s predpisom, ki ureja odlagališča odpadkov, potrebni za izvedbo ukrepov za zapiranje odlagališča in izvedbo ukrepov po zaprtju odlagališča.

3. Kavcije in druge oblike varščin za namene varstva okolja

176. člen **(kavcije in varščine)**

Vlada lahko predpiše kavcije ali druge oblike varščine za proizvajalce, ki organizirano zagotavljajo vračilo izrabljenih ali neuporabnih naprav, tehnologij, proizvodov oziroma njihove embalaže ali na drug organiziran način zmanjšujejo negativne učinke svojega delovanja, ter za potrošnike, ki izrabljene ali neuporabne naprave, tehnologije ali proizvode oziroma njihovo embalažo vrnejo proizvajalcu.

4. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v EU

177. člen

(sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v EU)

(1) Zaradi zmanjševanja emisij toplogrednih plinov z najnižjimi mogočimi stroški in ekonomsko učinkovito so upravljavci naprav, ki morajo pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz 184. člena tega zakona, in operatorji zrakoplovov, ki morajo pridobiti odločbo o odobritvi načrta monitoringa iz 198. člena tega zakona vključeni v sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v EU (v nadaljnjem besedilu: sistem trgovanja).

(2) V sistem trgovanja se lahko vključijo tudi druge pravne ali fizične osebe v skladu s tem zakonom in predpisi EU, ki urejajo sistem trgovanja.

178. člen

(pravica do emisije toplogrednih plinov)

Upravljavec naprave iz 184. člena tega zakona ali operator zrakoplova iz 198. člena tega zakona ima pravico do emisije toplogrednih plinov v obsegu emisijskih kuponov, pridobljenih za napravo ali letalsko dejavnost v skladu s tem zakonom.

179. člen

(emisijski kupon)

(1) Emisijski kupon je v tonah ekvivalenta ogljikovega dioksida izražena pravica iz prejšnjega člena. Tona ekvivalenta ogljikovega dioksida pomeni eno metrsko tono ogljikovega dioksida ali ustrezno količino drugega toplogrednega plina z ekvivalentnim potencialom globalnega segrevanja ozračja.

(2) Emisijskim kuponom so enakovredne tudi druge pravice, ki jih za namene trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov na svojem območju podeljujejo druge države članice.

(3) Vsakdo je lahko imetnik emisijskega kupona iz prejšnjega odstavka v skladu s tem zakonom in predpisi EU, ki urejajo sistem trgovanja.

(4) Veljavnost emisijskih kuponov, izdanih od 1. januarja 2013, ni omejena. Emisijski kuponi, izdani od 1. januarja 2021, veljajo za emisije toplogrednih plinov od leta 2021 naprej.

(5) Z emisijskimi kuponi in z njimi enakovrednimi pravicami lahko prosto trgujejo fizične in pravne osebe.

180. člen

(register Unije)

(1) Register Unije je standardizirana in informatizirana osrednja zbirka, v kateri se vodijo emisijski kuponi in druge z njimi enakovredne pravice do emisije toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: register Unije), v skladu s predpisom EU, ki ureja delovanje registra Unije.

(2) Podatki iz registra Unije so dostopni javnosti v skladu s tem zakonom in s predpisom EU iz prejšnjega odstavka.

(3) Vlada določi nacionalnega administratorja registra Unije (v nadaljnjem besedilu: nacionalni administrator), ki v imenu države upravlja z računi Republike Slovenije v registru Unije.

181. člen

(dražba emisijskih kuponov)

(1) Letna količina emisijskih kuponov, ki pripada Republiki Sloveniji, se od leta 2013 prodaja na dražbah v skladu s predpisom EU, ki ureja časovni načrt, upravljanje in druge vidike dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov.

(2) SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: SID banka), je uradna dražiteljica na dražbah iz prejšnjega odstavka v imenu in za račun Republike Slovenije.

(3) Ministrstvo in SID banka skleneta pogodbo, s katero podrobneje uredita opravljanje nalog uradne dražiteljice iz prejšnjega odstavka, plačilo za opravljanje nalog in poročanje ministrstvu.

(4) Če preneha z delovanjem naprava za proizvodnjo električne energije se letna količina emisijskih kuponov iz prvega odstavka tega člena v letu po prenehanju delovanja naprave za proizvodnjo električne energije zmanjša za količino povprečja preverjenih emisij iz drugega odstavka 204. člena tega zakona. Povprečje preverjenih emisij iz prejšnjega stavka se izračuna za obdobje zadnjih pet let pred prenehanjem delovanja naprave za proizvodnjo električne energije.

(5) Ministrstvo v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka tega člena obvesti Evropsko komisijo o količini povprečja preverjenih emisij iz prejšnjega odstavka.

182. člen

(sklad za podnebne spremembe)

(1) V okviru državnega proračuna je kot proračunski sklad za nedoločen čas ustanovljen Sklad za podnebne spremembe (v nadaljnjem besedilu: Podnebni sklad).

(2) Namen Podnebnega sklada je sofinanciranje ukrepov za blaženje in prilagajanje posledicam podnebnih sprememb.

(3) Za upravljanje Podnebnega sklada je pristojno ministrstvo.

(4) Viri financiranja Podnebnega sklada so prihodki, ustvarjeni s prodajo emisijskih kuponov na dražbi iz prvega odstavka prejšnjega člena.

183. člen

(poraba sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov)

(1) Sredstva Podnebnega sklada iz četrtega odstavka prejšnjega člena, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za naprave, se porabijo zlasti za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, vključno s prispevkom v Svetovni sklad za energetske učinkovitost in obnovljive vire ter v Sklad za prilagajanje, določen na podlagi Podnebne konvencije,
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb, financiranje raziskav in razvoja ter demonstracijskih projektov za zmanjšanje emisij in prilagajanje podnebnim spremembam, vključno s sodelovanjem v pobudah Evropskega strateškega načrta za energetske tehnologije in evropskih tehnoloških platform,
3. razvoj obnovljivih virov energije za izpolnitev zaveze EU glede uporabe obnovljivih virov energije ter razvoj drugih tehnologij, ki pripomorejo k prehodu v varno in trajnostno nizkoogljično gospodarstvo ter k izpolnitvi zaveze EU, da poveča energetske učinkovitost na ravni, dogovorjeni v ustreznih zakonodajnih aktih,
4. ukrepe za preprečevanje krčenja gozdov in povečanje pogozdovanja ter obnovo gozdov v državah v razvoju, ki so ratificirale mednarodni sporazum o podnebnih spremembah, prenos tehnologij in omogočanje prilagajanja negativnim učinkom podnebnih sprememb v teh državah,
5. zajemanje ogljikovega dioksida v gozdovih EU,
6. okolju varno zajemanje in geološko shranjevanje ogljikovega dioksida, zlasti iz elektram na trdna fosilna goriva ter vrste industrijskih sektorjev in delov sektorjev, tudi v tretjih državah,
7. spodbujanje prehoda na promet z nizkimi emisijami in javni promet,
8. financiranje raziskav in razvoja na področju energetske učinkovitosti in čistih tehnologij v sektorjih, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 184. člena tega zakona,
9. ukrepe, katerih namen je izboljšanje energetske učinkovitosti, sistemov daljinskega ogrevanja in izolacije ali zagotavljanje finančne podpore za obravnavo socialnih vprašanj v gospodinjstvih z nizkim ali srednjim prihodkom,
10. kritje administrativnih stroškov upravljanja sistema trgovanja,
11. financiranje podnebnih ukrepov v ranljivih tretjih državah, tudi za prilagajanje na učinke podnebnih sprememb,
12. spodbujanje pridobivanja spretnosti in prerazporeditve delovne sile, da bi v tesnem sodelovanju s socialnimi partnerji pripomogli k pravičnemu prehodu v nizkoogljično gospodarstvo, zlasti v regijah, ki jih tranzicija delovnih mest najbolj zadeva in
13. kritje posrednih stroškov, zaradi stroškov emisij toplogrednih plinov.

(2) Sredstva Podnebnega sklada iz četrtega odstavka prejšnjega člena, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za operatorje zrakoplovov, se porabijo za obvladovanje podnebnih sprememb v EU in tretjih državah ter za financiranje skupnih projektov, zlasti za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov iz letalstva,
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb v EU in tretjih državah, zlasti državah v razvoju,
3. financiranje raziskav in razvoja, namenjenih blaženju podnebnih sprememb in prilagajanju podnebnim spremembam, ki jih povzročajo emisije toplogrednih plinov iz letalstva;
4. zmanjševanje emisij s prometom z nizkimi emisijami,

5. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja,
6. financiranje prispevkov v Svetovni sklad za energetske učinkovitost in obnovljive vire energije ter
7. financiranje ukrepov za preprečevanje krčenja gozdov.

(3) Vlada določi način in pogoje dodelitve nadomestila za kritje posrednih stroškov iz trinajste točke prvega odstavka tega člena v korist določenih sektorjev ali delov sektorjev, ki so izpostavljeni tveganju premestitve emisij CO₂ in so določeni s predpisom EU, ki določa sektorje in dele sektorjev, ki veljajo za izpostavljene tveganju premestitve emisij CO₂.

(4) Ministrstvo do 31. marca tekočega leta za preteklo leto objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave skupni znesek finančnega nadomestila za posamezen sektor ali del sektorja iz prejšnjega odstavka.

(5) Vlada sprejme program porabe sredstev za izvedbo ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena. Pri ukrepih, ki vključujejo večletne projekte, se ne glede na obdobje, za katero se sprejema program, v programu navedejo predvidena finančna sredstva do zaključka projekta in se v ta namen prevzemajo finančne obveznosti v breme proračunov prihodnjih let.

(6) Ministrstvo do 31. julija tekočega leta za preteklo leto poroča Evropski komisiji o porabi sredstev iz prejšnjega odstavka v skladu s predpisom EU, ki ureja upravljanje energetske unije in podnebnih ukrepov.

(7) Sredstva Podnebnega sklada iz petega odstavka tega člena se lahko z neposredno pogodbo dodeljujejo tudi neposrednim ali posrednim proračunskim uporabnikom, ki jih je za izvajanje javnih nalog ustanovila ali pooblastila Republika Slovenija ali občina.

(8) Do sredstev iz petega odstavka tega člena ni upravičena oseba:

1. katere obveznosti plačila obveznih zapadlih dajatev in drugih denarnih nedavčnih obveznosti, ki jih pobira ali izterjuje Finančna uprava Republike Slovenije, na dan predložitve vloge za pridobitev sredstev znašajo 50 eurov ali več ali

2. na dan predložitve vloge za pridobitev sredstev ni imela predloženih vseh obračunov davčnih odtegljajev za dohodke iz delovnega razmerja za zadnjih pet let do dne vloge za pridobitev sredstev.

(9) Za potrebe odločanja o pravici do pridobitve sredstev iz petega odstavka tega člena se podatki o tem, ali vlagatelj vloge za pridobitev sredstev izpolnjuje pogoje iz prejšnjega odstavka, brezplačno pridobijo iz davčne evidence, ki jo vodi Finančna uprava Republike Slovenije.

4.1. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz naprav

184. člen

(dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Upravljavec naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, in upravljavec naprave iz prvega odstavka 192. člena tega zakona mora pred začetkom obratovanja naprave ali njenega dela od ministrstva pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov.

(2) Vloga za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje opis:

1. naprave in dejavnosti, ki v njej poteka, vključno z uporabljenimi tehnologijami, ter podatek o nazivni vhodni toplotni moči oziroma proizvodni zmogljivosti naprave,
2. surovin in drugih snovi, katerih uporaba lahko povzroči emisijo toplogrednih plinov,
3. vrste in virov emisij toplogrednih plinov iz naprave,
4. ukrepov, ki jih upravljavec naprave načrtuje za izvajanje monitoringa emisij toplogrednih plinov in poročanje skupaj z načrtom monitoringa emisij toplogrednih plinov v skladu s predpisom EU, ki ureja spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih ter
5. drugih dejstev, za katera upravljavec meni, da so pomembna za pridobitev dovoljenja.

(3) Vloga mora vsebovati tudi poljudni povzetek vsebin iz prejšnjega odstavka.

(4) Vlada s predpisom določi vrste naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov iz prvega odstavka tega člena.

185. člen

(vsebina dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Ministrstvo izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za napravo ali njen del, če ugotovi, da je upravljavec naprave sposoben zagotavljati izvajanje načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se lahko izda za eno ali več naprav ali njihovih delov, če so te na istem kraju in jih upravlja isti upravljavec.

(3) Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje:

1. firmo in sedež upravljavca naprave ter kraj naprave,
2. nazivno vhodno toplotno moč oziroma zmogljivost naprave,
3. opis dejavnosti in emisij toplogrednih plinov iz naprave,
4. načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v skladu s predpisom EU, iz drugega odstavka prejšnjega člena,
5. zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov v skladu s predpisom EU, iz drugega odstavka prejšnjega člena, in
6. obveznost, da upravljavec v štirih mesecih po izteku koledarskega leta preda emisijske kupone v register Unije v skladu s prvim odstavkom 207. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo posreduje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

186. člen

(sprememba dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Upravljavec naprave mora ministrstvu pisno prijaviti vsako nameravano spremembo vrste ali delovanja naprave in vsako razširitev ali zmanjšanje njene zmogljivosti ter vsako spremembo upravljavca, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Če ministrstvo na podlagi prijave ugotovi, da nameravana sprememba vpliva na vsebino dovoljenja iz tretjega odstavka prejšnjega člena, o tem v 30 dneh od prijave pisno obvesti upravljavca naprave in ga pozove, da v določenem roku vloži vlogo za spremembo

dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, v skladu z določbami 184. člena tega zakona. Če upravljavec naprave v določenem roku vloge ne vloži, se šteje, da je od nameravane spremembe odstopil.

(3) Ministrstvo odloči o spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v dveh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka.

(4) Če upravljavec naprave v 30 dneh od prijave ne prejme obvestila iz drugega odstavka tega člena, se šteje, da nameravana sprememba ne vpliva na veljavno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, upravljavec naprave pa lahko nameravano spremembo izvede.

(5) Ministrstvo spremeni dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi zaradi spremembe upravljavca.

(6) Ministrstvo posreduje odločbo iz tretjega in petega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

187. člen

(prenehanje delovanja naprave)

(1) Upravljavec naprave mora ministrstvo pisno obvestiti o prenehanju delovanja naprave v skladu s predpisom EU, ki določa prehodna pravila za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Ministrstvo v primeru iz prejšnjega odstavka izda odločbo o prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov.

(3) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

188. člen

(odvzem dovoljenja)

(1) Ministrstvo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov odvzame, če upravljavec naprave ne izpolnjuje zahtev iz 4. točke tretjega odstavka 185. člena tega zakona, če ne plača penalov v skladu z 208. členom tega zakona ali če je izvedel spremembo naprave, ki v skladu s 186. členom tega zakona vpliva na vsebino dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, vendar o tem ni obvestil ministrstva na način iz prvega odstavka 186. člena tega zakona.

(2) Upravljavcu naprave, ki mu je bilo odvzeto dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, ministrstvo ne izda dovoljenja iz 184. člena tega zakona v petih letih od pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka.

(3) Za napravo, za katero je bilo upravljavcu naprave odvzeto dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, ministrstvo ne izda dovoljenja iz 184. člena tega zakona v petih letih od pravnomočnosti odločbe iz prvega odstavka tega člena.

(4) Ministrstvo posreduje odločbo iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

189. člen

(izpolnitev obveznosti pri prenehanju delovanja naprave ali odvzemu dovoljenja)

(1) V primeru iz 187. člena tega zakona ali prejšnjega člena mora upravljavec naprave, ob stečaju pa stečajni upravitelj, pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov, v skladu s predpisom EU, iz drugega odstavka 184. člena tega zakona.

(2) Poročilo iz prejšnjega odstavka zajema obdobje od začetka koledarskega leta, za katero upravljavec naprave poročila še ni poslal ministrstvu, pa do pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 187. člena tega zakona ali prvega odstavka prejšnjega člena.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora poslati poročilo iz prvega odstavka tega člena skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona ministrstvu najpozneje v treh mesecih od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 187. člena tega zakona ali prvega odstavka prejšnjega člena.

190. člen

(dodelitev emisijskih kuponov)

(1) Upravljavcem naprav se za naprave za proizvodnjo električne energije in upravljavcem naprav za naprave za zajem, prenos ali shranjevanje ogljikovega dioksida se emisijski kuponi ne dodelijo brezplačno.

(2) Upravljavcem naprav se za naprave, ki niso navedene v prejšnjem odstavku, za obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona brezplačno dodelijo emisijski kuponi izračunani v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona. Brezplačno se, v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona, dodelijo emisijski kuponi tudi za podnaprave za daljinsko ogrevanje in za enote naprave za sproizvodnjo z visokimi izkoristkom, ki ustrezajo merilom visoke učinkovitosti v skladu z zakonom, ki ureja energetiko.

(3) Brezplačna dodelitev emisijskih kuponov se po letu 2026 zmanjšuje v enakih deležih tako, da leta 2030 ni več brezplačne dodelitve emisijskih kuponov, razen za podnaprave za daljinsko ogrevanje.

(4) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka so upravljavci naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, ki veljajo za izpostavljene tveganju premestitve emisij CO₂, v skladu s predpisom EU iz tretjega odstavka 183. člena tega zakona, do leta 2030 upravičeni do brezplačne dodelitve 100 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona.

191. člen

(seznam naprav in upravljavcev)

(1) Ministrstvo na podlagi vloge upravljavca naprave v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona za obdobje petih let, ki se začne leta 2021, in za vsako nadaljnje petletno obdobje pripravi seznam naprav in upravljavcev, ki imajo pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu s 184. členom ali 192. členom tega zakona (v nadaljnjem besedilu: seznam naprav), in ga do 30. septembra dve leti pred začetkom vsakega obdobja predloži Evropski komisiji.

(2) Ministrstvo skupaj s seznamom naprav predloži Evropski komisiji tudi seznam naprav in upravljavcev, ki se v skladu s 193. členom tega zakona želijo izključiti iz sistema trgovanja,

ter predlog enakovrednih ukrepov, ki jih morajo ti izvajati za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov.

(3) Seznam naprav vsebuje tudi količino emisijskih kuponov, brezplačno dodeljenih upravljavcem naprav za petletno obdobje iz prvega odstavka tega člena, in sorazmerni delež emisijskih kuponov za posamezno koledarsko leto v navedenem obdobju, izračunana v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona upošteva zahteve Evropske komisije glede vključitve naprav na seznam naprav in izračuna končno brezplačno dodeljeno količino emisijskih kuponov v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona za posamezno obdobje.

(5) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi seznam naprav in končno brezplačno dodeljeno količino emisijskih kuponov iz prejšnjega odstavka.

(6) Ministrstvo upravljavcu naprave, ki je na seznamu iz prejšnjega odstavka, z odločbo dodeli celotno brezplačno količino emisijskih kuponov, ki mu pripada za določeno obdobje in dodeljene letne brezplačne količine emisijskih kuponov. Odločba vsebuje tudi seznam podnaprav s preteklimi ravnmi dejavnosti v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona. Pritožba zoper odločbo ne zadrži izvršitve.

(7) Ob spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe upravljavca v skladu s petim odstavkom 186. člena tega zakona ministrstvo po uradni dolžnosti v tem delu spremeni tudi odločbo iz prejšnjega odstavka.

(8) Ministrstvo pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka tega člena najpozneje štiri mesece pred rokom iz prvega odstavka tega člena javno objavi predlog enakovrednih ukrepov iz drugega odstavka tega člena in omogoči javnosti dajanje pripomb v 30 dneh od javne objave.

(9) Ministrstvo posreduje odločbo iz šestega ali iz sedmega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

192. člen

(vključitev drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov v sistem trgovanja)

(1) Vlada lahko v predpis iz četrtega odstavka 184. člena tega zakona v sistem trgovanja vključi še druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, pri čemer upošteva zlasti:

1. učinke na notranji trg EU,
2. mogočo ogroženost konkurenčnosti,
3. celovitost okoljskih učinkov,
4. zanesljivost načrtovanega monitoringa emisij toplogrednih plinov in
5. zanesljivost poročanja o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Ministrstvo naprave, dejavnosti in toplogredne pline iz prejšnjega odstavka vključi v sistem trgovanja v skladu s tem zakonom, če je vključitev odobrila Evropska komisija.

193. člen

(izključitev iz sistema trgovanja)

(1) Upravljavec naprave se lahko pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona odloči, da se izključi iz sistema trgovanja, če so emisije iz naprave v poročilih o emisijah toplogrednih plinov iz drugega odstavka 204. člena tega zakona v treh zaporednih letih pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona bile manjše od 25.000 ton ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase in je med opravljanjem dejavnosti izgorevanja goriva v treh zaporednih letih pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona imela naprava nazivno vhodno toplotno moč pod 35 MW (v nadaljnjem besedilu: mala naprava).

(2) Ministrstvo upravljavcu naprave, ki je kot mala naprava vključena na seznam naprav iz petega odstavka 191. člena tega zakona, po uradni dolžnosti nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov z novim dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov in jo izključi iz sistema trgovanja, prej veljavno dovoljenje pa preneha veljati z začetkom obdobja s seznama naprav iz petega odstavka 191. člena tega zakona.

(3) Novo dovoljenje iz prejšnjega odstavka vsebuje poleg sestavin iz 1., 2. in 3. točke tretjega odstavka 185. člena tega zakona načrt monitoringa in način poročanja v skladu s predpisom iz trinajstega odstavka tega člena ter obveznost izvajanja enakovrednih ukrepov za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov v skladu s predpisom iz četrtega odstavka 172. člena tega zakona.

(4) Upravljavec male naprave mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov najpozneje do 31. marca tekočega leta za preteklo leto, ministrstvo pa ga pregleda v skladu s predpisom iz trinajstega odstavka tega člena.

(5) Če ministrstvo med pregledom poročila o emisijah toplogrednih plinov iz prejšnjega odstavka ugotovi, da so podatki iz poročila o emisijah toplogrednih plinov napačni, količino emisij toplogrednih plinov ugotovi z odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(6) Upravljavec naprave, ki je kot mala naprava na seznamu naprav iz petega odstavka 191. člena tega zakona, mora predati emisijske kupone v skladu z 207. členom tega zakona za obdobje, v katerem je bil vključen v sistem trgovanja.

(7) Če ministrstvo na podlagi poročila iz četrtega odstavka tega člena ali drugih podatkov v tekočem letu ugotovi, da je mala naprava v preteklem letu izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase, jo z začetkom naslednjega koledarskega leta znova vključi v sistem trgovanja.

(8) Ministrstvo znova vključi upravljavca male naprave v sistem trgovanja tako, da mu izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz prvega odstavka 185. člena tega zakona, s katerim nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz drugega odstavka tega člena, to pa preneha veljati z začetkom koledarskega leta, ki sledi letu ugotovitve iz prejšnjega odstavka.

(9) Upravljavec male naprave mora izpolniti obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov iz tretjega odstavka tega člena tudi za leto, ki sledi letu, ko je naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase.

(10) Za upravljavca male naprave se glede spremembe, povezane z napravo in prenehanjem delovanja naprave, odvzema dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izpolnitve obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov in spremembe načrta monitoringa smiselno uporabljajo določbe 186., 187., 188., 189. in 205. člena tega zakona ter predpisa iz trinajstega odstavka tega člena.

(11) Ministrstvo pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona najpozneje 30 dni pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona objavi seznam naprav in upravljavcev iz prvega odstavka tega člena na osrednjem spletnem mestu državne uprave in omogoči javnosti dajanje pripomb v 30 dneh od javne objave.

(12) Če Evropska komisija v šestih mesecih od prejema seznama naprav in upravljavcev iz drugega odstavka 191. člena tega zakona temu seznamu ne nasprotuje, se šteje, da so te naprave izključene iz sistema trgovanja za obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(13) Vlada predpiše način izvajanja monitoringa, priprave poročila in poročanja ter način in pogostost pregledovanja poročila iz četrtega odstavka tega člena.

(14) Ministrstvo posreduje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz drugega ali osmega odstavka tega člena ali odločbo iz desetega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju, odločbo iz petega odstavka tega člena pa nacionalnemu administratorju.

194. člen

(sprememba dodeljene količine emisijskih kuponov)

(1) Ministrstvo z odločbo spremeni dodeljeno količino emisijskih kuponov iz šestega odstavka 191. člena tega zakona upravljavcu naprave v skladu s predpisom EU, ki določa pravila za prilagoditev brezplačne dodelitve pravic do emisije zaradi spremembe ravni dejavnosti. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju.

195. člen

(dodelitev emisijskih kuponov za nove naprave)

(1) Upravljavec nove naprave iz drugega odstavka tega člena je upravičen do brezplačne dodelitve emisijskih kuponov v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona, razen za zgorevanje goriva zaradi proizvodnje električne energije ali za zajem prenos ali shranjevanje ogljikovega dioksida.

(2) Za upravljavca nove naprave v vsakem petletnem obdobju iz prvega odstavka 191. člena tega zakona se šteje upravljavec naprave, v kateri se opravlja ena ali več dejavnosti, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 184. člena tega zakona, upravljavec pa je dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov prvič pridobil v obdobju, ki se začne tri mesece pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona in konča tri mesece pred rokom za predložitev seznama naprav Evropski komisiji za naslednje petletno obdobje.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za upravljavca nove naprave ne štejeta upravljavec, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del, in upravljavec, ki mu je bilo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov spremenjeno v skladu z določbo petega odstavka 186. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo na podlagi vloge za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov za nove naprave v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona upravljavcu nove naprave iz drugega odstavka tega člena izračuna dodeljeno količino brezplačnih emisijskih kuponov v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona in jo predloži Evropski komisiji.

(5) Ministrstvo upošteva zahteve Evropske komisije in upravljavcu nove naprave iz drugega odstavka tega člena izračuna končno brezplačno dodeljeno količino emisijskih kuponov v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona.

(6) Ministrstvo z odločbo brezplačno dodeli količino emisijskih kuponov iz prejšnjega odstavka upravljavcu nove naprave iz drugega odstavka tega člena. Odločba vsebuje tudi seznam podnaprav z ravnmi dejavnosti v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 187. člena tega zakona. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(7) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju.

196. člen

(podelitev emisijskih kuponov)

(1) Nacionalni administrator upravljavcu naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 191. člena tega zakona, razen upravljavcu male naprave iz 193. člena tega zakona, na podlagi odločbe o brezplačni dodelitvi emisijskih kuponov iz šestega odstavka 191. člena tega zakona, v registru Unije podeli, v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 180. člena tega zakona, letno brezplačno količino emisijskih kuponov najpozneje do 28. februarja tekočega leta.

(2) Nacionalni administrator upravljavcu nove naprave iz drugega odstavka 195. člena tega zakona na podlagi odločbe o brezplačni dodelitvi emisijskih kuponov iz šestega odstavka 195. člena tega zakona v registru Unije podeli, v skladu s predpisom EU iz prejšnjega odstavka brezplačno količino emisijskih kuponov najpozneje v sedmih dneh od pravnomočnosti odločbe o brezplačni dodelitvi emisijskih kuponov iz šestega odstavka 195. člena tega zakona.

(3) Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 187. člena tega zakona ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 188. člena tega zakona nacionalni administrator upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem koledarskem letu do konca petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena ne podeli preostanka sorazmernega deleža brezplačnih emisijskih kuponov.

197. člen

(prenos emisijskih kuponov)

(1) Ne glede na določbe prvega odstavka prejšnjega člena ministrstvo brezplačno dodeli preostanek sorazmernega deleža emisijskih kuponov upravljavcu naprave, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del z območja Republike Slovenije, in se je tako dogovoril z upravljavcem obstoječe naprave.

(2) Ministrstvo odloči o brezplačni dodelitvi preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov na podlagi zahteve kupca obstoječe naprave ali njenega dela in ob predložitvi notarsko overjene kopije o sklenitvi pravnega posla in dogovora o prenosu emisijskih kuponov.

(3) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju.

4.2 Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz letalske dejavnosti

198. člen

(obveznosti operatorja zrakoplova)

(1) Operator zrakoplova, ki mu je Republika Slovenija odobrila operativno licenco v skladu s predpisom EU iz 5.3.2 točke 3. člena tega zakona ali je v skladu s predpisom EU, ki določa seznam operatorjev zrakoplovov z navedbo države članice upravljavke za vsakega operatorja zrakoplova, pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, in opravlja letalsko dejavnost v skladu s predpisom iz šestega odstavka tega člena mora izvajati načrt monitoringa in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu z določbami 204. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova, ki je na seznamu iz prejšnjega odstavka in je pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, mora ministrstvu v 21 dneh od objave seznama iz prejšnjega odstavka, poslati zahtevo, da to ugotovi, ali zanj veljajo obveznosti iz prejšnjega odstavka, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Če operator zrakoplova ne pošlje zahteve iz prejšnjega odstavka, ga ministrstvo pozove, da v 21 dneh predloži načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v slovenskem ali angleškem jeziku.

(4) Če ministrstvo v 60 dneh od prejema zahteve iz drugega odstavka tega člena operatorja zrakoplova ne pozove k predložitvi načrta monitoringa, se šteje, da operator zrakoplova nima obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo izda na podlagi prvega odstavka 204. člena tega zakona odločbo, ki vsebuje tudi obveznost operatorja zrakoplova, da v štirih mesecih po zaključku koledarskega leta v register Unije, preda emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom 207. člena tega zakona.

(6) Vlada v predpisu iz četrtega odstavka 184. člena tega zakona določi vrste letalskih dejavnosti iz prvega odstavka tega člena.

(7) Ministrstvo posreduje odločbo iz petega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

199. člen

(dodelitev emisijskih kuponov)

(1) Operator zrakoplova, ki mu je ministrstvo odobrilo načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v skladu z določbo iz petega odstavka prejšnjega člena, lahko za obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona ministrstvo zaprosi za dodelitev brezplačnih emisijskih kuponov.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 204. člena tega zakona in poročilo o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona.

(3) Vloga iz prvega odstavka tega člena mora tudi vsebovati podatke o tonskih kilometrih, ki jih je operator zrakoplova opravil v letu spremljanja in jih je preveritelj iz prvega odstavka 206. člena tega zakona preveril v skladu s predpisom EU, ki ureja preverjanje podatkov in akreditacijo preveriteljev.

(4) Leto spremljanja iz prejšnjega odstavka je koledarsko leto, ki se konča 24 mesecev pred začetkom obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(5) Vlogo iz prvega odstavka tega člena operator zrakoplova vloži na ministrstvo najpozneje 21 mesecev pred začetkom obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(6) Ministrstvo predloži vlogo iz prejšnjega odstavka Evropski komisiji najpozneje 18 mesecev pred začetkom obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(7) Ministrstvo v treh mesecih od odločitve Evropske komisije iz prejšnjega odstavka in na njeni podlagi za vsakega operatorja zrakoplova, katerega vloga je bila predložena Evropski

komisiji, izračuna pripadajočo količino brezplačnih emisijskih kuponov in mu izda odločbo, ki vsebuje:

1. skupno količino brezplačnih emisijskih kuponov, ki se dodeli posameznemu operatorju zrakoplova in se izračuna tako, da se podatki o tonskih kilometrih pomnožijo z referenčnim merilom iz predpisa EU, ki določa referenčno vrednost za brezplačno dodelitev pravic do emisije toplogrednih plinov operatorjem zrakoplovov, in

2. količino brezplačnih emisijskih kuponov, ki se dodeli posameznemu operatorju zrakoplova za vsako leto iz določenega obdobja, ta pa se določi tako, da se njegova skupna količina brezplačnih emisijskih kuponov iz prejšnje točke deli s številom let v obdobju, v katerem bo opravljal določeno letalsko dejavnost.

(8) Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ne zadrži njene izvršitve.

(9) Ministrstvo posreduje odločbo iz sedmega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

200. člen

(podelitev emisijskih kuponov)

(1) Nacionalni administrator na podlagi odločbe iz sedmega odstavka prejšnjega člena operatorju zrakoplova v registru Unije podeli v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 180. člena tega zakona letno količino brezplačnih emisijskih kuponov iz 2. točke sedmega odstavka prejšnjega člena najpozneje do 28. februarja tekočega leta.

(2) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino podeljenih brezplačnih emisijskih kuponov.

201. člen

(dodelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve)

(1) Operator zrakoplova lahko za obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona zaprosi za dodelitev brezplačnih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za nekatere operatorje zrakoplova, ki je določena s predpisom EU, ki določa količino pravic na ravni Unije za operaterje zrakoplovov, če:

1. začne izvajati letalsko dejavnost po letu spremljanja iz četrtega odstavka 199. člena tega zakona, ali

2. podatki o tonskih kilometrih izkazujejo njihovo povečanje v povprečju za več kakor 18 odstotkov na letni ravni med letom spremljanja, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, v katerem je zaprosil za brezplačne emisijske kupone v skladu z določbami 199. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova lahko uveljavlja pravico iz prejšnjega odstavka, če dejavnost iz 1. točke prejšnjega odstavka ali dodatna dejavnost iz 2. točke prejšnjega odstavka ne pomeni v celoti ali delno nadaljevanja letalske dejavnosti, ki jo je pred tem opravljal drug operator zrakoplova.

(3) Operator zrakoplova zaprosi za brezplačne emisijske kupone iz posebne rezerve z vlogo, ki vsebuje:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe, ki je operator zrakoplova,
 2. poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 204. člena tega zakona, poročilo o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona in podatke o tonških kilometrih, ki jih je preveritelj iz prvega odstavka 206. člena tega zakona preveril v skladu s predpisom EU iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona in jih je operator zrakoplova opravil v drugem zaporednem koledarskem letu obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, na katero se vloga nanaša, in
 3. dokazila o izpolnjevanju pogojev iz 1. ali 2. točke prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka.
- (4) V primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena mora vloga, poleg podatkov in dokazil iz prejšnjega odstavka, vsebovati še podatke o:
1. odstotku zvišanja tonških kilometrov med letom spremljanja, za katero so bili predloženi podatki o tonških kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona,
 2. absolutnem povečanju tonških kilometrov med letom spremljanja, za katero so bili predloženi podatki o tonških kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, in
 3. absolutnem povečanju tonških kilometrov med letom spremljanja, za katero so bili predloženi podatki o tonških kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, ki presega odstotek iz 2. točke prvega odstavka tega člena.
- (5) Operator zrakoplova mora vlogo iz tretjega odstavka tega člena vložiti na ministrstvo najpozneje do 30. junija tretjega leta v obdobju iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, na katerega se vloga nanaša.
- (6) Ministrstvo vlogo iz prejšnjega odstavka predloži Evropski komisiji najpozneje v šestih mesecih od izteka roka za vložitev vloge iz prejšnjega odstavka.
- (7) Ministrstvo v treh mesecih od odločitve Evropske komisije, s katero ta odloči o referenčnem merilu za dodelitev brezplačnih emisijskih kuponov iz posebne rezerve operatorjem zrakoplova, za vsakega operatorja zrakoplova, katerega vloga ji je bila poslana, izračuna skupno količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplova, tako da se referenčno merilo pomnoži:
1. za operatorja iz 1. točke prvega odstavka prejšnjega člena s tonškimi kilometri, navedenimi v vlogi, ki je bila predložena Evropski komisiji,
 2. za operatorja iz 2. točke prvega odstavka prejšnjega člena z absolutnim povečanjem tonških kilometrov, ki presegajo 18 odstotkov in so bili vključeni v vlogo, ki je bila predložena Evropski komisiji.
- (8) Ministrstvo izračuna za vsakega operatorja zrakoplova tudi količino brezplačnih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za posamezno leto, tako da skupno količino iz prejšnjega odstavka deli s številom polnih koledarskih let, ki so ostala v obdobju, na katero se brezplačna dodelitev nanaša.
- (9) Zaradi uporabe referenčnega merila iz prvega odstavka tega člena letna brezplačna dodelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve na tonški kilometer ne sme biti večja od njihove letne brezplačne dodelitve na podlagi prvega odstavka prejšnjega člena.
- (10) Operatorju zrakoplova se iz posebne rezerve zaradi razlogov iz 2. točke prvega odstavka tega člena ne more brezplačno dodeliti več kakor en milijon emisijskih kuponov.

(11) Ministrstvo brezplačno dodeli emisijske kupone iz posebne rezerve, izračunane na podlagi sedmega in osmega odstavka tega člena, z odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži izvršitve.

(12) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju.

202. člen

(podelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve)

(1) Nacionalni administrator operatorju zrakoplova na podlagi odločbe iz enajstega odstavka prejšnjega člena v registru Unije podeli v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 180. člena tega zakona količino brezplačnih emisijskih kuponov iz posebne rezerve iz osmega odstavka prejšnjega člena v sedmih dneh od pravnomočnosti odločbe iz enajstega odstavka prejšnjega člena.

(2) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino brezplačno podeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplovov.

203. člen

(prepoved opravljanja letov)

(1) Ministrstvo pisno pozove Evropsko komisijo, da sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov operatorju zrakoplova, ki:

1. v roku iz tretjega odstavka 198. člena tega zakona ministrstvu ne predloži načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov ali
2. v roku iz drugega odstavka 204. člena tega zakona ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 204. člena tega zakona in poročila o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona ali
3. ne plača penalov v skladu z določbami 208. člena tega zakona.

(2) Poziv iz prejšnjega odstavka mora vsebovati:

1. dokaze, da operator zrakoplova ni predložil načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov iz 1. točke prejšnjega odstavka, poročila o emisijah toplogrednih plinov in poročila o preverjanju iz 2. točke prejšnjega odstavka ali da ni plačal penalov iz 3. točke prejšnjega odstavka,
2. podrobnosti o ukrepih, ki so bili uvedeni zoper operatorja zrakoplova,
3. utemeljitev za uvedbo prepovedi opravljanja letov v EU ter
4. predlog obsega prepovedi opravljanja letov v EU in pogoje, pod katerimi prepoved velja.

(3) Evropska komisija obvesti operatorja zrakoplova o osnovnih dejstvih in razlogih, zaradi katerih je ministrstvo predlagalo prepoved opravljanja letov.

(4) Če Evropska komisija sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov, ministrstvo o tem obvesti ministrstvo, pristojno za promet.

(5) Ministrstvo, pristojno za promet, obvesti Evropsko komisijo o vseh ukrepih, ki so bili sprejeti za izvršitev odločitve o uvedbi prepovedi opravljanja letov.

4.3. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz naprav in iz letalske dejavnosti

204. člen

(načrt monitoringa in poročanje)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora zagotavljati izvajanje načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ki ga je odobrilo ministrstvo, in pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov v skladu s predpisom EU iz drugega odstavka 184. člena tega zakona.

(2) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prejšnjega odstavka za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona najpozneje do 31. marca tekočega leta. Ministrstvo mora zagotoviti, da je poročilo o emisijah toplogrednih plinov dostopno javnosti v skladu s predpisom EU iz drugega odstavka 184. člena tega zakona.

(3) Če upravljavec naprave ali operator zrakoplova v roku iz prejšnjega odstavka ministrstvu ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka tega člena za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona ali če preveritelj iz prvega odstavka 206. člena tega zakona za poročilo o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da ni zadovoljivo v skladu s predpisom EU iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona, izdelava poročilo o emisijah toplogrednih plinov na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za posamezno napravo ali letalsko dejavnost ministrstvo. Stroške izdelave tega poročila nosi upravljavec naprave ali operator zrakoplova.

(4) Ministrstvo izdelava poročilo o emisijah toplogrednih plinov na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za letalsko dejavnost tudi v primeru prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma stečaja operatorja zrakoplova, če poročilo o emisijah toplogrednih plinov za obdobje od začetka koledarskega leta do dneva prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma začetka stečajnega postopka skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona ni bilo poslano ministrstvu najpozneje v 30 dneh od prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma začetka stečajnega postopka.

(5) Ministrstvo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz tretjega odstavka tega člena izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova odločbo, v kateri ugotovi količino emisij toplogrednih plinov, ki jo je naprava ali letalska dejavnost v preteklem letu izpustila v zrak in za katero mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(6) Ministrstvo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz četrtega odstavka tega člena izda operatorju zrakoplova ali v primeru stečaja stečajnemu upravitelju odločbo, v kateri ugotovi količino emisij toplogrednih plinov, ki jo je operater zrakoplova v obdobju od začetka koledarskega leta do dneva prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma začetka stečajnega postopka izpustila v zrak in za katero mora operator zrakoplova ali v primeru stečaja stečajni upravitelji predati emisijske kupone. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(7) Ministrstvo posreduje odločbo iz petega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju najpozneje do 30. aprila tekočega leta.

(8) Ministrstvo posreduje odločbo iz šestega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

205. člen

(sprememba načrta monitoringa)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora v skladu s predpisom EU iz drugega odstavka 184. člena tega zakona spremeniti načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov in o nameravani spremembi obvestiti ministrstvo.

(2) Če ministrstvo ugotovi, da je spremenjeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov pripravljen v skladu s predpisom EU iz drugega odstavka 184. člena tega zakona in da gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ga upravljavcu naprave odobri s spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 185. člena tega zakona, operatorju zrakoplova pa s spremembo odločbe iz petega odstavka 198. člena tega zakona.

(3) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko spremeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov tudi v nebitvenih sestavinah v skladu s predpisom EU iz drugega odstavka 184. člena tega zakona, vendar mora o nameravani spremembi načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov najpozneje do 31. decembra tekočega leta obvestiti ministrstvo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da ne gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, o tem nemudoma pisno obvesti upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova.

(5) Ministrstvo posreduje odločbo iz drugega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji.

206. člen

(preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov)

(1) Poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 204. člena tega zakona lahko preveri le preveritelj, ki je pridobil akreditacijsko listino v skladu s predpisom EU iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona.

(2) Preveritelj iz prejšnjega odstavka mora preveriti poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prejšnjega odstavka ter upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova izdati poročilo o preverjanju v skladu s predpisom EU iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona.

(3) Ministrstvo lahko kadarkoli opravi izredno naknadno preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov iz drugega odstavka 204. člena tega zakona, ki ga je preveril preveritelj, tako da za to izbere drugega preveritelja.

(4) Če ministrstvo pri preverjanju iz prejšnjega odstavka ugotovi, da je preveritelj huje kršil predpis EU iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona, o tem obvesti akreditacijski organ.

(5) Za hujšo kršitev predpisa EU iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona se šteje, če preveritelj:

1. po lastni krivdi pravočasno ne izdelava poročila o preverjanju iz drugega odstavka tega člena, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča, ali
2. izdelava pomanjkljivo, napačno ali zavajajoče poročilo o preverjanju iz drugega odstavka tega člena.

(6) Stroške izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov iz drugega odstavka 204. člena tega zakona nosi ministrstvo.

(7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka ima ministrstvo pravico in dolžnost od preveritelja izterjati vračilo stroškov izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah

toplogrednih plinov iz drugega odstavka 204. člena tega zakona, če je bila s pravnomočno odločbo ugotovljena hujša kršitev predpisa EU iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona.

207. člen

(predaja emisijskih kuponov in njihova razveljavitev)

(1) Upravljevec naprave, razen upravljevec male naprave iz 193. člena tega zakona, mora za vsako napravo iz 184. člena tega zakona, operator zrakoplova pa za letalsko dejavnost iz 198. člena tega zakona, do 30. aprila tekočega leta predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ugotovljeni na način iz drugega odstavka 204. člena tega zakona. V primeru iz 189. člena tega zakona mora upravljevec naprave ali ob stečaju stečajni upravitelj najpozneje 120. dan od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 187. člena tega zakona ali prvega odstavka 188. člena tega zakona predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ki jih je naprava izpustila v zrak v obdobju iz drugega odstavka 189. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova mora v primeru prenehanja opravljanja letalske dejavnosti ali v primeru stečaja stečajni upravitelj najpozneje 60. dan od prenehanja opravljanja letalske dejavnosti za obdobje od začetka koledarskega leta do dneva prenehanja opravljanja letalske dejavnosti predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, izpuščeni v zrak v navedenem obdobju.

(3) Predani emisijski kuponi iz prvega in drugega odstavka tega člena se razveljavijo v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 180. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi ime osebe, ki ni predala emisijskih kuponov v skladu s prvim ali drugim odstavkom tega člena.

(5) Če ministrstvo pri izrednem naknadnem preverjanju iz tretjega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da upravljevec naprave ali operator zrakoplova ni predal ustrezne količine emisijskih kuponov, izda odločbo, s katero ugotovi manjkajočo količino emisijskih kuponov, ki jih mora upravljevec naprave ali operator zrakoplova predati v 15 dneh od pravnomočnosti odločbe, ali ugotovi njihov presežek, ki ga upravljevec naprave ali operator zrakoplova lahko uveljavlja do 30. aprila v naslednjem koledarskem letu, tako da preda ustrezno manjšo količino emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(6) Upravljevec naprave za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena ne more uporabiti emisijskih kuponov, izdanih za trgovanje s pravicami do emisije iz letalske dejavnosti.

(7) Upravljavcu naprave, ki je svoje emisije toplogrednih plinov zajel in jih prenesel v napravo za njihovo trajno skladiščenje, za katero je država članica EU izdala dovoljenje za shranjevanje ogljikovega dioksida, ni treba predati emisijskih kuponov za te emisije, ki so bile ugotovljene na način iz drugega odstavka 204. člena tega zakona in preverjene na način iz 206. člena tega zakona.

(8) Imetnik emisijskih kuponov lahko kadar koli zahteva njihovo razveljavitev, razveljavijo se v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 180. člena tega zakona, pri tem pa imetnik ni upravičen do nadomestila njihove vrednosti.

(9) Ministrstvo posreduje odločbo iz petega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

208. člen

(penali)

(1) Upravljavec naprave iz 184. člena tega zakona ali operator zrakoplova iz 198. člena tega zakona plača penale v višini 100 eurov, za vsako začeto tono ekvivalenta ogljikovega dioksida, ki jo je naprava ali letalska dejavnost izpustila v zrak in presega količino emisijskih kuponov, predanih v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena.

(2) O višini penalov, ki jih je dolžna plačati oseba iz prejšnjega odstavka, odloči ministrstvo z odločbo.

(3) Višina penalov iz prvega odstavka tega člena se od 1. januarja 2013 vsako leto poveča za letni evropski indeks cen življenjskih potrebščin, objavljen na spletni strani Statističnega urada EU v mesecu, ko mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena. Višino penalov v skladu s tem odstavkom določi vlada s sklepom.

(4) Ne glede na plačilo penalov, mora oseba iz prvega odstavka tega člena ob naslednji predaji predati tudi vse emisijske kupone, ki bi jih morala predati v skladu z določbo prejšnjega člena.

5. Zavezujoče letno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za države članice

209. člen

(upravljanje z enotami dodeljenih letnih emisij)

1) Ministrstvo lahko v imenu in za račun države, v skladu z predpisom EU, ki ureja zavezujoče letno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za države članice, upravlja z enotami dodeljenih letnih emisij.

(2) Sredstva, pridobljena s prenosom dodeljenih letnih emisij na drugo državo članico, predstavljajo priliv v državni proračun.

(3) Projekti iz predpisa EU iz prvega odstavka tega člena se izvajajo v skladu s predpisom EU, ki določa postopek za njihovo implementacijo.

6. Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad

210. člen

(Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad)

(1) Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad (v nadaljnjem besedilu: Eko sklad) je javni sklad, ki spodbuja trajnostni razvoj s financiranjem naložb za preprečevanje, odpravljanje ali zmanjšanje obremenjevanja okolja.

(2) Eko sklad posluje v skladu z določbami tega zakona in zakona, ki ureja javne sklade.

(3) Ustanovitelj Eko sklada je Republika Slovenija, ustanoviteljske pravice pa izvršuje vlada.

(4) Ustanovitelj subsidiarno odgovarja za obveznosti Eko sklada za najeta posojila, ki niso zavarovana s poroštvom države in ki skupaj ne smejo presežati 20 odstotkov vrednosti sklada namenskega premoženja Eko sklada.

211. člen

(dejavnosti Eko sklada)

(1) Eko sklad spodbuja trajnostni razvoj v skladu z nacionalnim programom varstva okolja, nacionalnim energetskega programom ter skupno okoljsko in energetske politiko EU ter operativnimi in akcijskimi programi, sprejetimi na njihovi podlagi. .

(2) Dejavnosti, ki jih Eko sklad opravlja v javnem interesu, so zlasti:

1. spodbujanje naložb v infrastrukturo varstva okolja državnega in lokalnega pomena,
2. spodbujanje naložb v izrabo obnovljivih virov energije,
3. spodbujanje ukrepov učinkovite rabe energije,
4. spodbujanje naložb s področja razvoja ali uporabe okoljskih tehnologij, ki preprečujejo, odpravljajo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja,
5. spodbujanje različnih oblik svetovanja, izobraževanja in ozaveščanja javnosti in
6. druge dejavnosti in naloge s področja varstva okolja, ki so določene v ustanovitvenem aktu Eko sklada.

(3) Eko sklad lahko sodeluje z drugimi javnimi finančnimi institucijami in ministrstvi ter z domačimi in mednarodnimi zasebnimi finančnimi institucijami z namenom učinkovitejšega opravljanja svojih nalog, krepitev finančnega potenciala in usklajene ter celovite ponudbe finančnih spodbud na področju trajnostnega razvoja.

(4) Pristojni ministri lahko pooblastijo Eko sklad, da za račun posameznega ministrstva opravlja naloge ali del nalog v zvezi s sofinanciranjem dejavnosti iz drugega odstavka tega člena iz sredstev državnega proračuna, ali iz drugih sredstev v skladu z zakonom. Eko sklad v ta namen z zadevnim ministrstvom sklene pogodbo, s katero se določijo obseg, namen in pogoji opravljanja nalog oziroma dodeljevanja sredstev.

(5) Ne glede na določila zakona, ki ureja javne sklade, odloča o prerazporeditvah sredstev iz prejšnjega odstavka med postavkami poslovnega in finančnega načrta Eko sklada pristojni minister.

(6) Eko sklad lahko opravlja naloge ali del nalog v zvezi s sofinanciranjem dejavnosti iz drugega odstavka tega člena tudi na podlagi sklepa vlade.

212. člen

(splošni akti Eko sklada in sestava nadzornega sveta)

(1) V ustanovitvenem aktu Eko sklada se podrobneje določijo tudi dejavnosti Eko sklada, viri financiranja sredstev za delo Eko sklada, organizacija in delovanje Eko sklada, način objave splošnih aktov in uredijo druga vprašanja, pomembna za delovanje Eko sklada.

(2) S splošnimi pogoji poslovanja Eko sklada se podrobneje določijo tudi način in postopki za dodeljevanje spodbud Eko sklada, postopki za izbor upravičencev do spodbud Eko sklada in omejitve pri dodeljevanju spodbud Eko sklada.

(3) Višina nadomestil za storitve Eko sklada se določi s tarifnim pravilnikom, ki ga sprejme direktor Eko sklada s soglasjem nadzornega sveta Eko sklada.

(4) Ne glede na določbe zakona, ki ureja javne sklade, ustanovitelj imenuje v nadzorni svet Eko sklada samo predstavnike ministrstev, pristojnih za varstvo okolja, energijo in finance.

213. člen

(instrumenti za dodeljevanje spodbud Eko sklada)

(1) Instrumenti, ki jih Eko sklad uporablja za opravljanje svojih dejavnosti, so:

1. posojila z ugodno obrestno mero,
2. garancije ali druge oblike poroštev,
3. kapitalske naložbe (statusno partnerstvo),
4. nepovratna sredstva,
5. subvencioniranje obrestne mere oziroma stroškov, povezanih s posojili,
6. finančni zakup, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja bančništvo,
7. drugi finančni instrumenti, kjer je možna sprememba oblike financiranja v lastniški delež v podjetju in
8. drugi instrumenti v skladu z ustanovitvenim aktom Eko sklada.

(2) Eko sklad uporablja instrumente iz prejšnjega odstavka v skladu s predpisi, ki urejajo državne pomoči.

(3) Eko sklad lahko s soglasjem ustanovitelja dodeljuje lastna nepovratna sredstva iz tistega dela presežka prihodkov nad odhodki, ki presega potreben presežek za ohranjanje realne vrednosti sklada namenskega premoženja Eko sklada glede na stopnjo inflacije v Republiki Slovenji.

(4) Sredstva za sofinanciranje različnih oblik svetovanja, izobraževanja in ozaveščanja javnosti se zagotavljajo iz sredstev Eko sklada ali iz sredstev, ki jih za sofinanciranje dejavnosti zagotovijo ministrstva ali sredstev, ki so zagotovljena na podlagi sklepa vlade.

214. člen

(sklad namenskega premoženja)

(1) Eko sklad pridobiva sredstva sklada namenskega premoženja:

1. iz sredstev, pridobljenih po zakonu, ki ureja lastninsko preoblikovanje podjetij,
2. iz sredstev državnega proračuna v skladu z zakonom,
3. iz presežka prihodkov nad odhodki v skladu z odločitvijo ustanovitelja,
4. z dotacijami in darili domačih in tujih oseb ter tujih držav.

(2) Sprememba vrednosti sklada namenskega premoženja Eko sklada se vpiše v sodni register enkrat na leto, če ustanovitelj ne določi drugače.

215. člen

(naložbe v kapital druge pravne osebe in zadolževanje Eko sklada)

(1) Eko sklad lahko vlaga kapital v druge pravne osebe na podlagi pisnega soglasja ustanovitelja. Izpostavljenost Sklada iz naslova vseh kapitalskih naložb v druge pravne osebe ne sme presegati 10 odstotkov vrednosti sklada namenskega premoženja, kapitalska

naložba v eno pravno osebo pa ne sme presegati dveh odstotkov vrednosti sklada namenskega premoženja.

(2) Skupni obseg zadolženosti Eko sklada iz naslova najetih posojil ne sme presegati vrednosti sklada namenskega premoženja.

216. člen

(način dodeljevanja spodbud Eko sklada)

(1) Eko sklad dodeljuje posojila, garancije ali druge oblike poroštev, nepovratna sredstva, subvencioniranje obrestne mere oziroma stroškov povezanih s posojili in izvaja finančni zakup na podlagi javnega poziva oziroma javnega razpisa, kapitalske naložbe in druge instrumente pa izvaja po postopku, določenem v področnem zakonu.

(2) Javne pozive in javne razpise za dodeljevanje spodbud sprejema direktor po predhodnem soglasju nadzornega sveta.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka Eko sklad dodeljuje spodbude za sofinanciranje projektov ozaveščanja ali programov promoviranja dejavnosti Eko sklada na podlagi javnega razpisa, ki ga sprejme direktor Eko sklada.

(4) Pri odločanju o dodelitvi pravice do spodbud se smiselno uporablja zakon, ki ureja splošni upravni postopek, kolikor ta zakon ne določa drugače

217. člen

(javni poziv in javni razpis)

(1) Eko sklad z javnim pozivom določi zlasti skupni obseg spodbud, pogoje za njihovo dodelitev, merila za določitev višine spodbude, upravičence in rok za vložitev vlog. Vloge se obravnavajo po vrstnem redu prispetja, razen, če je v javnem pozivu določeno, da se šteje, da je vloga vložena takrat, ko je bila vložena vloga, s katero so bile odpravljene morebitne pomanjkljivosti.

(2) Eko sklad z javnim razpisom določi zlasti skupni obseg spodbud, pogoje za njihovo dodelitev, merila za ocenjevanje in vrednotenje posameznih naložb oziroma ozaveščevalnih projektov ali programov, upravičence in rok za vlaganje vlog. Razpisane spodbude se dodelijo za tiste naložbe, projekte ali programe, ki so v izbirnem postopku višje ocenjeni oziroma ovrednoteni.

218. člen

(vloga za dodelitev spodbud Eko sklada)

(1) Vloga za dodelitev spodbud mora vsebovati ustrezno:

1. izpolnjen obrazec, ki je določen v javnem pozivu ali javnem razpisu,
2. dokumentacijo ter priloge, ki so določene v javnem pozivu ali javnem razpisu.

(2) Eko sklad lahko v javnem pozivu ali javnem razpisu poleg sestavin iz prejšnjega odstavka določi še druge obvezne sestavine, če so potrebne glede na namen posameznega javnega poziva ali javnem razpisa.

(3) Vloga se vloži v pisni obliki na način, ki je podrobneje opredeljen v javnem pozivu ali javnem razpisu.

(4) Za pisno vlogo se šteje:

1. vloga, ki je napisana ali natisnjena na vnaprej pripravljenem obrazcu in podpisana lastnoročno ali s faksimile (vloga v fizični obliki) ali

2. vloga, ki je izpolnjena v fizični obliki in skenirana ali v obliki elektronskega prijavnega obrazca, ki je podpisan z varnim elektronskim podpisom s kvalificiranim digitalnim potrdilom ali brez varnega elektronskega podpisa ter s podanim izrecnim soglasjem, če je tako določeno v javnem pozivu ali javnem razpisu (vloga v elektronski obliki).

(5) Če je v javnem pozivu ali javnem razpisu določeno, da se vloga vloži v elektronski obliki, se le ta vloži prek elektronske pošte ali spletnega portala Eko sklada ali na drug način določen v javnem pozivu ali javnem razpisu. Vloga v elektronski obliki se šteje za prejeto, ko jo Eko sklad samodejno potrdi s povratnim sporočilom v elektronski obliki, ki vsebuje navedbo prejetega sporočila ter datum in čas prejema.

219. člen **(sprememba zahtevka)**

(1) Pri javnem pozivu je sprememba zahtevka dopustna do konca postopka, če odločba še ni bila izdana in je javni poziv še odprt. V primeru znižanja zahtevka je sprememba zahtevka dopustna tudi, če je javni poziv že zaprt, vendar odločba še ni bila izdana.

(2) Pri javnem razpisu je sprememba zahtevka po izteku roka za oddajo vlog dopustna le v primeru znižanja zahtevka in če odločba še ni bila izdana.

220. člen **(vrnitev v prejšnje stanje)**

(1) V primeru zamude roka za vložitev vloge za dodelitev spodbud vrnitev v prejšnje stanje ni dovoljena.

(2) V primeru zamude drugih procesnih dejanj v postopkih odločanja o dodeljevanju pravice je -vrnitev v prejšnje stanje dovoljena le, če se do trenutka vložitve predloga za vrnitev v prejšnje stanje še ni iztekel rok za vlaganje vlog za dodelitev pravice do spodbud.

221. člen **(neposreden in brezplačen dostop do podatkov)**

(1) Eko sklad lahko podatke, ki jih potrebuje za izvajanje svojih pristojnosti v posameznem postopku odločanja o dodelitvi pravice do ali dodelitve spodbude ali izplačila spodbude ali v postopku spremljanja in nadzora dodeljenih spodbud, brezplačno pridobiva ter jih med seboj povezuje iz naslednjih zbirk podatkov:

1. iz centralnega registra prebivalstva, ki ga vodi ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, na podlagi davčne številke: osebno ime, EMŠO ter naslov stalnega in začasnega prebivališča;

2. iz davčnega registra, ki ga vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke:

- za fizične osebe: podatke o postopkih zaradi insolventnosti in podatke o stanju neplačanih prispevkov in davkov;

- za pravne osebe, združenja oseb po tujem pravu, ki so brez pravne osebnosti, neposredne uporabnike državnega in občinskih proračunov, in druge osebe, ki opravljajo dejavnost: podatke o številu in lokaciji poslovnih in drugih prostorov, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti in pridobivanje dohodkov, o davčni številki in številkah plačilnih računov v Republiki Sloveniji in zunaj nje (tudi za povezane osebe), določene z zakonom o obdavčenju, podatke o postopkih zaradi insolventnosti, postopkih prisilnega prenehanja in podatke o stanju neplačanih prispevkov in davkov.

3. iz registra nepremičnin, ki ga vodi Geodetska uprava Republike Slovenije, na podlagi katastrske občine in parcelne številke ali naslova: podatke o parcelah iz zemljiškega katastra, podatke o stavbah in delih stavb iz katastra stavb ter podatke o lastniku, in sicer ime in priimek, naslov stalnega prebivališča in EMŠO za fizične osebe ter ime oziroma firmo, naslov sedeža in matično številko za pravne osebe, delež lastništva ter druge podatke o lastnostih parcel, stavb in delov stavb;

4. iz Zemljiške knjige, ki jo vodi sodišče, na podlagi identifikacijskega znaka nepremičnine: podatke o lastniku in imetniku morebitnih drugih stvarnih ali obligacijskih pravic na nepremičnini (osebno ime, EMŠO in naslov prebivališča za fizično osebo ter firmo, matično številko in sedež za pravno osebo) ter idealni delež osnovnega pravnega položaja nepremičnine;

5. iz prostorskega informacijskega sistema, ki ga vodi ministrstvo na podlagi katastrske občine in parcelne številke ali naslova: podatke, ki se vodijo v zbirki podatkov o graditvi objektov, podatke o stavbnih zemljiščih, ki se vodijo v evidenci stavbnih zemljišč, ter podatke, ki se vodijo v evidenci dejanske rabe poseljenih zemljišč;

6. iz evidence izvajanja dimnikarskih storitev, ki jo vodi ministrstvo, na podlagi katastrske občine in parcelne številke ali naslova: podatke o uporabnikih dimnikarskih storitev, in sicer lastnikih in etažnih lastnikih (osebno ime, naslov prebivališča, firma in sedež za pravno osebo) ter podatke o malih kurilnih napravah (številka kurilne naprave, ki jo napravi dodeli aplikacija ministrstva, moč, leto proizvodnje oziroma leto vgradnje, vrsta goriva, identifikacijski podatki iz prostorskih registrov Republike Slovenije o stavbi, namen in vrsta kurilne naprave in drugi obratovalni podatki, kot so npr. podatki o gorilniku, prezračevalni in dimovodni napravi, zalaganju);

7. iz Poslovnega registra Slovenije, ki ga vodi Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, na podlagi davčne številke: firmo in sedež ter matično številko, podatke o zastopnikih (osebno ime, EMŠO, naslov stalnega ali začasnega prebivališča in vrsta zastopnika), podatke o številkah računov, pravnoorganizacijsko obliko, velikost družbe po merilih zakona, ki ureja gospodarske družbe, velikost družbe po standardih EU, podatke o začetku postopka v skladu z zakonom, ki ureja prisilno poravnavo, stečaj in likvidacijo ter podatke o dejanskih lastnikih družbe;

8. iz registra transakcijskih računov, ki ga vodi Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, na podlagi davčne številke: osebno ime in naslov prebivališča imetnika transakcijskega računa, ki je fizična oseba, ter firmo, sedež in poslovni naslov imetnika transakcijskega računa, ki je pravna oseba, podjetnik ali zasebnik, ter naziv in naslov drugega imetnika transakcijskega računa, številko transakcijskega računa, naziv in matično številko ponudnika, ki vodi transakcijski račun, oznako vrste računa ter stanje morebitne blokade transakcijskega računa;

9. iz evidence registriranih vozil, ki jo vodi ministrstvo, pristojno za promet, na podlagi številke prometnega dovoljenja in registrske številke vozila: podatke o posameznem vozilu, ki so navedeni na prometnem dovoljenju, o registraciji vozila, izdanem prometnem dovoljenju, lastniku vozila in osebi, na katero je vozilo registrirano, in druge tehnične podatke;

10. iz evidence homologiranih vozil, ki jo vodi Javna agencija Republike Slovenije za varnost prometa, na podlagi identifikacijske številke vozila (VIN-številk): podatke o tipih vozil, njihovih proizvajalcih ter izdanih listinah in oznakah o skladnosti tipov vozil.

11. iz centralne zbirke podatkov o denarnih socialnih pomočeh in varstvenem dodatku, ki jo vodi ministrstvo, pristojno za socialno varstvo, na podlagi davčne številke: osebno ime, prebivališče, EMŠO, podatke o družinskih članih in podatke, ki se nanašajo na družinska razmerja, podatke o upravičenosti do denarne socialne pomoči in do varstvenega dodatka..

12. iz Centralne informatizirane zbirke, ki vsebuje evidenco izdanih licenc, licenc Skupnosti in dovoljenj Skupnosti ter njihovih izdanih izvodov (v nadaljnjem besedilu: licenca) ter evidenco vozil, za katera je izdan izvod licence, s katerimi prevozniki opravljajo prevoze v cestnem prometu, in jo vodi ministrstvo, pristojno za promet, na podlagi matične ali davčne številke pravne osebe in identifikacijske številke vozila (VIN številke): številko, veljavnost in status izdane licence, za katero vrsto prevozov je bila licenca izdana, osebno ime, EMŠO, davčno številko in stalno prebivališče osebe, ki je pri prevozniku odgovorna za prevoze, registrsko označbo, vrsto, znamko in tip vozila, za katerega je bila licenca izdana.

13. iz Evidence o davkih, ki jo vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke: podatke iz obračuna davčnega odtegljaja in druge podatke, potrebne za pobiranje, v vsebini, določeni z zakonom o obdavčenju ali zakonom, ki ureja davčni postopek, ali podzakonskim predpisom.

14. iz Knjigovodske evidence, ki jo vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke: podatke o neporavnanih obveznih dajatvah ter davčnih in drugih obveznostih.

(2) Eko sklad lahko pridobljene podatke iz prejšnjega odstavka hrani v posebni zbirki podatkov in jih obdeluje za potrebe posameznega postopka odločanja o dodelitvi pravice do spodbud, dodeljevanja spodbud, odvzema spodbud, izplačila spodbud ali za izvrševanja nadzora in spremljanja stanja tega postopka. Prejete podatke iz prejšnjega odstavka lahko Eko sklad v anonimizirani obliki obdeluje tudi za analize ter znanstvenoraziskovalne in statistične namene.

222. člen

(poziv na dopolnitev vloge)

(1) Če je vloga nepopolna ali nerazumljiva, Eko sklad v 60 dneh zahteva, da se pomanjkljivosti odpravijo.

(2) Poziv na dopolnitev iz prejšnjega odstavka se lahko opravijo po pošti, elektronski pošti ali telefonu.

(3) Vloga, ki v določenem roku ni dopolnjena ali je neustrezno dopolnjena, se s sklepom zavrže.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko Eko sklad vlogo zavrže, brez da bi od vlagatelja zahteval, da se pomanjkljivosti odpravijo, če je tako določeno v javnem pozivu ali javnem razpisu.

223. člen

(dokazno breme)

(1) Vlagatelj nosi dokazno breme, da je upravičen do spodbud Eko sklada.

(2) Eko sklad lahko od vlagatelja zahteva dodatna dokazila, če meni, da je to potrebno za razjasnitev upravičenosti do spodbude, ki jih mora vlagatelj predložiti v roku, ki ga določi Eko

sklad s pozivom na dopolnitev. Če vlagatelj ne predloži zahtevanih dodatnih dokazil v določenem roku, se vloga s sklepom zavrže.

224. člen

(odločba)

(1) Eko sklad odloči o dodelitvi pravice vlagatelja do spodbud, ki jih Eko sklad dodeljuje prek javnih pozivov ali javnih razpisov, z odločbo.

(2) Z odločbo o dodelitvi spodbud se določi:

1. namen, za katerega se spodbude dodeljujejo,
2. višino in obseg dodeljenih spodbud,
3. druga vprašanja in pogoje, ki jih določajo splošni pogoji poslovanja Eko sklada ali določila javnega poziva ali javnega razpisa.

(3) V postopku odločanja o dodelitvi pravice vlagatelja do spodbud, ki jih Eko sklad dodeljuje prek javnih pozivov ali javnih razpisov, Eko sklad ne sme izdati delne ali začasne odločbe.

(4) Eko sklad izda odločbo iz prvega odstavka tega člena najpozneje v 90 dneh od prejema popolne vloge.

(5) Če določila iz odločbe, določena na podlagi drugega odstavka tega člena niso izpolnjena ali če se vlagatelj pravici do spodbude odpove, sredstva pa še niso izplačana, pravica do spodbude ugasne.

(6) Pritožba zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor. Zoper druge posamične akte Eko sklada, izdane v postopku za dodelitev pravice do spodbud, ki jih Eko sklad dodeljuje prek javnih pozivov ali javnih razpisov, ni pritožbe.

(7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka je pritožba zoper odločbo, s katero je bil izbran zasebni partner za izvedbo statusnega partnerstva (kapitalski vložki, drugi finančni instrumenti), dovoljena. O pritožbi odloči minister v roku 60 dni.

(8) Če je v javnem pozivu ali javnem razpisu tako določeno, se pravica do izplačila spodbude podrobneje uredi s pogodbo.

225. člen

(podpis in izdaja odločbe in drugih dokumentov)

(1) Odločba iz prejšnjega člena ima lahko namesto podpisa in žiga faksimile.

(2) Odločba se izda pisno v fizičnem ali elektronskem izvorniku ali v prepisu (fotokopiran, skeniran ali kako drugače reproduciran izvornik). Prepis odločbe ima enako dokazno vrednost kot izvornik.

(3) Ta člen se uporablja tudi za sklepe, pozive in druge dokumente, ki jih izda Eko sklad v postopku odločanja o dodelitvi pravice do spodbud v pisni obliki.

226. člen

(odprava, razveljavitev ali sprememba upravnega akta)

(1) Eko sklad lahko do sklenitve pogodbe ali do izplačila spodbude, če se pogodba ne sklepa, po uradni dolžnosti v korist vlagatelja izda odločbo, s katero odpravi, razveljavi ali spremeni že izdano odločbo, če po izdaji odločbe ugotovi, da je bil materialni predpis napačno uporabljen oziroma sploh ni bil uporabljen, da je bilo dejansko stanje ugotovljeno nepopolno ali napačno ali da so podane kršitve pravil postopka, zaradi česar bi bilo treba izdati drugačno odločbo.

(2) Prejšnji odstavek se smiselno uporablja tudi za sklep o zavrženju in sklep o ustavitvi postopka.

227. člen

(odvzem pravice in vračilo nepovratnih sredstev)

(1) Eko sklad z odločbo odvzame pravico do nepovratnih sredstev iz četrtega odstavka 224. člena, ki so bila na podlagi odločbe že izplačana, v primeru, da določila odločbe niso izpolnjena.

(2) Že izplačana sredstva Eko sklada je treba vrniti v 15 dneh po pravnomočnosti odločbe iz prvega odstavka tega člena.

228. člen

(vročitev)

(1) Odločbe, sklepi, pozivi in drugi dokumenti, od katerih vročitve začne teči rok, se vročajo z navadno vročitvijo. Vročitev velja za opravljeno 15. dan od dneva odpreme s strani Eko sklada.

(2) Odločbe, sklepi, pozivi in drugi dokumenti se lahko vročajo prek elektronske pošte brez varnega elektronskega predala, če stranka v vlogi kot kontaktni podatek navede tudi elektronski naslov. Ne glede na prvi odstavek tega člena se šteje, da je bila odločba, sklep, poziv ali drug dokument, vročitev katerega se je opravila prek elektronske pošte, vročen na dan, ko Eko sklad od vlagatelja prejme potrdilo o prejemu elektronskega sporočila, vendar najkasneje 15. dan od dneva, ko je bil odposlan.

(3) Pozivi ter drugi posamični akti, razen odločbe ter sklepov, se lahko opravijo tudi ustno. O tem se napiše uradni zaznamek.

229. člen

(upravni spor)

V upravnem sporu ni mogoče izpodbijati odločbe, s katero je bilo odločeno o pravici do dodelitve pravice do spodbud drugim osebam, ampak le tisto odločbo ali njen del, s katerim je bilo odločeno o pravici tožnika.

7. Sredstva proračuna države za naloge varstva okolja

230. člen

(poraba sredstev proračuna države za naloge varstva okolja)

(1) Sredstva proračuna države se poleg financiranja državnih nalog varstva okolja po tem zakonu porabljajo še za:

1. izvajanje posebnih oblik izobraževanja in ozaveščanja javnosti v zvezi z okoljem,
2. sofinanciranje programov nevladnim organizacijam, ki delujejo na področju varstva okolja in
3. financiranje drugih dejavnosti, kadar jih zaradi javnih koristi na področju varstva okolja zagotavlja država.

(2) Sredstva proračuna države se lahko porabljajo tudi za:

1. spodbujanje posegov v okolje, s katerimi se občutno zmanjšuje poraba snovi in energije ter preprečuje in zmanjšuje obremenjevanje okolja,
2. spodbujanje rabe obnovljivih virov energije, učinkovite rabe energije in soproizvodnje toplote in električne energije,
3. spodbujanje okolju prijazne proizvodnje in
4. sofinanciranje infrastrukture lokalnega pomena iz 233. člena tega zakona.

IX. VARSTVO PRAVICE DO ZDRAVEGA ŽIVLJENJSKEGA OKOLJA

231. člen

(varstvo pravice)

(1) Za uresničevanje pravice do zdravega življenjskega okolja lahko posameznice ali posamezniki ali njihova društva, združenja in druge nevladne organizacije pred sodiščem zahtevajo, da nosilka ali nosilec (v nadaljnjem besedilu: nosilec) posega v okolje ustavi poseg, če bi ta povzročil ali povzroča čezmerno obremenitev okolja ali če bi povzročil ali povzroča neposredno nevarnost za življenje ali zdravje ljudi, ali da se mu prepove začetni izvajanje posega v okolje, če je izkazana velika verjetnost, da bi povzročil takšne posledice.

(2) Za varovanje pravice do zdravega življenjskega okolja kot posebnega področja je v skladu z zakonom pristojen tudi varuh človekovih pravic.

X. OBVEZNE GOSPODARSKE JAVNE SLUŽBE VARSTVA OKOLJA

232. člen

(obvezne državne gospodarske javne službe varstva okolja)

(1) Obvezne državne gospodarske javne službe varstva okolja so:

1. sežiganje določenih vrst komunalnih odpadkov,

2. ravnanje z živalskimi odpadki, ki so po predpisih na področju veterinarstva stranski živalski proizvodi kategorije 1 in 2,
3. zbiranje, predelava ali odstranjevanje določenih vrst drugih odpadkov ter
4. izvrševanje inšpekcijskih odločb in obveznosti subsidiarne odgovornosti države na področju ravnanja z odpadki.

(2) Vlada podrobneje predpiše dejavnosti iz prvega odstavka tega člena, vrste odpadkov, ki so predmet javne službe, način opravljanja obvezne gospodarske javne službe v skladu z zakonom, njene uporabnike in njihove obveznosti ter izjeme od obvezne uporabe.

(3) Objekti in naprave, potrebne za izvajanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena, so infrastruktura državnega pomena.

(4) Vlada predpiše način oblikovanja in določanja cene, oskrbovalne standarde ter tehnične, vzdrževalne, organizacijske in druge ukrepe ter normative za opravljanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena.

(5) Država zagotovi izvajanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena v skladu s predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe.

(6) Izvajalec javnih služb iz prvega odstavka tega člena mora brezplačno predložiti ministrstvu podatke v zvezi z opravljanjem javnih služb iz prvega odstavka tega člena, ki so določeni v predpisih iz drugega in četrtega odstavka tega člena. Izvajalci javnih služb morajo na zahtevo ministrstva predložiti tudi druge podatke, ki jih mora zbirati ministrstvo na podlagi določb tega zakona ali zaradi poročanja EU.

(7) Strokovni nadzor nad izvajalci gospodarske javne službe iz prvega odstavka tega člena opravlja ministrstvo, obsega pa nadzor nad tem, ali izvajalci javne službe pri njenem izvajanju ravnajo v skladu s predpisi oziroma pravili stroke. V postopkih strokovnega nadzora ministrstvo uporablja zakon, ki ureja splošni upravni postopek.

(8) Pri izvajanju strokovnega nadzora imajo uradne osebe ministrstva pravico:

1. pregledati prostore, objekte, postroje, naprave, delovna sredstva, napeljave, predmete, blago, snovi, poslovne knjige, pogodbe, listine in druge dokumente ter poslovanje in dokumentacijo izvajalca javne službe in zahtevati izdelavo pisne oblike dokumentacije, ki mora verodostojno potrjevati elektronsko obliko, če se hrani v elektronski obliki,
2. ugotavljati način izvajanja storitev javne službe pri izvajalcu javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku,
3. brezplačno vzeti vzorce materialov in opreme za potrebe preiskav,
4. fotografirati ali posneti na drug nosilec vizualnih podatkov prostore, objekte, postroje, napeljave in druge predmete izvajalca javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku, ter jih pozneje reproducirati,
5. opraviti druga dejanja, ki so v skladu z namenom strokovnega nadzora.

(9) V postopku strokovnega nadzora lahko ministrstvo z odločbo naloži izvajalcu javne službe določen način opravljanja storitev javne službe v skladu s predpisi oziroma pravili stroke ali mu prepove določeno ravnanje pri izvajanju teh storitev, ki ni skladno s predpisi oziroma pravili stroke.

(10) Če se gospodarska javna služba iz prvega odstavka tega člena izvaja s podelitvijo koncesije, vlada odvzame koncesijo z odločbo, če koncesionar ne ravna v skladu z izvršljivimi odločbami državnih organov, organov lokalnih skupnosti ali nosilcev javnih pooblastil, ali če pri izvajanju javne službe tako krši predpise oziroma pravila stroke in določila koncesijske pogodbe, da od njega ni več mogoče pričakovati pravilnega in kvalitetnega izvajanja javne službe.

(11) Vlada podrobneje predpiše razloge za odvzem koncesije iz prejšnjega odstavka.

233. člen

(obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja)

(1) Obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja so:

1. oskrba s pitno vodo,
2. odvajanje in čiščenje komunalne in padavinske odpadne vode,
3. zbiranje določenih vrst komunalnih odpadkov,
4. obdelava določenih vrst komunalnih odpadkov,
5. odlaganje ostankov obdelanih komunalnih odpadkov in
6. urejanje in čiščenje javnih površin.

(2) Objekti in naprave, potrebni za izvajanje javnih služb iz prejšnjega odstavka, so infrastruktura lokalnega pomena in morajo biti evidentirani v katastru javne infrastrukture, v skladu z zakonom, ki ureja urejanje prostora.

(3) Vlada podrobneje predpiše:

1. vrste dejavnosti in naloge, ki se izvajajo v okviru javnih služb iz prvega odstavka tega člena,
2. vrste komunalnih odpadkov, ki so predmet javne službe in postopke obdelave odpadkov, ki se izvajajo v okviru javnih služb ter pogoje za izvajanje javnih služb iz 3., 4. in 5. točke prvega odstavka tega člena,
3. uporabnike javne službe, njihove obveznosti ter izjeme od njene obvezne uporabe in
4. metodologijo za oblikovanje cen, oskrbovalne standarde in tehnične, vzdrževalne, organizacijske ter druge ukrepe in normative za opravljanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena.

(4) Občina zagotovi izvajanje javnih služb iz prvega odstavka tega člena v skladu s predpisi iz prejšnjega odstavka in predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe.

(5) Če občina ne zagotovi izvajanja obvezne gospodarske javne službe iz prvega odstavka tega člena, jo zagotovi država na območju občine in za njen račun. Način zagotovitve določi vlada.

(6) Najemnina, ki jo občina za uporabo javne infrastrukture, ki jo ima v lasti ali finančnem najemu, zaračuna izvajalcu javne službe iz drugega odstavka tega člena, je namenski prejemek občinskega proračuna.

(7) Sredstva, zbrana z najemnino iz prejšnjega odstavka, lahko občina porablja samo za gradnjo ali vzdrževanje občinske gospodarske javne infrastrukture, ki je skladna z načrtom razvojnih programov občinskega proračuna. Investicije v lokalno gospodarsko javno infrastrukturo, vključene v načrt razvojnih programov iz prejšnjega stavka, morajo biti utemeljene v občinskem prostorskem aktu in programu opremljanja, sprejetim v skladu z zakonom, ki ureja urejanje prostora. Z odlokom, s katerim se sprejme občinski proračun, občina sredstva iz prejšnjega odstavka določi kot namenski prihodek.

(8) Občina predpiše ureditev javnih služb iz prvega odstavka tega člena ter njihovo izvajanje v skladu z določbami tega zakona in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi ter predpisom, ki ureja gospodarske javne službe.

(9) V predpisih iz prejšnjega odstavka občina predpiše tudi nadzor nad izvajalci in uporabniki storitev javnih služb tako, da je zagotovljen nadzor nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi predpisov tretjega odstavka tega člena.

XI. ORGANIZACIJE NA PODROČJU VARSTVA OKOLJA

1. Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja in strokovni svet

234. člen

(vloga, položaj in financiranje)

(1) Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: Svet) presojanje politik na področju varstva kot posvetovalno ministra.

(2) Svet ima štirinajst članov, ki jih imenuje minister za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja. Član Sveta ne sme biti funkcionar ali uslužbenec državnih ali občinskih organov. Svet vodi predsednik Sveta, ki ga izmed sebe izvolijo člani Sveta.

(3) Šest članov Sveta je strokovnjakov za varstvo okolja, predlagajo pa jih skupaj Slovenska akademija znanosti in umetnosti ter univerze. Pri predlaganju kandidatov za člane Sveta mora biti zagotovljena enaka zastopanost naravoslovnih, tehničnih, biotehničnih, družboslovnih humanističnih in medicinskih ved. Štirje člani Sveta so predstavniki nevladnih okoljevarstvenih organizacij, predlagajo pa jih nevladne organizacije iz 237. člena tega zakona. Štirje člani Sveta so predstavniki gospodarstva, predlagajo pa jih skupaj Gospodarska zbornica Slovenije, Trgovinska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije in Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije.

(4) Delovanje članov Sveta ni poklicno. Ministrstvo zagotavlja finančne in administrativno-tehnične možnosti za delovanje Sveta.

235. člen

(naloge Sveta)

(1) Svet je pri svojem delu neodvisen in samostojen, njegovo delo pa je javno.

(2) Svet obravnava in sprejema stališča ter daje mnenja in pobude ministru zlasti o:

1. stanju in trendih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja doma in v tujini,
2. strategijah, programih in načrtih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja,
3. zakonodajnem urejanju varstva okolja in trajnostnega razvoja,
4. delovanju države in občin v zvezi z varstvom okolja in trajnostnega razvoja,
5. posameznih perečih vprašanih obremenjevanja okolja in trajnostnega razvoja ter
6. pobudah javnosti.

2. Strokovni svet

236. člen

(Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov)

(1) Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov obravnava strokovna vprašanja, ki se nanašajo na celovito politiko do proizvodov glede varstva okolja, za podeljevanje znaka za okolje in za vključevanje organizacij v sistem EMAS v skladu z zakonom.

(2) Strokovni svet iz prejšnjega odstavka sestavljajo predstavnice ali predstavniki (v nadaljnjem besedilu: predstavnik) ministrstva, minister pa vanj povabi tudi predstavnike občin, gospodarstva, nevladnih organizacij iz 237. člena tega zakona in varstva potrošnikov, tako, da je zagotovljena uravnotežena udeležba vseh zainteresiranih strani.

(3) Naloge Strokovnega sveta iz prvega odstavka tega člena so zlasti:

1. dajanje mnenj v zvezi s celovito politiko do proizvodov glede varstva okolja,
2. dajanje mnenj glede razvoja in izvajanja sistema podeljevanja znaka za okolje in izvajanja sistema EMAS,
3. dajanje mnenj v zvezi s pobudami za začasno ali trajno izključitev organizacije iz sistema EMAS in
4. druge naloge, določene z aktom o ustanovitvi.

3. Nevladne organizacije v javnem interesu

237. člen

(opravljanje dejavnosti v javnem interesu)

(1) Nevladne organizacije na področju varstva okolja opravljajo dejavnost v javnem interesu v delu, v katerem namen ustanovitve in samo delovanje organizacije presegata uresničevanje interesov njenih članov ali ustanoviteljev.

(2) Nevladna organizacija na področju varstva okolja lahko pridobi status nevladne organizacije v javnem interesu, če izpolnjuje pogoje po zakonu, ki ureja status nevladne organizacije v javnem interesu, in naslednje pogoje:

1. s svojim delovanjem pomembno prispeva k varstvu okolja s tem, da dejavno sodeluje pri varstvu okolja, izvaja promocijo varstva okolja ali širi strokovno znanje na področju varstva okolja z izobraževanjem in vzgojo in
2. če je nevladna organizacija organizirana v statusni obliki društva mora imeti najmanj 50 aktivnih članov, pri čemer se šteje, da je član aktiven, če je tekoče in za zadnji dve pretekli koledarski leti bil udeležen na zboru članov in plačal članarino ali
3. če je nevladna organizacija organizirana v statusni obliki zavoda mora imeti v tekočem in v zadnjih dveh preteklih koledarskih letih ves čas zaposleni najmanj dve osebi s polnim delovnim časom, ki imata najmanj šesto raven izobrazbe in dve leti delovnih izkušenj s področja varstva okolja ali
4. če je nevladna organizacija organizirana v obliki ustanove mora imeti v tekočem in v zadnjih dveh preteklih koledarskih letih najmanj 10.000 eurov premoženja v vsakem letu.

(3) Nevladna organizacija, organizirana v statusni obliki društva, pogoje izkaže s predložitvijo dokumentacije, iz katere izhaja udeležba posameznega člana na zboru članov, evidenco plačanih članarin s priloženimi verodostojnimi knjigovodskimi listinami ali letnim poročilom, ki

vsebuje bilanco stanja in izkaz poslovnega izida s pojasnili k izkazu, v katerih so razkriti prihodki iz članarin.

(4) Nevladna organizacija, organizirana v statusni obliki zavoda, pogoje izkaže s predložitvijo potrdila o vključitvi posameznika v obvezno zdravstveno in socialno zavarovanje in s predložitvijo kopije potrdila o izobrazbi za posamezno zaposleno osebo.

(5) Nevladna organizacija organizirana v obliki ustanove pogoje izkaže s predložitvijo letnih poročil oziroma vseh računovodskih izkazov s pojasnili.

(6) Nevladna organizacija, ki deluje v javnem interesu na področju varstva okolja, ima pravico zastopati interese varstva okolja v upravnih postopkih in upravnih sporih na način kot to določa zakon.

(7) Podrobnejše pogoje iz prve alineje drugega odstavka tega člena predpiše minister s pravilnikom.

238. člen **(podelitev statusa)**

Minister podeli nevladni organizaciji, ki izpolnjuje pogoje iz prejšnjega člena, status nevladne organizacije v javnem interesu, z odločbo.

XII. USPOSABLJANJE

239. člen **(usposobljenost oseb za izvajanje dejavnosti in izvajalci usposabljanja)**

(1) Usposobljenost oseb za izvajanje dejavnosti in preverjanje usposobljenosti zagotavlja ministrstvo neposredno ali prek javnega pooblastila, ki se ga podeli subjektu, usposobljenemu za izvajanje usposabljanja in izbranemu na podlagi javnega razpisa (v nadaljnjem besedilu: izvajalec usposabljanja).

(2) Ministrstvo vodi evidenco izvajalcev usposabljanja, ki je sestavni del registra iz 154. člena tega zakona.

(3) Vlada predpiše vrsto dejavnosti, za katero je potrebno izvesti usposabljanje in preverjanje usposabljanja, podrobnejša pravila za izbiro izvajalca usposabljanja, pogoje za izvajalca usposabljanja, čas trajanja javnega pooblastila, obveznosti izvajalcev usposabljanja in program usposabljanja.

240. člen **(preizkus usposobljenosti)**

(1) Strokovno usposobljenost se preveri s preizkusom usposobljenosti, ki lahko obsega teoretični in praktični del.

(2) Kandidat preizkus usposobljenosti opravlja pred komisijo, ki jo za obdobje treh let imenuje minister. Komisijo sestavljajo najmanj trije člani, ki izmed sebe izvolijo predsednika komisije in njegovega namestnika. Člani komisije so lahko le osebe, ki imajo visokošolsko izobrazbo

2. stopnje oziroma visokošolsko univerzitetno izobrazbo in pet let delovnih izkušenj na področju varstva okolja.

(3) Komisija preizkusi usposobljenost posameznega kandidata in mu izda potrdilo o uspešno opravljenem preizkusu, če z večino glasov ugotovi, da je kandidat uspešno opravil preizkus usposobljenosti.

(4) Kandidat, ki ni uspešno opravil preizkusa usposobljenosti, lahko preizkus ponavlja v roku, ki ga določi izvajalec usposabljanja. Ponovno opravljanje preizkusa usposobljenosti ni mogoče pred pretekom enega meseca.

(5) Komisija izda kandidatu potrdilo o uspešno opravljenem preizkusu usposobljenosti najkasneje v osmih dneh od dneva opravljanja preizkusa.

(6) Vlada v predpisu iz prejšnjega člena podrobnejše predpiše način preizkusa usposobljenosti.

241. člen

(potrdilo o usposobljenosti)

(1) Potrdilo o usposobljenosti velja za določen ali nedoločen čas, kar predpiše vlada s predpisom, glede na zahteve posamezne dejavnost za katero se izvaja usposabljanje. Vlada predpiše tudi obliko in vsebino potrdila o usposobljenosti.

(2) Ministrstvo vodi evidenco o izdanih potrdilih iz tretjega odstavka tega člena, ki je sestavni del registra iz 154. člena tega zakona.

242. člen

(stroški usposabljanja)

(1) Stroške usposabljanja in preizkusa usposobljenosti krijejo kandidati neposredno izvajalcu usposabljanja.

(2) Stroške preizkusa usposobljenosti določi ministrstvo, stroške usposabljanja pa izvajalec usposabljanja na podlagi obsega stroškov iz tretjega odstavka tega člena.

(3) Vlada v predpisu iz tretjega odstavka 239. člena tega zakona predpiše obseg stroškov usposabljanja in preizkusa usposobljenosti.

XIII. NADZOR

1. Inšpekcijski in finančni nadzor

243. člen

(inšpekcijski in finančni nadzor)

(1) Nadzor nad izvajanjem določb tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov opravlja inšpekcija, pristojna za varstvo okolja.

(2) Poleg inšpekcije iz prejšnjega odstavka opravljajo nadzor nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi tega zakona, tudi inšpekcije, pristojne za ohranjanje narave, gradnjo, rudarstvo, pomorstvo, kemikalije, kmetijstvo, prehrano, gozdarstvo, lovstvo in ribištvo,

veterino, varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, energijo, trg, zdravje, delo, notranje zadeve in Finančna uprava Republike Slovenije, v okviru teh predpisov in vsaka v skladu s svojimi pristojnostmi.

(3) Nadzor iz prejšnjih odstavkov obsega zlasti nadzor nad:

1. posegi v okolje, obremenjevanjem okolja in povzročitelji obremenitev vključno z nadzorom nad skladnostjo delovanja naprave ali obrata z okoljevarstvenim dovoljenjem ali dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov,
2. stanjem kakovosti okolja in odpadki,
3. rabo naravnih dobrin glede izpolnjevanja okoljevarstvenih pogojev,
4. izvajanjem obveznih gospodarskih javnih služb varstva okolja in
5. izvajanjem predpisanih ali odrejenih ukrepov varstva okolja.

(4) Inšpekcijski nadzor nad osebami, ki morajo imeti okoljevarstveno dovoljenje ali potrdilo za ravnanje z odpadki iz 25. člena tega zakona opravlja inšpekcija v skladu z načrtom nadzora, ki ga sprejme za tri leta.

(5) Naloge inšpekcijskega nadzora, ki so po tem zakonu v pristojnosti države, opravljajo inšpektorice ali inšpektorji (v nadaljnjem besedilu: inšpektorji) v skladu s tem zakonom in z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor.

(6) Nadzor nad izvajanjem predpisov in upravnih aktov, ki jih je po tem zakonu pristojna izdajati občina, izvaja pristojna občinska inšpekcija.

(7) Nadzor nad izvajalcem občinske gospodarske javne službe iz 233. člena tega zakona in njihovimi uporabniki izvaja občinska inšpekcija. Nadzor iz prejšnjega odstavka obsega tudi nadzor nad izvrševanjem predpisov, ki jih na podlagi tega zakona izda vlada ali minister in se nanašajo na obveznosti izvajalca občinskih javnih služb ali njihovega uporabnika.

(8) Inšpektorji iz prejšnjega odstavka opravijo nadzor izpolnjevanja vseh določb, predpisanih za namen doseganja posameznega okoljskega cilja pri vseh zavezanecih ter jim v primeru ugotovljenih nepravilnosti določijo ukrepe za uskladitev s predpisanimi zahtevami in roke za izvedbo teh ukrepov, kadar za določeno koledarsko leto posamezen okoljski cilj iz predpisa iz 24. člena ni dosežen. Če večje nepravilnosti niso ugotovljene, mora vlada določiti nove ali strožje ukrepe za doseganje okoljskih ciljev.

(9) Občinska inšpekcija opravlja tudi nadzor nad gradbenimi odpadki v primerih, ko so ti nezakonito odvrženi ali puščeni med komunalnimi odpadki in kadar ocenjena količina gradbenih odpadkov na lokaciji ne presega 1 m³.

(10) Nadzor nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi 172. in 173. člena tega zakona, izvaja Finančna uprava Republike Slovenije v okviru teh predpisov in v skladu s svojimi pristojnostmi.

244. člen

(načrtovanje inšpekcijskega pregleda za naprave, ki povzročajo industrijske emisije)

(1) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena mora pripraviti okoljski inšpekcijski načrt, ki obsega naprave iz 110. člena tega zakona.

(2) Načrt iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. splošno oceno pomembnih okoljskih vprašanj, povezanih z inšpekcijskim nadzorom,
2. geografsko območje, ki ga zajema okoljski inšpekcijski načrt,

3. seznam naprav,
4. postopke za pripravo programov za redne okoljske inšpekcijske preglede,
5. postopke za okoljske inšpekcijske preglede in
6. po potrebi opredelitev sodelovanja z organi iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(3) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi okoljskega inšpekcijskega načrta pripravlja programe za redne okoljske inšpekcijske preglede, ki vključujejo določitev pogostosti inšpekcijskih pregledov naprav na kraju samem. Časovni presledek med dvema pregledoma na kraju samem temelji na sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj ter ne sme presegati enega leta za najnevarnejše naprave in treh let za najmanj nevarne. Če inšpekcijski pregled pokaže na veliko neskladnost s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja, se v šestih mesecih po tem pregledu opravi dodaten inšpekcijski pregled na kraju samem.

(4) Pri sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj iz prejšnjega odstavka se uporabljajo zlasti naslednja merila:

1. mogoči in dejanski učinki naprave na zdravje ljudi in okolje ob upoštevanju ravni in vrst emisij, občutljivosti lokalnega okolja in tveganja povzročitve nesreč;
2. evidenca ugotovitev o izpolnjevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja;
3. vključenost upravljavca naprave v sistemu okoljevarstvenega vodenja organizacij iz 68. člena tega zakona.

(5) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena opravi okoljski inšpekcijski pregled zaradi preiskave resnih okoljskih pritožb, ob okoljski nesreči iz 63. ali 64. člena tega zakona, okoljski škodi iz 162. člena tega zakona ter izrednih dogodkov in primerov neskladnosti pri obratovanju naprave takoj, ko je mogoče, v primeru iz 119. in 120. člena tega zakona pa na podlagi obvestila ministrstva.

(6) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena mora po vsakem pregledu na kraju naprave pripraviti poročilo, ki opisuje pomembne ugotovitve o skladnosti naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja in zaključke glede tega, ali je potrebno nadaljnje ukrepanje. Inšpekcija poročilo pošlje upravljavcu naprave najpozneje v dveh mesecih od pregleda naprave. Poročilo je v štirih mesecih od dneva pregleda naprave dostopno tudi javnosti v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.

(7) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena mora okoljski inšpekcijski načrt iz drugega odstavka tega člena redno preverjati in po potrebi spremeniti.

245. člen

(načrtovanje inšpekcijskega nadzora za obrate)

(1) Inšpekcija iz prvega odstavka 243. člena tega zakona izvaja inšpekcijski nadzor obratov, v okviru katerega načrtovano in sistematično preverja tehnične ali organizacijske sisteme ali sisteme vodenja in upravljanja v obratu, s katerimi upravljavec obrata prikaže, da:

1. glede na značilnosti dejavnosti obrata izvaja ustrezne ukrepe za preprečevanje večjih nesreč;
2. zagotavlja ustrezne ukrepe za omejevanje posledic večjih nesreč v obratu in zunaj njega;
3. podatki in informacije iz zasnove zmanjševanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila primerno odražajo razmere v obratu;
4. so bile javnosti zagotovljene informacije v skladu s predpisom iz 19. člena tega zakona.

(2) Inšpekcija iz prvega odstavka tega člena izvaja inšpekcijski nadzor upoštevajoč značilnosti posameznega obrata, in neodvisno od tega, ali je za obrat izdano okoljevarstveno dovoljenje ali izdelano varnostno poročilo ali zasnova zmanjševanja tveganja za okolje.

(3) Inšpekcija iz prvega odstavka tega člena mora za izvajanje nadzora iz prvega odstavka tega člena pripraviti načrt nadzora obratov.

(4) Načrt iz prejšnjega odstavka vsebuje:

1. splošno oceno varstva pred večjimi nesrečami,
2. geografsko območje in seznam obratov, ki ga zajema,
3. seznam skupin obratov z možnimi verižnimi učinki v skladu s predpisom,
4. seznam obratov, za katere bi lahko posamezna zunanja tveganja ali viri nevarnosti povečali tveganje ali posledice večje nesreče,
5. postopke rednega inšpekcijskega nadzora, vključno s programi za takšen nadzor v skladu s šestim odstavkom tega člena,
6. postopke za inšpekcijske preglede v skladu z osmim odstavkom tega člena,
7. način sodelovanja med različnimi inšpekcijskimi organi,
8. program rednega inšpekcijskega nadzora.

(5) V načrtu iz prejšnjega odstavka se opredelijo obrati, za katere je potreben vnaprej dogovorjene in časovno usklajen nadzor s strani več inšpekcij (v nadaljnjem besedilu: usklajen inšpekcijski nadzor) ter navedejo vse inšpekcije, ki sodelujejo v tem nadzoru. Ta del načrta potrdi vlada.

(6) Inšpekcija iz prvega odstavka tega člena mora inšpekcijski načrt iz prejšnjega odstavka redno preverjati in po potrebi spremeniti.

(7) Inšpekcija na podlagi inšpekcijskega načrta iz četrtega odstavka tega člena redno pripravlja in izvaja programe rednega inšpekcijskega nadzora vseh obratov, ki vključujejo pogostost pregledov na kraju samem za različne vrste obratov. Obdobje med dvema zaporednima pregledoma na kraju ne sme biti daljše od enega leta za obrate večjega tveganja in treh let za obrate manjšega tveganja, razen če je pristojni organ izdelal inšpekcijski program na podlagi sistematične ocene nevarnosti večjih nesreč za določen obrat.

(8) Sistematično ocenjevanje nevarnosti določenega obrata temelji na:

1. možnih učinkih tega obrata na zdravje ljudi in na okolje;
2. evidencah o izpolnjevanju zahtev tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov glede preprečevanja večjih nesreč in zmanjševanja njihovih posledic;
3. upoštevanju ugotovitev drugih inšpekcijskih pregledov, izvedenih v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanih predpisov.

(9) Inšpekcijski pregledi se izvajajo v povezavi s pritožbami, nesrečami in skorajšnjimi nesrečami, izrednimi dogodki in primeri neskladnosti takoj, ko je to mogoče.

(10) Če je bila med inšpekcijskim pregledom ugotovljena večja neskladnost s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, mora inšpekcija v šestih mesecih izvesti dodaten inšpekcijski pregled.

246. člen
(usklajen inšpekcijski nadzor)

(1) Inšpekcija iz prvega odstavka 243. člena tega zakona lahko za učinkovitejši nadzor predpisov in upravnih aktov predlaga določenim inšpekcijam iz drugega odstavka 243. člena tega zakona izvedbo usklajenega inšpekcijskega nadzora nad določeno pravno ali fizično osebo.

(2) Predlog iz prejšnjega odstavka vsebuje razloge in namen usklajenega nadzora, opredelitev pristojnih inšpekcij, udeleženih v usklajenem nadzoru ter rok in način izvedbe usklajenega nadzora.

(3) Če posamezna inšpekcija prejšnjega odstavka ugovarja predlogu, o izvedbi usklajenega inšpekcijskega nadzora, o predlogu odloči vlada.

(4) Posamezna inšpekcija v okviru usklajenega nadzora iz tega člena in usklajenega nadzora obratov iz prejšnjega člena izvede inšpekcijski pregled naprave oziroma obrata v skladu s svojimi pristojnostmi ter v osmih delovnih dneh kopijo zapisnika s prilogami pošlje inšpekciji iz prvega odstavka 243. člena tega zakona.

(5) V primeru okoljske ali naravne nesreče, v kateri je bila poškodovan obrat, izvedejo takoj ko je mogoče, usklajen inšpekcijski nadzor vse inšpekcije iz prvega odstavka tega člena.

247. člen

(ukrepi inšpektorjev)

(1) Če inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je kršen zakon, drug predpis ali da naprava ali obrat ne deluje v okviru okoljevarstvenega dovoljenja ali okoljevarstvenega soglasja ali potrdila o vpisu v evidenco ali se dejavnost izvaja v nasprotju z dovoljenjem ali pooblastilom ali potrdilom, izdanim na podlagi tega zakona, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi,
2. odrediti izvedbo ukrepov za odpravo virov čezmerne obremenitve v roku, ki ga določi,
3. odrediti omejitve oziroma prilagoditve delovanja naprave do predpisanih mejnih vrednosti ali pravil ravnanja v roku, ki ga določi,
4. odrediti pripravo programa za odpravo nepravilnosti, če so te obsežnejše in jih je mogoče odpraviti le s kombinacijo več ukrepov,
5. predlagati pristojnemu ministrstvu spremembo ali odvzem dovoljenja, izdanega na podlagi tega zakona,
6. prepovedati obratovanje naprave ali obrata ali izvajanje dejavnosti in odrediti odstranitev snovi, zmesi, materialov, surovin, proizvodov ali odpadkov, ki lahko pomenijo vir onesnaževanja v tej napravi ali obratu ali tveganje za okolje, če naprava, obrat ali izvajalec dejavnosti nima dovoljenja ali potrdila, izdanega na podlagi tega zakona,
7. prepovedati izvajanje dejavnosti, če njen izvajalec nima pooblastila, izdanega na podlagi tega zakona,
8. odrediti prepoved izvajanja posega v okolje, za katerega ni bil pridobljen sklep iz 90. člena tega zakona ali potrebno okoljevarstveno soglasje iz 100. člena ali, pa za izvedbo posega ni potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov ali pridobitev drugega predpisanega dovoljenja,
9. prepovedati uporabo ali dajanje snovi ali proizvodov na trg ali zaseči ali odvzeti snovi ali proizvode

10. odrediti prepoved sprejema in vračilo pošiljke odpadkov, katere izvor ni v skladu z okoljevarstvenim dovoljenjem,

11. odrediti druge ukrepe v skladu s tem zakonom ali na njegovi podlagi izdanimi predpisi.

(2) Če je predmet inšpekcijskega nadzora odlagališče odpadkov, ki ima okoljevarstveno dovoljenje, a obratuje brez okoljevarstvenega dovoljenja glede na fazo obratovanja ali če gre za upravljavca odlagališča z okoljevarstvenim dovoljenjem, ki v roku ne izvede ukrepov za odpravo čezmernih vplivov na okolje, lahko inšpektor odredi odstranitev odpadkov in telesa odlagališča v skladu s 142. členom tega zakona..

(3) Če inšpektor z ukrepom iz prvega odstavka tega člena določi rok za odpravo nepravilnosti, ki je daljši od šestih mesecev, v odločbi določi faze oziroma dejanja za odpravo nepravilnosti in rok, v katerem mora biti končana posamezna faza oziroma dejanje.

(4) Če inšpektor z ukrepom iz drugega odstavka tega člena določi odstranitev odpadkov, rok za izvedbo tega ukrepa ne sme biti daljši od enega leta..

(5) Če je bila zavezancu v skladu s 4. točko prvega odstavka tega člena odrejena priprava programa, mu inšpektor po pripravi programa odredi še odpravo nepravilnosti. Če zavezanec ne spoštuje inšpekcijske odločbe o pripravi programa, mu lahko inšpektor ne glede na izvršilne postopke v teku odredi še druge ukrepe iz prvega in šestega odstavka tega člena.

(6) Če povzročitelj obremenitve ne ravna v skladu z ukrepi iz 1., 2. ali 3. točke prvega odstavka tega člena, mu lahko pristojni inšpektor ne glede na izvršilne postopke v teku začasno ali trajno prepove:

- a. obratovanje naprave ali obrata,
- b. opravljanje dejavnosti,
- c. uporabo nevarne snovi,
- d. izvajanje tehnološkega postopka ali
- e. uporabo naprave, prometnega sredstva ali proizvoda in njegovo dajanje na trg.

(7) Če obstaja neposredna nevarnost za onesnaženje okolja ali življenje ali zdravje ljudi, lahko pristojni inšpektor za odpravo neposredne nevarnosti odredi izvršitev ukrepov ali prepovedi iz prejšnjega odstavka, dokler je to potrebno.

(8) Inšpektor lahko odredi izvedbo kontrolnega monitoringa v obsegu, času, roku in na kraju, ki ga sam določi, ne da bi predhodno obvestil osebo, ki je dolžna zagotavljati obratovalni monitoring. Kontrolni monitoring se izvede na način, predpisan za obratovalni monitoring. Ob ugotovitvi nepravilnosti nosi stroške kontrolnega monitoringa upravljavec naprave, pri katerem so bile nepravilnosti ugotovljene.

(9) Inšpektor, pristojen za trg, če ta ni pristojen, pa inšpektor, pristojen za okolje, lahko pri nadzoru izvajanja predpisov, izdanih na podlagi 24., 28. in 29. člena tega zakona, odredi tudi prepoved dajanja proizvodov na trg.

(10) Če obstaja dvom, ali so bili pri predelavi odpadka in omogočanju dostopnosti proizvoda na trgu izpolnjeni pogoji iz 28. in 29. člena tega zakona, opravlja nadzor nad izpolnjevanjem zahtev iz predpisov, ki urejajo kemikalije, inšpektor, pristojen za kemikalije, nadzor nad izpolnjevanjem zahtev iz predpisov, ki urejajo proizvode, pa inšpektor, pristojen za trg. Inšpektor o ugotovitvah in ukrepih inšpekcijskega postopka seznanjajo pristojno .

(11) Ko za določeno koledarsko leto posamezen okoljski cilj iz predpisa iz 24. člena ni dosežen, inšpektor na zahtevo ministrstva opravi nadzor izpolnjevanja vseh določb, predpisanih za namen doseganja tega okoljskega cilja pri vseh zavezancih ter jim v primeru ugotovljenih nepravilnosti določi ukrepe za uskladitev s predpisanimi zahtevami in roke za izvedbo teh ukrepov.

(12) Če inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je kršen zakon, drug predpis ali da organizacija ali proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti PRO ali koordinacijsko telo, ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti ali na drug način krši predpisane zahteve sistema PRO, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi,
2. odrediti izvedbo ukrepov za zagotovitev izpolnjevanja obveznosti ali
3. predlagati pristojnemu ministrstvu odvzem dovoljenja, izdanega na podlagi tega zakona.

(13) Če odpadki iz vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, v 15 dneh od preteka roka, ki je določen s predpisom iz 2. točke sedmega odstavka 35. člena, niso prevzeti pri izvajalcu obvezne občinske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov, odredi inšpektor, pristojen za varstvo okolja, zagotovitev ravnanja z odpadki organizaciji, ki ima dovoljenje iz 41. člena za vrsto ali skupno proizvodov, po uporabi katerih nastanejo tovrstni odpadki.

(14) V primeru, da skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz iste vrste ali skupine proizvodov zagotavlja več organizacij, naloži inšpektor obveznost zagotovitve ravnanja z odpadki iz prejšnjega odstavka vsaki od organizacij v enakem deležu. Prejšnji stavek ne posega v pravico organizacije, da od drugih organizacij iz 41. člena zahteva povrnitev stroškov za zagotovitev ravnanja z odpadki iz proizvodov, nastalih z izvrševanjem inšpekcijske odločbe, v obsegu, ki presega njeno obveznost iz drugega odstavka 39. člena tega zakona.

(15) Inšpekcijski ukrepi, izrečeni po tem zakonu oziroma predpisih, izdanih na njegovi podlagi, zavezujejo tudi singularne in univerzalne pravne naslednike inšpekcijskega zavezanca. Oseba, ki pridobi lastninsko pravico ali ustrezna stvarna ali obligacijska upravičenja, na podlagi katerih lahko odloča o delovanju in spremembah naprave ali obrata, če te osebe ni, pa lastnik nepremičnine, kjer se nahaja naprava ali obrat ali vir obremenitve, velja za singularnega pravnega naslednika v inšpekcijskih postopkih po tem zakonu.

(16) Inšpektor mora pri določitvi rokov iz tega člena upoštevati naravo in težo prekrška ter okoliščine na strani zavezanca.

248. člen

(ukrepanje v primeru nezakonito odvrženih ali puščenih odpadkov)

(1) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odvrženi ali puščeni komunalni odpadki ali so med pretežno komunalnimi odpadki manjše količine gradbenih odpadkov, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrгла ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, odredi občinska inšpekcija izvajalcu javne službe iz 3. točke prvega odstavka 233. člena tega zakona, da mora zagotoviti njihovo odstranitev, ta pa jih mora odstraniti v skladu s predpisi o ravnanju z odpadki. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odvrženi ali puščeni odpadki, ki niso odpadki iz prejšnjega odstavka, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrгла ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, pristojna inšpekcija osebi, ki na območju te občine opravlja javno službo iz 3. točke prvega odstavka 233. člena tega zakona, odredi, da mora zagotoviti njihovo odstranitev. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(3) Stroške odstranitve odpadkov iz prvega in drugega odstavka tega člena nosi lastnik zemljišča, če izvaja posest druga oseba, pa oseba, ki izvaja posest, kar odredi inšpektor v izreku inšpekcijske odločbe. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(4) Če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja nezakonito odvrženih ali puščenih odpadkov, imata občina ali država pravico in dolžnost od njega izterjati vračilo stroškov iz prejšnjega odstavka.

(5) Če so odpadki nezakonito odvrženi ali puščeni na zemljišču, ki ni v lasti države ali občine, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrгла ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, odredi odstranitev komunalnih odpadkov občinska, odstranitev drugih odpadkov pa pristojna inšpekcija lastniku ali drugemu posestniku zemljišča. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve. Če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja nezakonito odvrženih ali puščenih odpadkov, o tem obvesti lastnika zemljišča.

(6) Za nezakonito odložene odpadke se štejejo odpadki, ki so pred predelavo skladiščeni več kot 3 leta ali so pred odstranjevanjem skladiščeni več kot 12 mesecev.

(7) Določbe tega člena ne veljajo za odpadke, ki so v okolje odvrženi s smetenjem.

249. člen **(izvršba s prisilitvijo)**

(1) Kadar inšpektor določi način izvršbe inšpekcijskega ukrepa s prisilitvijo, znašajo denarne kazni:

1. za pravno osebo ali samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, od 10.000 do 100.000 evrov;
2. za fizično osebo od 2.000 do 10.000 evrov.

(2) Če je predmet inšpekcijskega nadzora odlagališče odpadkov in upravljavec obratuje brez okoljevarstvenega dovoljenja za ustrezno fazo obratovanja ali če gre za upravljavca odlagališča z okoljevarstvenim dovoljenjem, ki v roku ne izvede ukrepov za odpravo čezmernih vplivov na okolje, lahko inšpektor odredi odstranitev odpadkov in telesa odlagališča.

(3) Če inšpektor z ukrepom iz drugega odstavka tega člena določi odstranitev odpadkov, rok za izvedbo tega ukrepa ne sme biti daljši od enega leta.

250. člen **(izvršba po drugi osebi na področju ravnanja z odpadki)**

(1) V postopkih, v katerih se po drugi osebi opravlja izvršba inšpekcijske odločbe na področju ravnanja z odpadki, izvršbo opravlja izvajalec javne službe iz 4. točke prvega odstavka 232. člena tega zakona.

(2) Prejšnji odstavek ne velja v primeru ukrepanja po prvem odstavku 252. člena tega zakona.

251. člen **(zastavna pravica in izvajanje denarnih izvršb)**

(1) Republika Slovenija ima v zavarovanje svoje terjatve iz naslova vseh stroškov, nastalih v inšpekcijskem postopku, vključno s kaznimi, določenimi na podlagi tega zakona, do celotnega poplačila zakonito zastavno pravico na vseh nepremičninah osebe, zoper katero je uvedla inšpekcijski ukrep.

(2) Vse izvršljive odločbe, sodbe in druge izvršljive akte, ki so podlaga za terjatve iz prejšnjega odstavka in katerih znesek presega 1.000 eurov, pristojni organ najkasneje v roku sedmih dni pošlje pristojnemu sodišču, ki zastavno pravico vpiše v zemljiško knjigo po uradni dolžnosti.

(3) Vse denarne izvršbe inšpekcijskih ukrepov ter drugih odločb in sklepov, izdanih na podlagi tega zakona v zvezi s plačili denarnih kazni, določenih po tem zakonu, izvaja tista davčna uprava, na območju katere ima inšpekcijski zavezanec stalno prebivališče ali sedež.

(4) Pristojna inšpekcija predlaga izbris zastavne pravice iz prejšnjega odstavka, če zavezanec izvede vse odrejene ukrepe. Izbris zastavne pravice iz prejšnjega stavka tega člena lahko predlaga tudi zavezanec, ki mora k predlogu za izbris priloži potrdilo inšpekcije o izvršeni odločbi ali sklep o ustavitvi inšpekcijskega postopka.

252. člen **(izvršba s strani države)**

(1) Če zavezanec obveznosti za izpolnitev nedenarne obveznosti iz inšpekcijske odločbe ne izvrši v določenem roku, inšpektor v primeru, da je spoštovanje tega roka nujno zaradi izvršitve sodbe Sodišča EU ali odprave kršitev iz obrazloženega mnenja Komisije EU, nadaljevanje izvršitev odločbe v imenu in na račun zavezanca s sklepom naloži državi. Država prevzame izvrševanje odločbe v stanju, v katerem je ta bila ob njenem vstopu. Ne glede na prejšnji stavek pa proti zavezancu še vedno teče izterjava stroškov inšpekcijskega postopka.

(2) Zavezanec, tretje osebe, ki so imetniki stvarnih pravic, ter oseba, ki ima napravo ali zemljišče v upravljanju ali v posesti, mora dopustiti izvršitev inšpekcijske odločbe iz prejšnjega odstavka.

(3) Če zaradi izvrševanja inšpekcijske odločbe iz prvega odstavka pride do omejitve stvarne pravice, ima njen imetnik, z izjemo zavezanca inšpekcijske odločbe, pravico do odškodnine.

(4) Stroški izvrševanja inšpekcijske odločbe s strani države štejejo za stroške, nastale v inšpekcijskem postopku in jih nosi zavezanec. V primeru, da inšpekcijsko odločbo v imenu in na račun zavezanca izvršuje država, lahko inšpektor zavezancu s sklepom naloži, naj založi znesek, potreben za kritje stroškov. Pritožba zoper sklep iz prejšnjega stavka ne zadrži njegove izvršitve.

2. Okoljevarstvena nadzorna služba

253. člen **(okoljevarstvena nadzorna služba)**

(1) V okviru inšpekcije, pristojne za varstvo okolja, delujejo tudi okoljevarstvene nadzornice in okoljevarstveni nadzorniki (v nadaljnjem besedilu: okoljevarstveni nadzorniki).

(2) Okoljevarstveni nadzornik lahko:

1. opravlja posamezna dejanja v postopku pred izdajo odločbe v inšpekcijskih zadevah po tem zakonu, zlasti ugotavljanje dejstev in okoliščin in nadzor nad spoštovanjem izdanih ukrepov inšpektorjev,

2. izreče opozorilo v skladu z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor.

(3) Okoljevarstveni nadzornik ima pravico vstopiti v prostore in pregledati napravo ali obrat, v katerem se nahaja vir obremenjevanja okolja, zahtevati in dobiti na vpogled dokument, s katerim ugotovi istovetnost oseb, in druge listine potrebne za ugotovitev stopnje obremenjevanja okolja.

254. člen

(pogoji za okoljevarstvene nadzornike)

(1) Okoljevarstveni nadzornik je posebej usposobljena oseba, ki ima najmanj peto stopnjo strokovne izobrazbe in pooblastilo, ki mu ga po opravljenem preizkusu znanja izda minister.

(2) Preizkus znanja iz prejšnjega odstavka se izvede na podlagi predpisanega programa preverjanja strokovnega znanja, ki obsega poznavanje predpisov s področja varstva okolja, splošnega upravnega postopka in zakona, ki ureja prekrške.

(3) Pooblastilo za opravljanje nalog nadzornika se izkazuje s službeno izkaznico.

(4) Vlada predpiše program strokovnega usposabljanja in preverjanje znanja ter podrobnejši način in postopek izdajanja pooblastila po tem zakonu.

(5) Minister v soglasju z ministrom, pristojnim za upravo, predpiše podrobnejše določbe o službenem znaku in izkaznici okoljevarstvenega nadzornika.

XIV. POSEBNE DOLOČBE

1. Lastnina, upravljanje in varstvo naravnih dobrin

255. člen

(naravne dobrine)

Naravne dobrine so v javni lasti ali v upravljanju države oziroma občine ali pod posebnim varstvom države v skladu z zakonom.

2. Koncesija na naravnih dobrinah

256. člen

(predmet in plačilo koncesije)

(1) Država ali občina (v nadaljnjem besedilu: koncedent) lahko proti plačilu podeli koncesijo za upravljanje, rabo ali izkoriščanje naravne dobrine, ki je v njeni lasti ali ima na njej zakonito pravico upravljanja ali gospodarjenja, pravni ali fizični osebi (v nadaljnjem besedilu: koncesionar), če je ta usposobljena za njeno izvajanje.

(2) Če koncesijo na naravni dobrini podeli država, pripada del plačila za koncesijo tudi občini, na območju katere se koncesija izvaja oziroma nanjo vpliva, in sicer v deležu, ki je na podlagi ugotovljene razvitosti infrastrukture in obremenjenosti okolja ob sodelovanju te občine

določen v koncesijskem aktu. Merila za določanje razvitosti infrastrukture in obremenjenosti okolja predpiše vlada.

(3) V koncesijskem aktu iz prejšnjega odstavka se določi, da je občina upravičena tudi do dela plačila koncesije, ki pripada državi, če sredstva vloži v gradnjo infrastrukture lokalnega pomena za izvajanje gospodarskih javnih služb varstva okolja iz 233. člena tega zakona. V koncesijskem aktu se določi tudi način zagotavljanja učinkovitosti, namenskosti in zakonitosti porabe teh sredstev.

(4) Občina je upravičena do sredstev iz prejšnjega odstavka, če ima veljaven načrt razvojnih programov po predpisih o javnih financah usklajen z operativnim programom iz 73. člena tega zakona in zagotavlja izvajanje obvezne gospodarske javne službe iz 233. člena tega zakona.

(5) Občini nakazana sredstva iz tretjega odstavka tega člena se morajo v proračunu občine izkazovati kot namenski prejemki in porabljati kot namenski izdatki v skladu s predpisi o javnih financah.

(6) Vlada lahko določi, da se del plačila za koncesijo, ki pripada občini v skladu z določbami prejšnjih odstavkov, ne upošteva pri izračunu njenih lastnih prihodkov po predpisih o financiranju občin, če ima občina zaradi izvajanja koncesije stroške zaradi omejene rabe prostora, vzdrževanja in gradnje lokalne infrastrukture ali potrebe po razvojni pomoči.

(7) Koncesija na naravni dobrini se lahko podeli, če so izpolnjeni vsi okoljevarstveni pogoji, ki so za poseg v okolje določeni s tem zakonom ali zakoni, ki urejajo varstvo in rabo naravnih dobrin. Koncesija se lahko podeli samo na podlagi javnega razpisa, če zakon ne določa drugače.

(8) Pri pridobitvi koncesije na podlagi javnega razpisa se lahko uveljavlja prednostna pravica. Prednostno pravico pridobitve koncesije ima lastnik zemljišča, na katerem je naravna dobrina, če izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena.

(9) Vlada predpiše primere in pogoje, pod katerimi se lahko koncesija na naravni dobrini podeli brezplačno.

(10) Vlada v predpisu iz prejšnjega odstavka predpiše tudi, kaj se šteje za omejeno rabo prostora in razvojno pomoč, način izkazovanja stroškov in merila za določitev dela plačila za koncesijo iz šestega odstavka tega člena.

257. člen **(koncesijski akt)**

(1) Podlaga za podelitev koncesije na naravni dobrini je koncesijski akt.

(2) Koncesijski akt je predpis vlade ali predpis občine.

(3) Koncesijski akt vsebuje zlasti:

1. opredelitev naravne dobrine, za katero se daje koncesija,
2. predmet koncesije in opredelitev obsega in morebitne izključnosti koncesije,
3. opredelitev okoljevarstvenih pogojev, pogojev varstvenega režima ter načina upravljanja, rabe ali izkoriščanja naravne dobrine,
4. navedbo dejavnosti, ki jo lahko opravlja koncesionar v zvezi s pravico, ki je predmet koncesije,
5. pogoje, ki jih mora izpolnjevati koncesionar,
6. morebitna javna pooblastila koncesionarja,

7. začetek in čas trajanja koncesije,
8. območje, na katero se nanaša koncesija,
9. plačilo za koncesijo ter deleža države in občine,
10. pooblastilo za nadzor nad izvajanjem koncesije,
11. razloge in način prenehanja koncesije,
12. dolžnosti koncesionarja glede sanacije, vzpostavitve novega in nadomestitve prejšnjega stanja okolja in
13. pooblastila in pogoji za sklenitev in začetek veljavnosti koncesijske pogodbe.

258. člen
(druga vprašanja koncesije)

Za pridobivanje in izbor koncesionarjev, za javni razpis, za vprašanja v zvezi s koncesijsko pogodbo in koncesijskim aktom, za varstvo koncesionarjev in reševanje sporov, za prenehanje koncesijskega razmerja, za prenos koncesije, obvezno koncesijo, višjo silo in odgovornost koncesionarja za ravnanje zaposlenih se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja koncesije za gospodarske javne službe, če z zakonom ni drugače določeno.

3. Shranjevanje ogljikovega dioksida

259. člen
(shranjevanje ogljikovega dioksida)

Na območju Republike Slovenije in v njenem epikontinentalnem pasu je vbrizgavanje in shranjevanje tokov ogljikovega dioksida (geološko shranjevanje ogljikovega dioksida) prepovedano.

XV. KAZENSKÉ DOLOČBE

260. člen
(prekrški)

- (1) Z globo od 75.000 do 125.000 evrov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:
1. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 110. člena tega zakona in ali njene večje spremembe ali za zbiranje odpadkov iz petega odstavka 25. člena,
 2. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje obrata iz 131. člena tega zakona ali njegove večje spremembe,

3. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 126. člena tega zakona ali njene spremembe, če se v napravi izvaja dejavnost predelave ali odstranjevanja odpadkov,
4. izvaja dejavnost zbiranja odpadkov brez potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona,
5. izvede poseg v okolje iz 88. člena tega zakona brez okoljevarstvenega soglasja, ali poseg v okolje iz tretjega odstavka 89. člena tega brez pridobitve sklepa iz predhodnega postopka iz 90. člena tega zakona, ali ne odstrani posega in vzpostavi stanja pred posegom v primeru iz dvanajstega odstavka 100. člena tega zakona,
6. izvede poseg iz 88. člena tega zakona brez izvedbe ukrepov za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje ali za njihovo izravnavo,
7. izvaja zbiranje odpadkov ali predelovanje ali odstranjevanje odpadkov, ki ni izvajanje javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki, brez da bi imela v lasti zemljišče in napravo, če je ta potrebna za opravljanje dejavnosti, v skladu s prvim odstavkom 25. člena tega zakona,
8. ne vloži vloge za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka 120. člena tega zakona, namenjene prilagoditvi zaključkom o BAT,
9. pri obratovanju naprav in dejavnosti iz 110. člena ne izpolnjuje zahtev glede mejnih vrednosti iz četrtega odstavka 116. člena tega zakona ali zanje enakovrednih parametrov in tehničnih ukrepov iz petega odstavka 116. člena tega zakona, razen če gre za enkratni dogodek in se izvede takojšnje obveščanje pristojne inšpekcije v skladu z 10. točko drugega odstavka 66. člena tega zakona,
10. pri obratovanju obrata iz 131. člena ne izvaja ukrepov za preprečevanje večjih nesreč in zmanjševanje njihovih posledic iz varnostnega poročila ali zasnove tveganja za okolje,
11. za obratovanje naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, ni pridobila dovoljenja za njihovo izpuščanje (prvi odstavek 118. člena) ali
12. če v predpisanem roku ne pošlje zahteve oziroma ne predloži načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov (drugi in tretji odstavek 139.a člena).

(2) Z globo od 50.000 do 75.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 3.500 do 4.100 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

(4) Če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena, katerega posledica je večja okoljska škoda v skladu z določbami tega zakona ali ker je bil storjen z naklepom ali namenom koristoljubnosti, se kaznuje:

1. pravna oseba z globo od 225.000 do 375.000 eurov,
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 150.000 do 225.000 eurov in
3. odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine z globo od 10.500 do 12.300 eurov.

261. člen
(prekrški)

(1) Z globo 40.000 do 75.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 126. člena tega zakona ali njene spremembe, razen za naprave, ki izvajajo dejavnost predelave ali odstranjevanja odpadkov,
2. ne izpolnjuje zahtev glede mejnih vrednosti iz okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 126. člena tega zakona v skladu s prvim odstavkom 127. člena tega zakona,
3. izvaja dejavnost trgovanja, posredništva ali prevažanja odpadkov brez potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona,
4. ne prijavi gradnje naprave ali obrata v skladu s četrnim odstavkom 105. člena tega zakona,
5. ne prijavi začetka izvajanja posega v skladu s štirinajstim odstavkom 90. člena in devetim odstavkom 100. člena tega zakona,
6. uporablja za svoj proizvod znak za okolje, ki mu ni podeljen, ali ga uporablja v nasprotju s predpisanimi in določenimi pogoji, ali označi proizvod z znakom, ki je tako podoben znaku za okolje, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (sedmi in osmi odstavek 31. člena),
7. se sklicuje na registracijo svoje organizacije v sistemu EMAS ali uporablja znak EMAS, ne da bi bil vključen v ta sistem v skladu s predpisi, ali uporablja znak, ki je tako podoben znaku EMAS, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (deseti odstavek 32. člena),
8. ne vloži vloge za ministrstvo zaradi spremembe v vrsti ali delovanju naprave, ali razširitvi naprave, ki bi lahko vplivala na okolje (prvi odstavek 119. člena),
9. ne obvesti ministrstva o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 110. člena tega zakona (prvi odstavek 125. člena),
10. ravna v nasprotju s prvim odstavkom 135. člena,
11. ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije o začetku obratovanja obrata iz 131. člena (enajsti odstavek 135. člena),
12. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju obratovanja obrata iz 131. člena tega zakona (prvi in drugi odstavek 139. člena),
13. ne obvesti ministrstva o neposredni nevarnosti za nastanek okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno preprečitev (prvi odstavek 164. člena),
14. ne obvesti ministrstva o nastanku okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno omejitev (prvi odstavek 165. člena),
15. ravna v nasprotju s 186. členom,
16. ne obvesti ministrstva o prenehanju obratovanja naprave iz 184. člena tega zakona (prvi odstavek 187. člena),
17. ne zagotavlja izvajanja načrta monitoringa in do predpisanega roka ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov (prvi in drugi odstavek 204. člena),
18. preverja poročilo o emisijah toplogrednih plinov brez pridobljene akreditacijske listine (prvi odstavek 206. člena),

19. v državi članici ni registrirana ali ni imenovala svojega pooblaščenega zastopnika za namene izpolnjevanja obveznosti v sistemu PRO, kadar je tako zahtevano s predpisi te države članice EU (tretji odstavek 34. člena),
20. proizvajalec svojih obveznosti PRO ne izpolnjuje skupno (tretji odstavek 35. člena),
21. spremeni način izpolnjevanja obveznosti iz tretjega in četrtega odstavka 35. člena za obdobje, ki ni enako posameznemu koledarskemu letu (peti odstavek 35. člena),
22. ne zagotovi financiranja predpisanih obveznosti za svoje proizvode, za katere velja PRO (peti odstavek 36. člena),
23. v primeru skupnega izpolnjevanja obveznosti ne zagotovi financiranja predpisanih obveznosti v predpisanem deležu (šesti odstavek 36. člena),
24. kot lastnik poslovnega deleža organizacije sklene pisno pogodbo za izpolnjevanje svojih obveznosti z organizacijo, s katero ni lastniško povezan (tretji odstavek 37. člena),
25. kot proizvajalec za izpolnjevanje svojih obveznosti v enem mesecu od vpisa v register ne sklene pisne pogodbe z organizacijo (četrti odstavek 37. člena),
26. kot pridružen proizvajalec ne izpolnjuje obveznosti iz sedmega odstavka 37. člena,
27. kot organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke, ki niso samo iz ene vrste proizvodov, za katere velja PRO (tretji odstavek 38. člena),
28. kot organizacija opravlja dejavnost, ki ni povezana z namenom izvajanja skupnega izpolnjevanja obveznosti kot nepridobitne dejavnosti za proizvajalce določenih istovrstnih proizvodov (šesti odstavek 38. člena),
29. organizacija ali lastnik poslovnega deleža organizacije ne izpolnjuje pogojev iz sedmega odstavka 38. člena,
30. član poslovnega organa organizacije, njenega nadzornega organa ali zastopnik organizacije ne izpolnjuje pogojev iz 2.,3. in 4. točke sedmega odstavka 38. člena,
31. kot organizacija za pridružene proizvajalce ne zagotavlja izpolnjevanja njihovih obveznosti na stroškovno učinkovit način (prvi odstavek 39. člena),
32. kot organizacija ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti za pridružene proizvajalce v deležu iz drugega odstavka 39. člena),
33. kot organizacija ne vodi in sproti ne posodablja seznama pridruženih proizvajalcev (tretji odstavek 39. člena),
34. ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti skladno s skupnim načrtom ali načrtom (četrti odstavek 20.k člena ali prvi odstavek 43. člena),
35. ne spremeni skupnega načrta ali načrta, kadar je to zahtevano, ali ne zagotovi sledljivosti sprememb ali dopolnitev (peti in šesti odstavek 39. člena ali drugi odstavek 43. člena),
36. kot organizacija ne sklene pogodbe o pristopu k skupnemu izpolnjevanju obveznosti na enoten način in pod enakimi pogoji z vsakim proizvajalcem, ki želi pristopiti k organizaciji (prvi odstavek 40. člena),
37. ne zagotovi finančnega jamstva ali ga ministrstvu ne predloži v predpisanem roku (drugi odstavek 20.l člena ali tretji odstavek 43. člena), zaračunava stroške v nasprotju s tretjim odstavkom 40. člena,
38. uporabi dobiček v nasprotju s petim odstavkom 40. člena,
39. nima vzpostavljenega sistema nadzora nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov skladno z 20.r členom tega zakona (deveti odstavek 40. člena ali četrti odstavek 43. člena),
40. kot organizacija ravna v nasprotju z enajstim odstavkom 40. člena,

41. ne zagotavlja sledljivosti podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave (trinajsti odstavek 40. člena ali peti odstavek 43. člena),
 42. kot proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje svoje obveznosti, ravna v nasprotju s šestim odstavkom 43. člena,
 43. kot organizacija ravna v nasprotju s štirinajstim odstavkom 40. člena,
 44. nima dovoljenja za skupno ali za samostojno izpolnjevanje obveznosti (prvi odstavek 41. člena ali prvi odstavek 44. člena),
 45. ne zagotovi ločenega računovodskega evidentiranja prihodkov, stroškov in odhodkov in nima organiziranega učinkovitega sistema notranjih kontrol (prvi odstavek 45. člena),
 46. ne zagotovi, da njene računovodske izkaze revidira revizijska služba skladno z zakonom, ki ureja revidiranje (drugi odstavek 45. člena),
 47. nima certifikata o vzpostavljenem sistemu zbiranja podatkov (četrti odstavek 45. člena),
 48. kot organizacija v sistemu skupnega izpolnjevanja obveznosti za odpadke iz več vrst proizvodov ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti iz 45. člena tega zakona ločeno za vsako vrsto proizvodov, za katere velja PRO (osmi odstavek 45. člena),
 49. kot proizvajalec ni vpisana v register proizvajalcev skladno z drugim odstavkom 48. člena,
 50. ne vnaša podatkov v informacijski sistem o PRO ali pa so ti nepravilni ali neažurni (četrti ali peti odstavek 49. člena),
 51. nalaga stroške občinske gospodarske javne službe varstva okolja v delu, ki se nanašajo na odpadke, uporabniku javnih dobrin (tretji odstavek 50. člena),
 52. ravna v nasprotju s sedmim odstavkom 50. člena.
- (2) Z globo 30.000 do 50.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.
- (3) Z globo od 2.000 do 3.500 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

262. člen

(prekrški)

- (1) Z globo od 20.000 do 40.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:
1. kot povzročitelj večje nesreče ne izvede vseh predpisanih ukrepov iz 64. člena,
 2. v delovnem ali pogodbenem razmerju nima najmanj enega skrbnika varstva okolja (prvi odstavek 66. člena),
 3. povzroči začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, pa za to ni pridobil dovoljenja pristojnega občinskega organa (prvi odstavek 141. člena),
 4. ne zagotavlja obratovalnega monitoringa ali ne dovoli vstopa v poslovne ali druge prostore ali ne sporoča podatkov obratovalnega monitoringa ministrstvu ali občini v skladu s predpisi (prvi, tretji in četrti odstavek 150. člena) ali
 5. kot izvajalec obratovalnega monitoringa krši metodologijo izvajanja obratovalnega monitoringa in način ter obliko poročanja podatkov, ki ju predpiše minister (peti odstavek 150. člena).

(2) Z globo 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 1.500 do 2.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

263. člen **(prekrški)**

(1) Z globo od 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. kot povzročitelj okoljske nesreče nemudoma ne obvesti o njej organa, pristojnega za obveščanje (prvi odstavek 63. člena),
2. njen skrbnik varstva okolja ne izpolnjuje predpisanih pogojev (četrti odstavek 66. člena),
3. ne obvesti ministrstva o imenovanju skrbnika varstva okolja, spremembah njegovih nalog in pooblastil ali njegovi razrešitvi (peti odstavek 66. člena),
4. kot lastnik ali drug posestnik zemljišča ravna v nasprotju s prvim odstavkom 149. člena,
5. ne dopusti izvedbe sanacijskih ukrepov za odpravo okoljske škode (osmi odstavek 165. člena),
6. ne izvrši odrejenih inšpekcijskih ukrepov ali ravna v nasprotju z njimi (247. člen tega zakona).

(2) Z globo od 5.000 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.000 do 1.500 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

264. člen **(izrekanje globe)**

(1) Osebi, ki je storila prekršek iz 260., 261., 262 ali 263. člena tega zakona ali po uredbi izdani na podlagi tega zakona, se lahko v hitrem postopku izreče globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, če je globa predpisana v razponu.

(2) Pri odločanju o višini globe iz prejšnjega odstavka se upošteva teža prekrška in njegove posledice za okolje.

XVI. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

265. člen **(predpisi vlade)**

(1) Kot predpisi vlade po tem zakonu se štejejo predpisi, ki jih je vlada sprejela na podlagi določb Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg, 84/18 – ZIURKOE in 158/20 - v nadaljnjem besedilu: ZVO-1).

(2) V predpisih iz prejšnjega odstavka se besedna zveza »dejavnosti in naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega« nadomestijo z besedno zvezo »dejavnosti in naprave, ki povzročajo industrijske emisije«.

(3) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena vlada izda predpise iz 21. člena, četrtega odstavka 23. člena, šestega odstavka 24. člena, trinajstega odstavka 25. člena, devetega in desetega odstavka 34. člena, sedmega in osmega odstavka 35. člena, devetega odstavka 36. člena, desetega odstavka 39. člena, šestnajstega odstavka 40. člena, devetega odstavka 41. člena, desetega odstavka 43. člena, sedmega odstavka 47. člena, osmega odstavka 49. člena, trinajstega odstavka 50. člena, drugega odstavka 51. člena, prvega odstavka 58. člena, šestega odstavka 90. člena, tretjega odstavka 239. člena, šestega odstavka 240. člena in tretjega odstavka 242. člena tega zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Vlada najkasneje do pričetka opravljanja nalog Agencije za trg, promet in potrošnike iz 46. člena tega zakona uskladi Uredbo o metodologiji za oblikovanje cen storitev obveznih občinskih gospodarskih javnih služb varstva okolja (Uradni list RS št. 87/12, 109/12, 76/17 in 78/19) z določbami 52. člena tega zakona.

266. člen

(predpisi ministra)

(1) Kot predpisi ministra iz tega zakona se štejejo predpisi, ki jih je minister sprejel na podlagi določb ZVO-1.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka minister izda predpis iz enajstega odstavka 100. člena v enem mesecu po uveljavitvi tega zakona.

267. člen

(predpisi občin)

(1) Predpisi občin, sprejeti na podlagi ZVO-1, se uskladijo z določbami tega zakona najkasneje v 15 mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Občina sprejme predpis iz drugega odstavka 26. člena zakona najkasneje v 12 mesecih po uveljavitvi tega zakona.

268. člen

(pridobitev zemljišča in naprave, ki je potrebna za izvajanje dejavnosti zbiranja ali predelavo ali odstranjevanje odpadkov, v last)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki zbira odpadke ali predeluje ali odstranjuje odpadke, ki zemljišča in napravo, če je ta potrebna za opravljanje dejavnosti, ob uveljavitvi tega zakona nima v lasti, razen če gre za ga mora pridobiti v last najkasneje v roku petih let po uveljavitvi tega zakona. Določba iz prejšnjega stavka ne velja za izvajanje javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki.

(2) Pravna ali fizična oseba iz prejšnjega odstavka mora v roku iz prejšnjega odstavka obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo o pridobitvi zemljišča in naprave v last.

(3) Pravni ali fizični osebi, ki zemljišča ali naprave, če je ta potrebna za opravljanje dejavnosti, ne pridobi v last v roku iz prvega odstavka tega člena, po preteku tega roka preneha veljati okoljevarstveno dovoljenje v delu, ki se nanaša na zbiranje ali predelavo ali odstranjevanje odpadkov in se jo izbriše iz registra iz 154. člena tega zakona.

269. člen

(obstoječe potrdilo o vpisu v evidenco zbiralcev odpadkov)

Imetniki obstoječih potrdil o vpisu v evidenco zbiralcev odpadkov, izdanih na podlagi četrtega odstavka 20. člena ZVO-1, morajo v 12 mesecih po uveljavitvi tega zakona vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja zaradi uskladitve s petim odstavkom 25. člena tega zakona.

270. člen

(obstoječa potrdila in odločbe o vpisu v register in obstoječa pooblastila)

(1) Potrdila o vpisu v evidenco naprav, izdana na podlagi predpisa iz 17. ali 19. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

(2) Potrdila, izdana na podlagi tretjega odstavka 20. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

(3) Pooblastila, izdana na podlagi 101.a člena ZVO-1, se štejejo za pooblastila, izdana na podlagi 250. člena tega zakona.

271. člen

(obstoječa potrdila o usposobljenosti in obstoječi izvajalci usposabljanja)

(1) Potrdila o usposobljenosti, izdana na podlagi 19. člena ZVO-1 in na njegovi podlagi izdanimi predpisi, se štejejo za potrdila o usposobljenosti iz 241. člena tega zakona.

(2) Izvajalci usposabljanja, ki imajo na dan uveljavitve tega zakona z ministrstvom sklenjeno pogodbo za izvajanje usposabljanja na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za izvajalce usposabljanja iz 239. člena tega zakona.

272. člen

(obstoječa potrdila o vpisu v evidenco pooblaščenih podjetij, usposobljenih osebah in izvajalcih usposabljanja)

(1) Potrdila o vpisu v evidenco pooblaščenih podjetij, izdana na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

(2) Potrdila o vpisu v evidenco usposobljenih oseb, izdana na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

(3) Potrdila o vpisu v evidenco izvajalcev usposabljanja, izdana na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

273. člen

(obstoječi pooblaščenec za varstvo okolja)

(1) Obstoječi pooblaščenec varstva, imenovan na podlagi 30. člena ZVO-1, se šteje za skrbnika varstva okolja iz 66. člena tega zakona.

(2) Evidenca pooblaščenecv iz 30. člena ZVO-1 se šteje za evidenco skrbnikov varstva okolja iz 66. člena tega zakona.

274. člen

(prilagoditev obstoječih organizacij za skupno izvajanje PRO in pridobitev dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti PRO)

(1) Obstoječe organizacije za skupno izvajanje PRO se morajo prilagoditi določbam tega zakona v 12 mesecih po njegovi uveljavitvi.

(2) Obstoječa organizacija za skupno izvajanje PRO, ki ob uveljavitvi zakona izpolnjuje pogoje, ki jih za organizacijo določa 38. člen tega zakona, mora vložiti vlogo za pridobitev dovoljenja iz 41. člena tega zakona v dveh mesecih po uveljavitvi predpisov, izdanih na podlagi predpisov iz devetega in desetega odstavka 34. člena, sedmega in osmega odstavka 35. člena, devetega odstavka 36. člena, desetega odstavka 39. člena, šestnajstega odstavka 40. člena, devetega odstavka 41. člena, desetega odstavka 43. člena, sedmega odstavka 47. člena, osmega odstavka 49. člena, trinajstega odstavka 50. člena, drugega odstavka 51. člena tega zakona.

(3) Obstoječa organizacija za skupno izpolnjevanje PRO, ki ob uveljavitvi tega zakona ne izpolnjuje pogojev iz 38. člena tega zakona, mora vlogo za pridobitev dovoljenja iz 41. člena tega zakona vložiti v dveh mesecih po uskladitvi iz prvega odstavka tega člena.

275. člen

(javna agencija za trg, varnost prometa in potrošnike)

Javna agencija za trg, varnost prometa in potrošnike iz 46. člena tega zakona, prične opravljati naloge iz 47., 48. in 49. člena tega zakona v enem mesecu po uveljavitvi predpisov, izdanih na podlagi devetega in desetega odstavka 34. člena, sedmega in osmega odstavka 35. člena, devetega odstavka 36. člena, desetega odstavka 39. člena, šestnajstega odstavka 40. člena, devetega odstavka 41. člena, desetega odstavka 43. člena, sedmega odstavka 47. člena, osmega odstavka 49. člena, trinajstega odstavka 50. člena in drugega odstavka 51. člena tega zakona.

276. člen

(vzpostavitev informacijskega sistema o PRO)

Javna agencija za trg, varnost prometa in potrošnike iz 46. člena tega zakona vzpostavi informacijski sistem o PRO v enem mesecu po uveljavitvi predpisov, izdanih na podlagi devetega in desetega odstavka 34. člena, sedmega in osmega odstavka 35. člena, devetega odstavka 36. člena, desetega odstavka 39. člena, šestnajstega odstavka 40. člena, devetega odstavka 41. člena, desetega odstavka 43. člena, sedmega odstavka 47. člena, osmega odstavka 49. člena, trinajstega odstavka 50. člena in drugega odstavka 51. člena tega zakona.

277. člen

(obstoječe naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, obstoječe druge naprave in obstoječi obrati)

(1) Obstoječe naprave, v kateri se izvajajo dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega po določbah 68. člena ZVO-1, se štejejo za naprave, v kateri se izvajajo dejavnosti, ki povzročajo industrijske emisije iz 110. člena tega zakona.

(2) Obstoječe druge naprave, v kateri se izvajajo druge dejavnosti po določbah 82. člena ZVO-1, se štejejo za druge naprave in dejavnosti po določbah iz 126. člena tega zakona.

(3) Obstoječi obrati po določbah 86. člena ZVO-1 se štejejo za obrate po določbah iz 131. člena tega zakona.

278. člen

(uskladitev obstoječih okoljevarstvenih dovoljenj za naprave in dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega)

(1) Ministrstvo uskladi obstoječe okoljevarstveno dovoljenje za dejavnosti in naprave iz 68. člena ZVO-1, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, izdano na podlagi 72., 77. in 78. člena ZVO-1, z določbami tega zakona ob njegovi prvi spremembi.

(2) Obstoječa okoljevarstvena dovoljenja iz prejšnjega odstavka se do spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka štejejo za okoljevarstvena dovoljenja iz 110. člena tega zakona.

279. člen

(obstoječa okoljevarstvena dovoljenja za druge naprave in dejavnosti)

Obstoječa okoljevarstvena dovoljenja za druge naprave in dejavnosti iz 82. člena ZVO-1, izdana na podlagi 84. in 85. člena ZVO-1, se štejejo za okoljevarstvena dovoljenja iz 126. člena tega zakona.

280. člen

(obstoječa okoljevarstvena dovoljenja za obrate)

Obstoječa okoljevarstvena dovoljenja za obrate iz 86. člena ZVO-1, izdana na podlagi 89. in 90. člena ZVO-1, se štejejo za okoljevarstvena dovoljenja iz 131. člena tega zakona.

281. člen

(uskladitev obstoječih okoljevarstvenih dovoljenj za predelavo odpadkov)

1) Ministrstvo izdane okoljevarstvena dovoljenja za predelavo odpadkov na podlagi 25. člena tega zakona v povezavi s 110. ali 126. členom tega zakona za primere iz 30. člena tega zakona po uradni dolžnosti uskladi z določbami tega zakona najpozneje do 31. decembra 2024.

(2) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka uskladi z določbami tega zakona tako, da ga spremeni na način, da vsebuje tudi merila za prenehanje statusa odpadka v skladu z določbami iz 30. člena tega zakona in predpisa iz šestega odstavka 24. člena in trinajstega odstavka 25. člena tega zakona.

282. člen

(obstoječi nacionalni program varstva okolja, operativni programi varstva okolja in programi varstva okolja občine)

(1) Nacionalni program varstva okolja, sprejet na podlagi prvega odstavka 35. člena ZVO-1, se šteje za nacionalni program varstva okolja po tem zakonu.

(2) Operativni programi varstva okolja, sprejeti na podlagi prvega odstavka 36. člena ZVO-1, se štejejo za operativne programe po tem zakonu.

(3) Programi varstva okolja občin, sprejeti na podlagi prvega odstavka 38. člena ZVO-1, se štejejo za programe varstva okolja občin po tem zakonu.

283. člen

(obstoječe potrdilo, izdano v postopku celovite presoje vplivov na okolje)

Potrdilo, izdano v postopku celovite presoje vplivov na okolje na podlagi 46. člena ZVO-1, s katerim je ministrstvo ugotovilo, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, se šteje za potrdilo iz drugega odstavka 84. člena tega zakona.

284. člen

(obstoječi sklep iz predhodnega postopka)

Sklep, ki ga je izdalo ministrstvo v predhodnem postopku v povezavi s postopkom presoje vplivov na okolje na podlagi 51.a člena ZVO-1, se šteje za sklep iz osmega odstavka 90. člena tega zakona.

285. člen

(obstoječe okoljevarstveno soglasje in sklep o njegovi spremembi)

(1) Okoljevarstveno soglasje, izdano na podlagi 61. člena ZVO-1 se šteje za okoljevarstveno soglasje, izdano na podlagi 100. člena tega zakona.

(2) Sklep, izdan na podlagi na podlagi 61.a člena ZVO-1, se šteje za sklep, izdan na podlagi 101. člena tega zakona.

286. člen

(obstoječe izhodiščno poročilo)

Izhodiščno poročilo, s katerim je upravljavec naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, ocenil stanje onesnaženosti tal in podzemne vode z zadevnimi nevarnimi snovmi po 70. člena določbah ZVO-1, se šteje za izhodiščno poročilo po določbah 112. člena tega zakona.

287. člen

(predložitev izhodiščnega poročila)

Obstoječi upravljavci dejavnosti in naprav iz 68. člena ZVO-1, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega in ki na dan uveljavitve tega zakona obratujejo na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja in ministrstvu na podlagi določb ZVO-1 še niso predložili še niso predložili ocene možnosti onesnaženja tal in podzemne vode ali izhodiščno poročilo, morajo predložiti oceno možnosti onesnaženja tal in podzemne vode najkasneje v roku šestih mesecev po uveljavitvi tega zakona.

288. člen

(obveznost spremembe okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječe upravljavce)

Obstoječi upravljavec dejavnosti in naprav iz 68. člena ZVO-1, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, morajo v primeru, da so zaključki o BAT za njihovo glavno dejavnost izšli pred več kot 33 meseci, ob uveljavitvi tega zakona vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja po določbah 120. člena tega zakona najkasneje v 30 dneh po uveljavitvi tega zakona.

289. člen

(obstoječe odločbe o prenehanja obratovanja naprave)

Obstoječe odločbe o prenehanja obratovanja naprave iz šestega in osmega odstavka 81. člena ZVO-1 se štejejo za odločbe iz šestega in osmega odstavka 125. člena po tem zakonu.

290. člen

(območja odlagališča, nekdanjega odlagališča in opuščene odlagališča)

Do sprejetja predpisa iz prvega odstavka 58. člena tega zakona se lahko na območju odlagališča, nekdanjega odlagališča in opuščene odlagališča posegi načrtujejo in izvajajo le v skladu z zakonom, ki ureja urejanje prostora.

291. člen

(obstoječe odločbe o izvedbi preprečevalnih ukrepov in obstoječe odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov)

(1) Obstoječe odločbe o izvedbi preprečevalnih ukrepov iz 110.d člena ZVO-1 se štejejo za odločbe iz tretjega odstavka 164. člena tega zakona.

(2) Obstoječe odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov iz drugega odstavka 110.e člena ZVO-1 se štejejo za odločbe iz tretjega odstavka 165. člena tega zakona.

292. člen

(Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad)

(1) Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad, ustanovljen na podlagi 143. člena ZVO-1, nadaljuje s svojim delom kot Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad iz 210. člena tega zakona.

(2) Postopki, ki so se za dodelitev sredstev sklada iz prejšnjega odstavka začeli pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po določbah ZVO-1.

293. člen

(obstoječe odločbe o pridobitvi sredstev Eko sklada)

Obstoječe odločbe o pridobitvi sredstev Eko sklada iz 146.g člena ZVO-1 se štejejo za odločbe o dodelitvi pravice vlagatelja do spodbud iz 224. člena tega zakona.

294. člen

(Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja)

Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja Republike Slovenije, ustanovljen na podlagi 149.a člena ZVO-1, se šteje za Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja iz 234. člena tega zakona.

295. člen

(Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov)

Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov iz 236. člena tega zakona se ustanovi v 12 mesecih po uveljavitvi tega zakona.

296. člen

(vzpostavitev nove države javne službe)

Državna javna služba iz 4. točke 232. člena tega zakona se vzpostavi najkasneje v 12 mesecih od uveljavitve tega zakona.

297. člen

(obstoječe nevladne organizacije na področju varstva okolja, ki delujejo v javnem interesu)

(1) Nevladne organizacije na področju varstva okolja, ki so pridobile status nevladne organizacije v javnem interesu na podlagi 152. in 153. člena ZVO-1, morajo svojo organizacijo in dejavnost prilagoditi določbam iz 237. tega zakona v šestih mesecih po njegovi uveljavitvi.

(2) Šteje se, da nevladne organizacije iz prejšnjega odstavka izpolnjujejo pogoje iz drugega odstavka 237. člena tega zakona, če je:

1. v društvu posamezen član aktiven zadnje štiri mesece po uveljavitvi tega zakona bil udeležen na zboru članov in plačal članarino,

2. nevladna organizacija organizirana v statusni obliki zavoda v zadnjih štirih mesecih po uveljavitvi tega zakona imela zaposleni najmanj dve osebi s polnim delovnim časom, ki imata najmanj šesto raven izobrazbe in dve leti delovnih izkušenj s področja ohranjanja narave ali

3. nevladna organizacija organizirana v obliki ustanove v zadnjih štirih mesecih po uveljavitvi tega zakona najmanj 10.000 eurov premoženja.

(2) Nevladnim organizacijam iz prvega odstavka tega člena, ki v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona ne prilagodijo svoje organizacije in dejavnosti določbam tega zakona, preneha status nevladne organizacije v javnem interesu, kar ugotovi minister z odločbo.

298. člen

(obstoječe inšpekcijske odločbe)

Inšpekcijske odločbe, izdane na podlagi določb ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se štejejo za odločbe na podlagi tega zakona.

299. člen

(dokončanje postopkov celovite presoje vplivov na okolje)

Postopki celovite presoje vplivov na okolje, pričeti na podlagi 40. člena ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah ZVO-1.

300. člen

(dokončanje predhodnih postopkov)

Predhodni postopki v povezavi s postopkom presoje vplivov na okolje, pričeti po določbah 51.a člena ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah ZVO-1.

301. člen

(dokončanje postopkov izdaje okoljevarstvenega soglasja)

(1) Postopki za izdajo okoljevarstvenega soglasja, pričeti po določbah 57. člena ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah ZVO-1.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se v postopkih za izdajo okoljevarstvenega soglasja, pričeti po določbah ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, pri katerih ministrstvo še ni objavilo javnega naznanila iz drugega odstavka 58. člena ZVO-1, za sodelovanje zainteresirane javnosti in njeno pravno varstvo uporabijo določbe iz 97. in 103. člena tega zakona.

302. člen

(dokončanje postopkov izdaje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Postopki za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za naprave in dejavnosti iz 68. člena ZVO-1, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega ter za druge naprave in dejavnosti iz 82. člena ZVO-1 in obrate iz 86. člena ZVO-1, pričeti po določbah ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah tega zakona.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se v postopkih za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za naprave in dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega in postopkih za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obrate, pričeti po določbah ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, pri katerih ministrstvo še ni objavilo javnega naznanila iz drugega odstavka 71. člena ZVO-1, za sodelovanje zainteresirane javnosti in njeno pravno varstvo uporabijo določbe iz 113. in 122. člena tega zakona.

303. člen

(dokončanje postopkov prenehanja obratovanja naprave)

Postopki za prenehanje obratovanja dejavnosti in naprav iz 68. člena ZVO-1, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, pričeti po določbah 81. člena ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah 125. člena tega zakona.

304. člen

(dokončanje postopkov izvedbe preprečevalnih ukrepov)

Postopki za izdajo odločbe o izvedbi preprečevalnih ukrepov iz 110.d člena ZVO-1, pričeti pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah ZVO-1.

305. člen

(dokončanje postopkov izdaje odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov)

(1) Postopki za izdajo odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov iz drugega odstavka 110.e člena ZVO-1, pričeti pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah ZVO-1.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se postopki za izdajo odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov iz drugega odstavka 110.e člena ZVO-1, pričetih pred uveljavitvijo tega zakona, pri katerih javnost še ni uveljavila pravice do sodelovanja iz devetega odstavka 110.e člena in 110.g člena ZVO-1, za sodelovanje zainteresirane javnosti in njeno pravno varstvo uporabijo določbe iz 168. člena tega zakona.

306. člen

(dokončanje inšpekcijskih postopkov)

Inšpekcijski postopki, ki so se začeli na podlagi določb ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po določbah ZVO-1.

307. člen

(postopki odvzema okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega)

Postopki odvzema okoljevarstvenega dovoljenja, začeti na podlagi 2. ali 3. točke prvega odstavka 80. člena ZVO-1, začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se ustavijo.

308. člen

(prenehanje veljavnosti)

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati ZVO-1.

309. člen

(začetek veljavnosti zakona)

(1) Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

(2) Do vzpostavitve državne javne službe v skladu z 294. členom tega zakona se ne uporablja 250. člen tega zakona.